

GEORGH BUCHANANI

S C O T I,

Poetarum sui seculi facile Principis,

PARAPHRASIS
PSALMORUM
DAVIDIS
POETICA;

Ad optimam Editionem
THOMÆ RUDDIMANNI, A. M.
summo studio recognita et castigata.

Præmissa est accuratior quam antehac
CARMINUM EXPLICATIO.

GLASGUÆ:

Prostant apud, J. GILLIES.

M DCC XC.

A D
M A R I A M,
Illustrissimam SCOTORUM Reginam,
GEORGII BUCHANANI
E P I G R A M M A.

Nympha, Caledoniae quae nunc feliciter orae
Missa per innumeros sceptrā tueris avos :
Quae sortem antevenis meritis, virtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus :
Accipe (sed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa quidem, Cirrha procul et Permesside lympa,
Pene sub Arctoi sidere nata poli :
Non tamen ausus eram male natum exponere foetum,
Ne mihi displiceant quae placere tibi.
Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,
Debebunt genio forsitan illa tuo.

CARMINUM

CARMINUM GENERA,

Quibus in hoc opere Poeta usus est.

CArminum in Psalmorum Paraphrasi occurrentium genera sunt undetriginta.

I. Genus monocolon. Versus sunt Heroici hexametri, sex regionibus constantes, quarum sextam Spondaeus, quintam Dactylus, quatuor reliquas indiscriminatim Dactylus aut spondaeus obtinet, hoc modo;

1	2	3	4	5	6
--	-vv	--	--	-vv	--
-vv	--	-vv	-vv		

Eo utitur Psal. 1, 18, 45, 78, 85, 89, 104, 107, 132, 135.

II. Dicolon distrophon, ad imitationem Horatii lib. 5. Od. 16. vel potius Prudentii, hymno 9. *πρὸς ὀργάνων*. Versus prior est hexameter heroicus modo memoratus. Posterior Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, constans sex pedibus, quorum ultimus semper est Iambus, [sive Pyrrhichius] secundus et quartus Iambus, et ejus loco haud raro Tribrachys: locis autem imparibus, i. e. primo, tertio et quinto, praeter Iambum, Spondaeum etiam, Anapaestum, Dactylum aut Tribrachym recepit; juxta hoc schema;

1	2	3	4	5	6
v-	v-	v-	v-	v-	v-
vv-	vvv	-vv	vvv	vv-	vv
--		--		--	
-vv		vvv		-vv	
vvv		vv-		vvv	

Eo utitur Psal. 2, 20, 24, 57, 60, 69, 83, 93, 95, 97, 108, 109, 118, 126, 136, 147.

III. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii lib. 5. Od. 1. Martial. lib. 1. Ep. 50. Prudentii secunda praefat. Apotheoseos, Auson. Epig. 26. Primus quisque versus est Iambicus senarius acatalectus, cujus modo in II, genere meminimus. Secundus vero est

est Iambicus dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum ultimum constituit Iambus, [vel Pyrrhichius,] secundum Iambus, vel ejus compar Tribrachys; primum et tertium Iambus, Spondaeus, Anapaestus, Dactylus aut Trybrachys. Quamquam Buchananus nunquam, quod meminerim, tertio loco Tribrachym aut Dactylum usurpat. Caeterum dimetros quibus ille usus est, hoc modo metiri possis;

1	2	3	4
v-	v-	v-	v-
--	vvv	--	vv
vv-		vv-	
vvv			
-vv			

Eo utitur Psal. 3, 6, 10, 21, 22, 27, 34, 38, 39, 41, 44, 48, 53, 62, 74, 76, 79, 87, 92, 110, 112, 115, 120, 127, 133, 134, 139, 141.

IV. Dicolon distrophon, quale est Horat. lib. I. Od. 7. Versus prior est hexameter heroicus, ut supra. Posterior Alemani Dactylicus tetrameter acatalectus, quatuor ultimos habens pedes carminis heroici, hoc modo;

1	2	3	4
--	-vv	-vv	--
-vv	--		

Eo utitur Psal. 4, III.

V. Dicolon tetrastrophon, quale est Catulli carmen II. Horat. lib. I. Od. 2. Statii Silv. 4. carm. 7. Prudentii Cathemerin. Hymn. 8, &c. Versus primus, secundus, et tertius, Sapphicus hendecasyllabus pentameter acatalectus, constans Trochaeo, Spondae, Dactylo, et duobus Trochaeis [vel ultimo Spondae,] hoc modo;

1	2	3	4	5
-v	--	-vv	-v	-v

Quartus autem quisque est Adonius pentasyllabus dimeter acatalectus, constans Dactylo et Spondae, seu duobus postremis carminis heroici pedibus, hoc modo;

1 2
-vv --

Eo utitur Psal. 5, 17, 51, 55, 65, 67, 72, 90, 101, 103.

VI. Tricolon tetraastrophon, ad exemplum Horatii lib. I. Od. 9. quibusdam carmen Horatianum appellatum. Versus primus et secundus est Dactylicus Alcaicus acatalectus, constans ex penthemimeri Iambica, i. e. Spondaeo vel Iambo (sed saepius Spondaeo), Iambo, et caesura, seu syllaba longa, deinde duobus Dactylis (vel ultimo Amphimacro, sive Cretico,) hoc modo;

1 2 3 4
-- v- - -vv -vv
v- -v-

Tertius est Iambicus Archilochius dimeter hypercatalectus: pes primus et tertius Spondaeus, et nonnunquam Iambus; primus quidem rarius, tertius vero rarissime, secundus et quartus semper Iambus, cum syllaba in fine residua, hoc modo;

1 2 3 4
-- v- -- v- -
v- v- v

Quartus est Dactylicus Alcaicus, vel, ut alii nominant, Pindaricus, in quo duos Dactylos continuos sequuntur duo Trochaei [vel ultimus Spondaeus,] hoc modo;

1 2 3 4
-vv -vv -v -v

Eo utitur Psal. 7, 11, 13, 19, 30, 46, 50, 56, 58, 77, 82, 91, 123, 125, 140, 146.

VII. Dicolon distrophon. Versus primus Sapphicus, de quo in V. genere; secundus Iambicus dimeter, de quo in III. genere supra egimus.

Eo utitur Psal. 8.

VIII. Tricolon tetraastrophon, ad imitationem Horatii lib. I. Od. 5. Versus primus et secundus est Asclepiadeus Choriambicus tetrameter acatalectus, qui quatuor habet regiones, quarum primam Spondaeus, secundam et tertiam Choriambus, quartam Iambus [seu Phyrhichius] obtinet, hoc modo;

1	2	3	4
--	-vv-	-vv-	v-
			vv

Alii autem metiuntur per Spondaeum, Daetylum et caesuram, seu syllabam longam, ac deinde duos Daetylos, vel ultimum Amphimacrem, hoc modo;

1	2	3	4
--	-vv	-	-vv
			-v-

Tertius est Pherecratius heroicus, trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Daetylo et Spondaeo, hoc modo;

1	2	3
--	-vv	--

Quartus denique est Glyconius Choriambicus trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Choriambico et iambo [scu Pyrrhichio,] hoc modo;

1	2	3	
--	-vv-	v-	vel vv

Eo utitur Psal. 9, 64, 84, 130.

IX. Dicolon distrophon, quale est Horatii lib. 4. Od. 7. Prior quisque versus est hexameter heroicus, de quo supra. Alter vero Archilochius Daetylicus dimeter hypercatalectus, vel, ut alii volunt, penthemimeris heroica, constans duobus Daetylis et syllaba, hoc modo;

1	2
-vv	-vv

Eo utitur Psal. 12.

X. Monocolon. Versus Iambicus dimeter, cujus in tertio genere meminimus. In hoc imitatus est Prudentium hymno I. Cathemerinon, &c. Sedulium hymno ultimo, hymnosque complures Ecclesiasticos: et, quemadmodum illi, ita Psalmi hoc genere carminis compositi per tetraistica progrediuntur.

Eo utitur Psal. 13, 31, 37, 47, 52, 54, 59, 86, 96, 98, 117, 148, 149, 150.

XI. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii, lib. I. Od. 3. Versus prior est Glyconius trimeter; poste-

posterior Asclepiadeus tetrameter : de utroque hactenus in VIII. genere dictum est.

Eo utitur Psal. 14, 35, 43.

XII. Tricolon tristrophon, quali utitur Prudentius Praefat. Cathemer. Primus quisque versus est Glyconius trimeter, secundus Asclepaidens tetrameter, de quibus modo, et in VIII. genere egimus. Tertius autem quisque est Choriambicus Alcaicus pentrameter acatalectus, qui constat e Spondaeo, tribus Choriambis et Iambo [sive Pyrrhichio], hoc modo;

I	2	3	4	5
--	-VV-	-VV-	-VV-	V-
				VV

Eo utitur Psal. 16.

XIII. Dicolon tetraastrophon, quale est Horatii lib. I. carm. 6. Versus primus, secundus et tertius Asclepiadeus tetrameter, quartus vero Glyconius trimeter, de quibus superius egimus in genere VIII.

Eo utitur Psal. 23, 42, 75, 99, 102, 144.

XIV. Monocolon. Versus Iambicus Hipponactens trimeter, acatalectus, ad exemplum Horatii lib. 5. Epod. 17. Catulli car. 20. Prudentii Cathemerinon hymn. 7, &c. De eo supra in genere II.

Eo utitur Psal. 25, 94, 106.

XV. Monocolon; quale est Stat. 4. Sil. 5. Claudiani carmen Fescenninum in nuptias Honnorii et Mariae, Prudentii hymn. 14. *περι στεφανων* Versus Dactylicus Alcaicus acatalectus, quem in VI. genere explicavimus. Hic quoque observandum (quod de Iambicis dimetris supra monuimus) puros hosce Alcaicos in tetraasticha semper divisos esse.

Eo utitur Psal. 26, 29, 32, 49, 61, 71, 73, 143.

XVI. Monocolon, quale est Horatii lib. I. Od. 1. Prudentii hymn. 5. Cathem. Versus est Asclepiadeus tetrameter (de quo supra genere VIII.) Notandum vero Buchananum (ad exemplum Prudentii) Asclepiadeos hosce quaternos junxisse.

Eo utitur Psal. 28, 40, 80.

XVII. Dicolon distrophon, quo Boet. lib. 2. metr. 3. imitatur. Versus primus est Sapphicus pentameter, de quo supra in genere V. Alter est Glyconius trimeter, de quo in genere VIII. diximus.

Eo utitur Psal. 33, 70, 121, 142.

XVIII. Dicolon distrophon, ad exemplum Boetii lib. 3. met. 3. Versus primus est Iambicus trimeter, cujus in II. carminis genere meminimus. Secundus vero est pentameter Elegiacus acatalectus, cujus prima et secunda sedes indifferenter Spondaicum vel Dactylum recipit, tertia semper postulat Spondaicum, quarta et quinta Anapaestum, hoc modo;

I	2	3	4	5
VV	--	--	VV-	VV-
--	-VV			

Vel, ut aliis placet, versu in duo quasi membra diviso, post Dactylum aut Spondaicum prima et secunda regione indiscriminatim positum, sequitur caesura penthemimeris, qui primam partem terminat: alterum autem membrum post duos Dactylos altera itidem caesura clauditur, hoc modo;

I	2	3	4	
-VV	--	-	-VV	-VV
--	-VV			

Eo utitur Psal. 36, 63.

XIX. Dicolon tristrophon. Versus primus et secundus est Trochaicus Alcmanius dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum primus et tertius, seu loci impares, Buchananano semper est Trochaeus, secundus praeter Trochaicum Spondaicum etiam, ejusque compares Anapaestum et Dactylum recipit, quartus denique est Trochaeus [vel Spondaeus] hoc modo;

I	2	3	4
-V	--	-V	-V

-v --
 vv-
 -vv

Versus autem tertius est Trochaicus Euripidaeus dimiter catalectus, qui eodẽm habet pedes quos duo priores, praeter ultimum, qui postrema syllaba detruncatur, hoc modo;

1 2 3
 -v -v -v v
 --
 vv-

Alii metiuntur tanquam Iambicũ dimetrum cujus initio desit syllaba, hoc modo;

1 2 3 4
 - v- -- v-
 vvv v-

Eo utitur Psal. 66.

XX. Dicolon distrophon. Versus prior heroicus hexameter, de quo in .I. genere. Posterior Anapaesticus Parthenaicus dimiter catalectus; qui constat tribus pedibus, quorum primus et secundus Anapaestum vel Spondaeum indifferenter recipit, tertius solum Anapaestum, ac deinde superest syllaba, hoc modo;

1 2 3
 vv- vv- vv- --
 -- --

Vel potius est posterior pars carminis hexametri heroici, cujus primus pes una syllaba mutilus est, semimetro tantum superstitẽ, *b. e.* syllaba longa, vel duabus brevibus, cui deinde tres ultimi pedes carminis hexametri subjunguntur, hoc modo;

1 2 3 4
 - -vv -vv --
 vv

Eo utitur Psal 68.

XXI. Dicolon distrophon, ut Horatii lib. 5. Epod. 14. Aufonii Epist. 10. Primus quisque versus est heroicus hexameter, secundus autem iambicus dimeter: quorum supra in I. et III. metrorum generibus meminimus.

Eo utitur Psal. 81.

XXII. Dicolon distrophon. Carmen est Elegiacum omnibus notum, ex hexametro et pentametro junctis conflatum: de hoc in XVIII. de illo in I. genere superius egimus.

Eo utitur Psal. 83, 114, 137.

XXIII. Dicolon distrophon. Primus quisque versus est Trochaicus Euripidaeus dimiter, de quo in genere XIX. dictum est. In illo autem versiculo, *Agite festis laudibus*, Trochaei vicem occupat Tribrachys. Secundus autem est iambicus dimiter, quem in III. genere enarravimus.

Eo utitur Psal. 100.

XXIV. Monocolon, quali usi sunt Plant. Teren. Seneca, &c. Prudent. Cathem. hymn. 9. Aufon. dict. Solon. veteris illius carminis, cui titulus est Perviligium Veneris, auctor; Venant. Fortunat. Hymn. de cruce Domini, &c. Versus est Trochaicus octonarius catalectus, constans septem Trochaeis et syllaba, recepto tamen in locis imparibus Tribrachi; in paribus vero, praeter Tribrachyn, spondaeo etiam, Dactylo et Anapaesto, hoc modo;

I	2	3	4	5	6	7	8
-v	-v	-v	-v	-v	-v	-v	-
v v v	v v v	v v v	--	v v v	v v v		v
	--		-v v		--		
	v v -				v v -		
	-v v				-v v		

Eo utitur Psal. 105, 119, 124, 129.

XXV.

XXV. Monocolon, quali utitur Boet. lib. I. met. 5. et Seneca passim in choris. Versus est Anapaesticus Pindaricus dimeter acatalectus, constans quatuor pedibus, in quorum singulis recipit Anapaestum; cuius tamen vices promiscue supplent Spondaeus, et Dactylus, [et ultimo etiam loco interdum Tribrachys, Amphimacer, vel Trochaeus] hoc modo;

I	2	3	4
vv-	vv-	vv-	vv-
--	--	-vv	--
-vv	-vv	--	-vv
			vvv
			-v-
			-v

Eo utitur Psal. 113.

XXVI. Dicolon tetraastrophon, ad exemplum fere Catulli, carmine 34. Primi tres versus sunt Choriambici Glyconii trimetri acatalecti; Spondaeo, Choriambico et Pyrrhichio [vel Iambo] constantes; sed loco Spondaeus interdum recipiunt Trochaicum, hoc modo;

I	2	3
--	-vv-	vv
-v		v-

Quartus autem quisque est Pherecratius heroicus trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Dactylo et Spondaeo, hoc modo;

I	2	3
--	-vv	--

Eo utitur Psal. 116, 122, 128.

XXVII. Monocolon, ad exemplum Prudentii hymno 6. Cathem. Versus est Iambicus Anacreontius dimiter catalectus, qui constat tribus Iambis et syllaba, recepto tamen saepissime in prima sede etiam Spondaeo, hoc modo;

I	2	3	
v-	v-	v-	-
--			v

Eo utitur Psal. 131.

XXVIII. Tricolon tristrophon, quale est Horatii lib. 5. Od. 13. Primus quisque versus est heroicus hexameter, de quo in primo genere: secundus autem est iambicus dimeter, de quo in genere III. egimus. Tertius vero est penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllaba, cujus in genere IX. meminimus.

Eo utitur Psal. 138.

XXIX. Tricolon tristrophon, idem fere cum praecedente, nisi quod ordo paulum sit inversus: nam qui illic secundum locum tenebant, hic tertium, et e contrario, versus occupavere: caeterum Horatii Epod. II. per omnia, simile est, praeterquam quod illi primus versus est iambicus senarius, Buchanano autem hexameter heroicus: secundus vero utrique est penthemimeris heroica: tertius denique iambicus dimeter.

Eo utitur Psal. 145.

GEORGII

GEORGII BUCHANANI
P A R A P H R A S I S
IN PRIMUM LIBRUM
P S A L M O R U M.

Ps. I. *Beatus vir, qui non abiit in consilio, &c.*

CARM. GEN. i.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegae flexit contagio turbæ :
Non iter erroris tenuit, sessorve cathedrae
Pestiferæ facilem dedit irrisoribus aurem ;
Sed vitæ rimatur iter melioris, et alta
Mente Dei leges noctesque diesque revolvit.
Ille, velut riguae quæ margine consita ripae est
Arbor, erit : quam non violento Sirius aestu
Exurit, non torret hiems : sed prodiga laeto
Proventu beat agricolam : nec flore caduco
Arridens, blanda dominum spe lactat inanem.
Non ita divini gens nescia fœderis, exlex,
Contemtrixque poli ; subito sed turbine rapti
Pulveris instar erunt, volucris quem concita gyro
Aura levis torquet vacuo ludibria coelo.
Ergo ubi veridicus iudex in nube serena
Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem ;
Non coram impietas moestos attollere vultus,
Nec misera audebit justae se adjungere turbæ.
Nam Pater aethereus justorum et fraude carentum
Novit iter, sensumque tenet : curvosque secuta
Impietas fraudum anfractus scelerata peribit.

Ps. II. *Quare fremuerunt gentes ? &c.*

CARM. GEN. II.

Quid trepidae gentes vano fremuere tumultu ?
 Minisque populi saeviunt inanibus ?
 Et cum principibus magni coiere tyranni,
 Dominumque Christumque Domini adversum truces!

Vincula quin horum fortes dirumpimus, ajunt,
 Et lora nostris demimus cervicibus ?
 At pater aethereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas,
 Tum iusta accensus miseros affabitur ira,
 Et per furorem caeca consilia suum
 Turbabit : Cingamque meum diademate Regem,
 Inquit, Sionis jura sanctis collibus
 Qui dabit, et late fundet mea jussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me : Filius
 Tu meus es, genui te hodie : me posce, daboque
 Omnes ut haeres gentium fines regas,
 Qua circumfusa tellus se porrigit undis,
 Regasque sceptro sempiternum ferreo :
 Cumque voles, tumidosque premas, frangasque re-
 belles,

Ut ficta fragili vasa franguntur luto.
 At vos, in populos quibus est permessa potestas,
 Et jus ab alta sede plebi dicitis,
 Errorum tenebras depellite, discite verum :
 Servite Domino cum tremore : gaudiis
 Et timor et Domini accedat reverentia vestris,
 Ut missum ab illo Filium amplectamini :
 In vos ne justae vindictam exerceat irae,
 De calle recti devios. Nam cum brevi
 Saeviet injustos contra iusta ira, scietis
 Quam sint beati spes in illo qui locant.

PSALMUS III.

73

Ps. III. *Domine, quid multiplicati? &c.*

CARM. GEN. iii.

HEU quanta numero viribusque factio
 Me vexat odiis impiis!
 Quam perditorum firma conspiratio
 Conjurat in meum caput!
 Et asseverant spem salutis in Deo
 Superesse jam nullam mihi:
 Cum tu sub umbra praeliantem me tui
 Tam saepe scuti texeris:
 Cum laudis auctor sis meae, cum gloria
 Meum coronas verticem.
 Cum nocte Dominus invocantem me suo
 De monte sancto exaudiat,
 Curis solutus et recumbo et dormio,
 Resurgo liber a metu.
 Domino excubante, nec meum formidine
 Pectus movebunt agmina
 Numerosa, nec si saeva feritas omnium
 Conjuret in me gentium.
 Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,
 Prodibis: hostium omnium
 Malasque franges, impiorum et conteres
 Dentes potenti dextera.
 At tu, salutis una spes, populum tuum
 Bonitate solita amplectere.

Ps. IV. *Cum invocarem, exaudivit, &c.*

CARM. GEN. iv.

O Pater, o hominum divumque aeterna potestas,
 Sincerae mihi conscie mentis,
 Qui mihi consilii inopi, incertoque salutis,
 Imploranti rebus in arctis,
 Tutum pandis iter, latumque educis in aequor:
 Nunc obfesso fraude maligna
 Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,
 Non dura placabilis aure.

Ps.

O hominum caecae mentes, quo me usque relicto
 Intenti mendacibus umbris,
 Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
 Tandem credite vera monenti:
 Quem Deus electum miro dignatur honore,
 Per discrimina cuncta tuetur.
 Me Dominus clamantem ad se, auxiliumq; rogantem,
 Mitis et exorabilis audit.
 Ergo Dei, miseri, nunc saltem agnoscite numen,
 Et vitiis absistite pravis:
 Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto
 Longi dicta ac facta diei.
 Non pecudum fibris Domino, sed mente litatur
 Innocua: si admoveris aris
 Hanc, poteris sperare animi securus ab alto
 Dextra munera larga benigna.
 Poscit opes modo degeneres pars maxima vulgi,
 Haec animos vota una fatigant.
 At tu me placido tantum bonus adspice vultu:
 Aura tui jucunda favoris
 Me super irradiet: sat amico te mihi felix.
 Alter frugibus horrea stipet,
 Impleat et multas generoso nectare cellas,
 Et congesto gaudeat auro:
 Ast ego curarum vacuus de nocte recumbam,
 Et sine sollicitudine somnos
 Accipiam: tu securam mihi robore mentem,
 Tu certa spe pectora firmas.

Ps. V. *Verba mea auribus, &c.*

CARM. GEN. V.

O Potens rerum Deus, aure lent
 Mitis axaudi mea verba, mentis
 Mente non dura tetricusque tristes
 Percipe questus.
 Adspice attentus, mihi quanta tendat
 Vox latus: quando mihi Rex Deusque
 Solus es, solum veneror precorque
 Rebus in arctis.

Mane

Mane clamantem Deus aequus audi :
Nam tuum casta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante Eoum

Mane ciebo.

Tu Deus laetus pietate vera,
Impii ritus scelus execraris :
Nec frui pravi studiosa mens te

Speret amico.

Vis tuos vultus metuit nefasque :
Hostis es fraudum et cupidae cruoris
Caedis : audacem simulare linguam

Falsa recides.

At tua fretus bonitate sacrum
Limen accedam, tua templa inibo :
Rite adorabo tua sancta castis

Numina votis.

Tu mihi, ut casses fugiam dolosos
Hostium, lumen, Deus, aequitatis
Dux tuae praefers, dubioque caecos

Dirige gressus.

Hostium verum fugit ora, pectus
Incolit fraus spurcitiesque : guttur
Tetrius putri est quod hiat recludens

Funera busto.

Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens caecos meditatur ictus.

O Deus, rerum o pater alme, gentem
Perde nefandam.

Redde conatus, pater alme, vanos :
Quique te linquunt, seclerum suorum
Sentiant poenas meritas, ab ima

Stirpe recisi.

Sed tua semper bonitate tuti
Gaudeant, qui spem posuere in uno
Te sibi certam impavidi, tuumque

Nomen adorant.

Namque tu rectos animique puros
Larga opum dextra recreas benignus,

Et tui (tanquam clypeo) favoris
Protegis umbra.

Ps. VI. *Domine, ne in furore, &c.*

CARM. GEN. iii.

DUM fervet ira, Domine, dum mens aestuat,
Ne me merentem corripe :

Dum saevientis flagrat in cursu furor,
Exigere poenas abstine.

O parce, parce : languor ægrum conficit :
Manum salutarem admove.

Corpus, solutis ossium compagibus,
Enerve vires deserunt ;

Mentemque graviter moeror angit turbidam.
Quo me usque miserum negliges ?

Quo me usque linques ? Jam revertè, ac libera
Ægrum inferum de faucibus.

Ubi saeva duram mors manum injecit semel,
Quis amplius meminit tui ?

Quis mortis alta subrutus caligine
Nomen celebrabit tuum ?

De nocte pectus anxium suspiriis.
Pulsans, gemensque, lacrymis

Lavo cubile : strata fletuum madent
Rorata largis imbribus.

Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis : hostium

Interque risus et dolos emarcuit
Color vigorque corporis.

At tu sceleribus turba gaudens impiis,
Facesse, spem pone irritam :

Lamenta Dominus et meorum fletuum
Placatus audit sonum.

Dominus benignus supplicem me exaudiit,
Orationique annuit :

Subitus ut hostes obruat pudor meos,
Vultusque confundat rubor ;

Tristi repente ut palleant infamia,
Fugamque turpem mocreant

Ps. VII. *Domine Deus meus, in te, &c.*

CARM. GEN. vi.

IN te salutis spem posui meae,
 Servator orbis : faucibus hostium
 Me libera, qui mente saeva
 Interitum mihi moliuntur.
 Si nemo vindex asserat, ut leo
 Imbelle crudus dilaniat pecus ;
 Sic me ferus discerpet hostis,
 Innocui sitiens cruoris.
 Si verus index me merito arguit,
 Nec falsa mendax crimina texuit,
 Si damna tranquillo creavi,
 Promerito male ni peperci :
 Me persequatur dum capiat sequens,
 Captumque sternat, stratum et humi pede
 Conculcet, et sceptri suberbum
 Proterat abjiciatque fastum.
 Exsurge, justas te furor impius
 Meorum in iras excitet hostium :
 Exsurge, promissamque redde
 Perfidiae Deus ultionem.
 Exsurge, terris luceat omnibus
 Augusta majestas tua ; te suum
 Accurrat agnoscatque Regem
 Concilium populi, patremque.
 O qui potenti sceptrum tenens manu,
 Gentes per omnes crimina vindicas,
 Me vindica, si rite poenas
 Ore pio innocuoque posco.
 O juste iudex, cordis in intimo
 Quem nil recessu, praeterit abditum,
 Frange impios ausus malorum ;
 Fulci animos refoveque justos.
 Securus hostes nil metuo, Deo
 Custode : quem simplex animi juvat
 Candor : pios servat, malisque
 Exitium assidue minatur.

Si perstet hostis, jam gladium tenet,
 Jam tendit arcum promptus, et arripit
 Ferale telum, et igne saevo
 Lethiferas acuit sagittas.
 En, qui nefandum parturiit scelus,
 Concepit aerumnam, pariet velut
 Quae vana per somnum inquietas
 Ludificant simulacra mentes.
 Fodit dolosam, ut me eaperet, scrobem :
 Incautus in fossam ipse suam ruit.
 In verticem ipsius recurret
 Pernicies, recidentque fraudes.
 Ergo expeditus fraudibus et metu,
 Rerum parentis iustitiam canam,
 Nomenque sanctum : gratiasque
 Laetus agam, repetamque laudes.

Ps. VIII. *Domine, Dominus noster, &c.*

CARM. GEN. vii.

GEntis humanae pater atque custos,
 Quam sancta majestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit !
 Et super coeli radiantis orbes
 Tua magnitudo se extulit.
 Quam pia mundum tueare cura,
 Lactentis aevi infantia
 Prodit : ut linguas temere obstrepentum
 Tibi refutes hostium :
 Hostium, quorum vomit os furorem
 In te, sititque sanguinem.
 Luce cum coelos vitrea serenos,
 Pollentis opera dexterarum,
 Cerno ; cum lunam, nitidasque stellas
 Per te creatas conspicio ;
 Quantulus (mecum tacitus revolvor)
 Homo est, ut ejus sis memor !
 Quantula humanae est sobolis propago,
 Dignere ut illam visere !

Hunc

Hunc Deo aequalem prope reddidisti ;
 Ornasti honore et gloria ;
 Et tuae dextrae super universa
 Opera creasti principem :
 Cuncta vitalis quibus haustus aurae est,
 Illi dedisti sub pedes.
 Huic boves parent et oves, pecusque
 Quodcunque campis pascitur ;
 Quique pennarum celeri volatu
 Metitur ales aera ;
 Quique pinnarum celeri natatu
 Piscis pererrat aequora.
 Gentis humanae pater atque custos,
 Quam sancta majestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit !

Ps. IX. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. viii.

Rerum certa salus, te cano, gratias
 Exsolvo meritas ex animo tibi ;
 Et miranda futuris
 Pandam, facta nepotibus.
 Tutus praesidio nil metuum tuo :
 Laetus laeta canam sed tibi carmina ;
 Te laudabo supremi
 Aeternum aetheris arbitrum.
 Spes hostis temere elatus in improbas,
 Conversus trepida terga dedit fuga,
 Et virtute potentis
 Dextrae pectus abiit tuae.
 Tu vindex cupidos exitii mei
 Perdis ; tu trepido praesidium es reo ;
 Tu litem mihi iudex
 Ex alto dirimis throno :
 Tu gentis valido robore barbarae
 Compescis furias ; destruis impios,
 Ut nec nomina seris
 Narret fama nepotibus.

En,

En, hostis tumidae quo recidunt minae !

En, qui sternit humi funditus oppida,

Et prostrata perennis

Condit nube silentii !

At rerum Dominus perpetuus thronum

Fixit perpetuum justitiae sibi,

Orbem ut legibus aequis,

Ut iuste populos regat.

Cum vis incubuit foeta superbia

Infreni, miseris praesidium pates,

Tuti pandis asyli

Arcem rebus in asperis.

In te uno merito spem solidam locant,

Qui novere tuum nomen, et ultimo

Ut discrimine amicos

Nunquam destituas tuos.

Ergo arcis merita laude Sioniae

Custodem Dominum pangite ; consilii

Decreta ardua gentes

Lata ferte per exterar.

Vindex innocui sanguinis expetit

Poenas ; vi tenues nec sinit opprimi

Impune ; applicat aurem

Clamantium querimoniis.

Afflictas bonus o res proprias meas

Contemplare, odiis quem petit improbis

Vis hostilis ; et atrae

Mortis faucibus eripe.

Ut, qua mole Sion crescit in aethera

Late conspicua, laudibus efferam

Te, laetusque salutem

Acceptam referam tibi.

Demersit merito fraus sua perfidas

Gentes exitio : queis alios plagis

Irritare parabant,

Haesere impliciti pedes.

O miranda Dei judicis aequitas !

Fraudis fraude sua prenditur artifex.

O res pectoris altis

Condenda

Condenda in penetralibus!
 Sic est; interitu devorat impios
 Improvisa dies; immemores Dei
 Gentes mors inopina
 Æternis tenebris premit.
 At confisa Deo nuda modestia
 Æternum Domini non animo excidet,
 Nec lacto miserorum
 Spes frustrabitur exitu.
 Rerum surge parens, neu sine ut impotens
 Adversus tennes crescat homunculus;
 Et juris preme frenis
 Gentes, arbiter, impias.
 Circumsiste tuæ mole potentiae,
 Terroremque seris mentibusingere:
 Agnoscat male firmam
 Sortem gens hominum suam.

Ps. X. &c. *Ut quid, Domine, recessisti?*

CARM. GEN. iii.

Quonam usque custos gentis humanæ tuos
 In rebus arctis negliges!
 Quonam abieris usque, dum pios tyrannide
 Premit arroganter impius?
 O si scelestum vergat in caput scelus,
 Suisque pereat artibus!
 Dum mentis explet per nefas libidinem,
 Sic gloriatur impius;
 Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus
 Rectis pararit artibus.
 Æqui atque iniqui negligit discrimina
 Infrenis arrogantia,
 Suaeque plaudit suaviter prudentiae,
 Nullum esse quod putet Deum.
 Felicitatis somnio indulget suae,
 Quod cuncta cedant prospere;
 Nec te futurum cogitat vel iudicem,
 Vel perpetrati vindicem.
 Hostes minoris aestimat nihilo suos,

Sic

Sic ipse secum computans,
Incommodi expers ad senectam usque ultimam
Securus aevum transigam.
Non cura lactis ulla sese gaudiis,
Non aegritudo interferet.
Os execranda despuit convicia,
Spumatque probris et dolis;
Bonis labores continenter pestilens
Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita insidias locat,
Ut innocentem clam involet;
Intentus oculis intuetur acribus
In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
Spelaea conditus leo;
Sic e latebris, corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet;
Et occupatos multinodis nexibus
Nassae involutos attrahit,
Malisque subigit; et tenebris occultit
Crudelitatem callidus.
Ah, strage quanta transeuntes perculit,
Grassatus istis artibus!
Sic deinde secum colligit male credulus,
Hacc prorsus ignorat Deus;
Avertit ora rebus humanis sua,
Fandi et nefandi negligens.
Exsurge, Domine, tolle in altum dexteram,
Librata fige vulnera;
Ope destitutos ne pios silentio
Oblivioso defere.
Tene impiorum pervicax vesania
Sic audeat contemnere,
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
Humana non curat Deus?
Cernis profecto cuncta, cernis; et tuam
Scelestus in manum cadet,
Ut te labores et dolores pauperum

Non

Non praeterire intelligat :
 Tibi relictus est inops atque innocens ;
 Tu tutor orbos protegis.
 Tu frange vires impii, violentiam
 Tu mentis improbae doma ;
 A stirpe caesa donec impietas simul
 Eliminetur et impius.
 Tum firma Dominus seculorum in secula
 Sceptra obtinebis imperi,
 Gentesque terrae finibus procul tuae
 Exterminabis impias.
 Haec vota duris obruti laboribus,
 Has supplices fundunt preces ;
 Animosque stimulis incitati talibus,
 Te lacrymantes postulant,
 Pupillum et inopem ut vindices potentium
 Ab impotenti audacia ;
 Homo ut feroces spiritus ponat, suae
 Infirmitatis conscius.

Ps. XI. *In Domino confido, &c.*

CARM. GEN. VI.

QUUM spe salutis non dubia fruar,
 Deoque fidam, vos mihi dicitis,
 Faceſſe rupes in remotas,
 Antevolans pavidas volucres.
 Intendit arcum, (en aspicias) impius
 Nervo ſagittas admovet, ut petat
 Incogitantes e latebris
 Innocuos animique rectos.
 At tu potenti, Rex bone, dextera
 Domas rebelles, et facis irrita
 Decreta veſani furoris
 Contra humiles male nil merentes.
 Aeterna coeli templa colens Deus,
 Et lucido aſtrorum in folio ſedens,
 Humana per terras acutis
 Facta oculis ſpeculatur omnes.
 Non juſtus illum, non latet impius

Cuncta intuentem ; sed studio ad nefas

Pronos maligno justus orbis

Ex animo moderator odit. *VD*

Super scelestos retia depluet ;

Ignes remisto sulphure flammeos

Ad impios eliminandos

Fulminae rapient procellae.

Iustosque justus justitiae parens

Amore sancto amplectitur unice,

Et fraudis ignaram ante vultus

Affidue videt aequitatem.

Ps. XII. *Saluum me fac, Domine, &c.*

CARM. GEN. ix.

Affer opem, servator, opem fer ; pulsa recessit
Intemerata fides :

Nuda fides hominum fugit commercia : vana

Cum socio loquitur

Quisque suo, blanda exerecens mendacia lingua,

Corde scelus meditans.

Ora Deus fraudum dulci medicata veneno

Conterat, et penitus

Grandiloquam ex ima linguam radice revellat ;

Quique pudore carent,

Dicere nec metuunt, Falsa ad perjuriam linguas.

Fortiter intrepidi

Assuescamus, et os, age, confirmemus ad omne

Flagitium : neque enim

Oris frena mei, linguaeve repagula quencquam

Me nisi habere puto.

At Dominus planctus miserorum, et dura ferentum,

Aure trahens gemitus,

Surgam, ait, atque inopem, tuta ut respiret in arce,

Insidiisque procul,

Securum statuam. Haec Dominus : quod ab ore fideli

Cunctque fuit Domini

Auro purius est, auro quod fusile fecit

Septima flamma coquens ;

Dum faex in fumos exploratore camino

Crassa

Crassa abit et cineres.

Polliciti memor ergo malae mala toxica linguae,
Sancte parens, inhibe ;

Pestifera de gente hominum nos, optime custos,
Assere perpetuo.

Nam late impietas grassatur libera, passim
Omnia plena malis,

Quum penes injustos jus est, et jussa malorum
Sunt metuenda bonis.

Ps. XIII. *Usquequo, Domine, obliuisceris, &c.*

CARM. GEN. I.

Quouſque, rector unice,
Me deſtitutum negliges ?
An ſempiternum me obrutum
Oblivione deſeres ?

Quouſque vultum amabilem
Iratus abſcondes mihi ?

Quouſque curae turbidae
Mentis quietem diſtrahent ?

Quouſque cor cruciabitur
Moeroris aeſtu fluctuans ?

Quouſque me proſtrato aget
Hoſtis triumphos inſolens ?

Regnator orbis, adſpice ;
Opem fer, et lucem tuam
Infunde ; ne mors lumina
Somno perenni ſopiat :

Ne jaſtet hoſtis arrogans
Me viribus fractum ſuis ;
Ne me perofi perfidi
Meo dolore gaudeant.

Tu me ſalutis recreas
Spe, largus auxili : tuum,
Salute parta, laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

Ps. XIV.

Ps. XIV. *Dixit insipiens in corde, &c.*

CARM. GEN. xi.

Secum infania callide
 Indulgens vitiis; sic loquitur, Deum
 Formido sibi credula
 Commenta est hominum, cum temerario
 Casu fors ferat omnia.
 Ergo flagitiis si penitus dedit
 Secura impietas Dei;
 Nec quisquam ex animo recta sequi studet.
 De templo aethereo Deus
 Ad curas hominum lumina verterat,
 Si quis non stolide improbus
 Ad cultum revocet pectora numinis;
 Omnes in scelera omnia
 Conjurasse putes: foeda, nefaria,
 Detestandaque perpetrant;
 Nec cuiquam est studium recta capeffere,
 Nam qui recta capefferent?
 Quem sanis aditum consiliis darent,
 Quorum nequitia et scelus
 Infecere animos? qui populum meum,
 Ceu praedum fera, devorant;
 Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
 Ast illos gelido metu
 Horror concutiet, justitiae Deus
 Cum patronus opem feret
 Infanti: increpitans talibus impios,
 Vobis ludibrio fuit
 Infantum pietas: vos inopum pium
 Ristis studium, preces,
 Spes lentas, trepidas sollicitudines:
 At, cui fidit inops, Deus
 Spes et vota bonos ducet ad exitus.
 O si mittat opem suis
 Speratam Deus e rupe Sionia.
 Nam cum vincula ruperit,
 Exsolvetque suos, pectore libero

Gaudebunt

Gaudebunt Abrahamidae,
Et iusta Isaacidae laetitia frement.

Ps. XV. *Domine, quis habitabit in tabernaculo, &c.*

CARM. GEN. vi.

Sanctae Sionis templa quis incolet,
Rex magne, tecum? quem statues tuum
Sanctum super montem, ut malorum
Liber agat placidam quietem?

Quem fraudis expers simplicitas juvat,
Urgetque rectum propositi-tenax:

Nec mente saevus grata blandam

Edocuit simulare linguam;

Nec ore mendax exitiabiles

Concinnat artes: nec mala proximis

Excogitat: nec dulcem amicum

Opprobriis maculat pudendis.

Qui fastuosum despicit impium,

Dei timentem suspicit et pium:

Tenaxque promissi, fidemque

Indocilis temerare pactam.

Qui non egenos foenore perdidit,

Non innocentes munere prodidit.

In monte sancto, haec qui, peregit,

Perpetua requie fruetur.

Ps. XVI. *Conserve me, Domine, &c.*

CARM. GEN. xii.

ORerum fator, et felus

Humani generis certa, periculis,

Qui te respicit unum, famulum instantibus eripe.

Te servus dominum libens

Agnosco, et populis praedico: sed tibi

Omni ex parte beato officiis nil opus est meis.

Ergo illuc animum appuli,

Ut gentem studio prosequerer pio,

Quam tu ex omnibus unam populis forte receperas.

Ast illi immemores tui

Defecere; novos quisque sibi deos

Effinxere, colentes animi ludicra somnia.
 Horum sanguineas dapes
 Non libabo, epulas respuo, nomina
 Testis nunquam adhibebo, aut fidei foedera sanciens.
 At sortis populum meae
 Defendet Domini perpetuus favor,
 Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.
 O pulchra agricolatio!
 O praeclara mei fors patrimonii!
 Ut florum undique ridens animum pascit amoenitas.
 Immortalis honor Deo
 Aeterno, monitu cuius ago dies,
 Arcanisque per umbram stimulor pectora motibus.
 Quicquid molior, aut gero,
 Praesentem Dominum conspicio: is mihi
 Semper dexter adhaeret, stabili ne movear gradu.
 Pulsat pectora gaudio
 Cor laeto trepidum: lingua tuas avet
 Laudes promere: corpus tacite spes bona recreat.
 Nam nec degere tartari
 Permittes animam sub tenebris meam,
 Aut ut putre cadaver resolutum in cineres fluat.
 Tu vitae referas viam:
 De vultu fluvii laetitiae tuo
 Manant: tu tribuis munifica gaudia dextera.
 Ps. XVII. *Exaudi, Domine, iustitiam, &c.*

CARM. GEN. V.

AQuus exaudi, bone recto, orbis,
 Aequa poscentem: tibi quas profundit
 Lingua non mendax, cape non iniqua
 Aures querelas.

Ad tuum laesus fugio tribunal,
 Et fidem appello: mihi cognitorem
 Te peto: oppressos oculis benignis
 Adspice iustos.

Saepe per solas tacitae tenebras
 Noctis arcanos mihi cogitatus
 Cautus inspekti, trepidoque corda

Turbida motu.

Saepe, ceu flammis, animum probasti
Casibus duris, neque comperisti
Conscium fraudis scelerumque, fonti
Saeva minantem.

Os fuit concors animo, sonusque
Sensui : legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosque
Horruit ausus.

Hac via gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesque turbent
Lubrica plantas..

Te voco, duris ad opem periclis
Saepe tentatam fugio, precantis
Admove tentatam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemque committunt : tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextra.

Me velut pupillam oculi tenellam
Providus muni : procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde sub umbra.

Nam meae vitae manus impiorum
Imminet : vallant opibus, superbis
Intonant linguis, mala dira saeva
Voce minantur.

Obsident cunctos aditus viarum :
Commodo observant loca, destinantque
Ad meam caedem, facinusque patrant
Mentibus absens.

Qualis in praedam leo fertur ira
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto
Abditus antro.

Surge, conatus pater anteverte.

Impios,

Impios, stratoque in humum tyranno.
 Me tuo, quo nunc furit ille saevus,
 Eripe ferro.

Neu sine ut me vi premat impotentum
 Divitum fastus; quibus una cura est,
 Dum licet, blandae illecebras caducas
 Carpere vitae.

His opes terris penitus refoffis
 De penu fundis locuplete, ventri
 Sufficis fruges, hilarasque multa
 Prole penates.

Puritas vitae mihi te tueri
 Corporis vinclis tribuet soluto.
 Illa lux vere faciet me ab omni
 Parte beatum :

Lux voluptatum cumulata cunctis
 Gaudiis, quum se sine nube menti
 Pura majestas dabit intuendam
 Lumine puro.

Ps. XVIII. *Diligam te, Domine, &c.*

CARM. GEN. i.

TE, Deus alme, colam, te toto pectore amabo,
 Sancte parens : mea vis, mea sola potentia, turris,
 Praesidium, spes, et rebus solamen in arctis.
 Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis
 Anchora, tu statio tuti placidissima portus.
 Nam simulatque tuas in laudes ora resolvo,
 Te venerans, pacemque petens, inimica faceffunt
 Arma ; salus, placidisque comes pax advolat alis.

Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
 Cassibus, obsessum jam me torrentibus orcus
 Impediebat aquis, stygia jam compede vinctus
 Haerebam, laqueoque pedem retinente trahebar :
 Hic ego deprensus, supplexque humilisque vocavi
 Voce Deum, et dubiis clamavi ad sidera rebus.

Ille super solio residens flammantis olympi
 Audiit orantem : postquam pervenit in altum

Clamor

Clamor, et attentas advertit questibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montesque cava compage soluta
Nutarunt, penitusque imis fremuere cavernis.
Fumeus afflatu de narribus aestus anhelò
Undabat: rapidae contorto vertice flammæ
Ore fluunt, vivaque animant attacta favilla.
Utque suum Dominum terræ demittat in orbem,
Leniter inclinat jussum fastigia coelum:
Succedunt pedibus fuscae caliginis umbræ.
Ille vehens curru volucris, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Praetenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratae spicula flammæ
Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidosæ grandinis imber,
Discursantque vagæ sinuosa volumina flammæ.
At vero ut sancto sermone silentia rupit,
Protinus horrifico tonitru coelum omne remugit,
Grandinis et crebra tellus crepitante procella
Pulsa sonat, ruptisque micant e nubibus ignes:
Flammiferæque volant magnum per inane sagittæ,
Fulguraque ingeminant: laticum concussa lacunas
Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat:
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat,
Et referat chaos. Æterni sic vox tonat oris,
Sic formidandæ grave spiritus infremit iræ.

Ille salutiferam porrexit ab æthere dextram,
Et me de rapidis pereuntem sustulit undis:
Hostibus eripuit validis, et acerba potentum
In me odia elusit: quum me studiosa nocendi
Temporibus duris caeca fraus arte petebat,
Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis
Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
Scilicet immunem sceleris mentemque manumque
Adspexit Deus, et merito dignatus honore est,
Quippe nec impietas, nec pravi credulus error

Avertere

Avertere meos recto de tramite gressus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi iussa verenda
Semper erant animo praesentia : simplice vero
Gaudebam, fraudisque illo sub teste voluntas
Libera, flagitium, et scelorum vitaverat artes.
Ergo mihi integrae fructum hunc decerpere vitae
Munificus dedit, et qui conspiciat omnia justus
Arbiter innocuum cumulavit munere vitam.

Quisque suis sibi te conformat moribus : erga
Innocuum innocuus : te sentit amicus amicum :
Inque bonos bonus es : male cautas cautior attes
Artibus eludis : duro in discrimine servas
Res humilis populi afflictae, oculique superbos
Dejicis elati fastus. Tu plebis ab imae
Coetibus creptum celebri me in luce reponis :
Illustrasque meas claro splendore tenebras.
Te duce perumpo florentes aere phalanges,
Altaque turrigeri supero fastigia muri.
Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secutis
Sancta salutiferae pandit compendia vitae.
Illius aeterno quicumque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis sincerior auro est.
Ille suo clypeo fida spe pectora sulca
Protegit, adversisque vetat succumbere rebus,

Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
Aut ebur in varias aut saxa excisa figuras :
Ecquis in aethereo rerum moderatur olympo
Frena alius Dominus ? quis terrae temperat orbem
Alter, et invicta quae vult facit omnia dextra ?
Ille Deus viva mihi vi corroborat artus,
Ostenditque viam maculosa labe carentem.
Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
Et procul a saevis subduxit in alta periclis :
Et tractare manu duro in discrimine belli
Arma dedit facili ; solidoque ex aere rigentem
Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.
Ille salutiferi totum munimine senti
Me tegit, et dextra nutantem fulcit et auget

Largus

Largus opis ; perque insidiis obsessa viarum
Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas
Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
Auspice, disiectos comprehendo ; nec ante revertor
Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
Affusique cadant pedibus, ne surgere possint
Rursus, et antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,
Et validos crudo distendis robore nervos ;
Tu bellare doces ; tu me quicumque læcessit
Sternis humi, trepidosque fuga mihi disjicis hostes ;
Clamantes nemo exaudit. Dominum prece poscunt
Auxilium ; averfam negat implorantibus aurem.
Hosego, ceu versat boreae violentia nubem
Pulveream, impello, et turbatis fervidus insto :
Et pedibus premo, ceu coenum deforme lutosus
Conteritur triviis. Tu me sine nomine plebis
Contentu creptum populos frenare superbos
Imperio facis, et famulas mihi tendere dextras
Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
Attonitas famae novitate, et nomine tantum
Audito : et blandis verba assentantia linguis
Fingunt, nec tutis satis audent credere muris.

Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
Me tegit, incolumemque rapit de morte propinqua ;
Qui mihi perfidiam sceleratam ultricibus armis
Frangere dat, populosque facit parere volentes ;
Securumque vetat belli trepidare tumultus.
Qui mihi praesidio est, populi quum saeva rebellis
Ira furit, mentisque male scelerata retundit
Consilia. Ergo feram late tua facta per urbes
Finitimas ; semperque meo celebrabere cantu,
Sancte parens, regem qui dura per omnia tutum
Esse jubes, cumulasque opibus : plenoque favore
Ipsam, et perpetuum sobolem amplecteris in aevum.

Ps. XIX. *Cocli enarrant gloriam Dei, &c.*

CARM. GEN. vi.

Insanientis gens sapientiae
 Addicta mentem erroribus impiis,
 Tot luce flammaram corruscum
 Cerne oculis animoque coelum.
 Hinc disce, prudens quam fuit artifex
 Qui templa olympi fornice flammeo
 Suspendit, et terrae capacem
 Et pelagi sinnavit arcum.
 Dies tenebras, et tenebrae diem
 Semper praementes perpetua vice,
 Non fortuito res caducas
 Ire monent per inane lapsu?
 Sed tota concors fabrica personat
 Dei tuentis cuncta potentiam,
 Non voce quae paucorum ad aure
 Perveniat strepitu maligno.
 Nam nec remotis barbara finibus
 Gens ulla terras incolit ultimas
 Quae nesciat certa meantis
 Lege poli stabilem tenorem.
 Quis nocte clara lumine flammeo
 Semper micantes non stupeat globos?
 Aut mane castris prodeuntem
 Quum rutilo videt axe solem?
 Sive ille Eois fluctibus exserit
 Vultus decoros, sponfus uti novus
 Auro refulgens, gemmeaque
 Tempora conspicuus corona:
 Seu quum fugacem praecipitans diem
 Curru citato tempora dividit,
 Artusque viresque impetumque
 Centimano similis giganti.
 Abusque Eoo cardine ad ultimam
 Metam occidentis sidera permeans
 Obliqua, vitali calore
 Cuncta creatque fovetque alitque.

Sed

Sed ordo rerum et conspicuus decor
 Non sic tuentum lumina detinent,
 Divina ut arcanis habenis
 Lex animos ad honesta flectit.
 Promissa fraudis nescia lubricae
 Splendore veri pectora roborant.
 Hae plectitur culpa aequitate, ut
 Poena juvet recreetque damnum.
 Puro recludunt lumine lumina
 Praecepta: puro religio nitet
 Verenda cultu, quam nec annis
 Cuncta domans minuit vetustas.
 Decreta fas et conscia veritas
 Astans tabellis servat aheneis,
 Jucundiora melle, et auro
 Et nitidis potiora gemmis.
 Signata claustris pectoris intimi
 Servus tuctur jugiter haec tuus:
 Non inscius custodientem
 Quam maneat numerosa merces.
 Errata mentis quis meminit vagae?
 Quae deprehendet vis sapientiae?
 Ergo repurga quas refudit
 Clam maculas sinuosus error;
 Fac regna cordis ne sibi vindicet
 Vis impotentis dira superbiae:
 Sic me malorum e maximorum
 Compeditibus facile explicabis.
 Quae lingua fundit verba, quod in sinu
 Secum volutat mens tacito, accipe
 Placatus, o nostrae salutis
 Arx, Dominus, Deus, et Redemptor.

Ps. XX. *Exaudiat te Dominus in die, &c.*

CARM. GEN. ii.

Cuncta licet ferro late populetur et igni
 Infana gentis barbarae crudelitas,
 Tu ne cede malis, sed contra audentior ito:

D

Mo-

Moderator orbis audet preces tuas :
Utque bonus dubiis Jacobum ad sidera rebus
Cum voce palmas proferentem exaudiit ;
Annuet oranti, et te majestate verendi
Nominis ab hoste sospitem tuebitur.
Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit, animum de Sione fulciet :
Vota secundabit, memori tua munera mente
Servabit : omnes perlitabit victima.
Protinus in cineres depasta holocausta resolvet
In astra volvens flamma lucem splendidam.
Ille aderit ceoptis, casusque in prospera vertet,
Eventa finget omnia ex sententia,
Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque salutis
Patrium canemus patrio ritu Deum.
Cuncta Deo grates fora, compita, templa sonabunt,
Nomenque sanctum prosequenter laudibus.
Annuet ille pio quaecunque rogabitur ore.
Laetumque precibus exitum justis dabit.
Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit omen,)
Regem reducet sospitem Dominus suum.
Mittet opem, sancti reserans sacraria coeli,
Et praepotenti proteget te dextera.
Gloria sit Syriae, turmas numerare curules,
Axesque curvis asperare falcibus ;
Fidat equis, lateque vagis discursset habenis,
Sonante Perses arva findens ungula :
Hi currus et equos jactent ; nos rebus in arctis
Dei potentis nomen invocabimus.
Illis nec currus, nec vis praestabit equorum,
Ne scindat uncis vultur artus unguibus ;
Nos humiles favor aethereus penitusque jacentes
Tollet, suoque sustinebit numine.
Tu servator opem fer ; tu si respicis, arma
Nec socia cupimus, nec timemus hostica.
Respiciet, populique sui Rex optimus omni
Vocatus hora facilis audiet preces.

PSALMUS XXI.

39

Ps. XXL *Domine in virtute tua, &c.*

CARM. GEN. iii.

Quod hoste victo Rex triumphat gaudio,
 Curis solutus anxiiis,
 Tibi id fatetur, Rex beate coelstum,
 Debere: tu laboribus
 Vires ferendis, tu dedisti e praelio
 Redire duro sospitem.
 Nullam repulsam, voce quum te supplice
 Rogaret, unquam adhuc tulit.
 Nil in latebris pectoris reconditis
 Spe concupivit irrita.
 Et vota supra, et ante vota, hunc omnibus
 Vitae beasti commodis
 Gemmis coronam ferre et auro splendidam
 Sacro dedisti vertici
 Vitam poposcit: mortis illi est addita
 Immunis immortalitas.
 Tu claritatis auctor illi es, inclyta
 Per te refulget gloria.
 Felicitatis ei favor dedit tuus
 Exemplar ut sit posteris:
 Mensura voti ut matribus sit, quum bene
 Blandis precantur liberis.
 Tu nempe spes et anchora es fiducia;
 Tu portus in rebus malis.
 Te fretus uno firmus omnem perferet
 Sortis procellam turbidæ.
 Tu perduelles comprehendes, tu manu
 Poenas reposces vindice.
 Ceu flamma clausis aestuans fornacibus
 Antiqua silvæ brachia
 Vorat; furoris sic tui nefarios
 Afflatus hostes hauriet
 A stirpe totam demetes propaginem
 Semenque gentes impiæ.
 Te namque contra moliuntur abditam

Fraudem scelusque perfidi :
 Et mente prava vota versant irrita,
 Et spes inanes concoquunt,
 Te persequente, pallidi in fugam ruent,
 Inhonestæ tergo vulnera
 Ferent : in ora, fata dum vitant fuga,
 Rursus sagittas diriges.
 O qui potenti frena rerum dextera
 Versas perennis arbiter,
 Exsurge, vires fac tuas ut hostium
 Agnoscat insolentia ;
 Tum te piorum turba festis cantibus
 Orbis parentem concinet,
 Votis tuorum supplicum placabilem,
 Malisque formidabilem.

Ps. XXII. *Deus, Deus meus, respice in me, &c.*

CARM. GEN. iii.

CUR me relinquis o Deus ? Deus meus,
 Cur me relinquis ? Irrita
 Heu verba fundo ; luce seu terras dies
 Retegit, vocantem me dies
 Frustra intuctur ; sive nox silentibus
 Terram tenebris obruit,
 Nox me vocantem nulla non audit, meo
 Nox nulla questu non sonat.
 Tu sanctus ille civitatis incola es
 Sanctæ : Isaci nepotibus
 Tu carmen es ; tu fida spes majoribus
 Nostris : salutem qui suam
 Tibi credidere, a te salutis compotes
 Abiere : salvi gratias
 Egere, duris qui tuam in malis opem
 Petiere : qui tuam in fidem
 Se dedidere, non tulere deducus,
 Non hostium ludibria.
 At vermis ego sum, non homo ; sum fabula
 Vulgi, infimorum opprobrium.

Nam

Nam turba nostris obvia illudit malis :

Nutatque, nictatque, et caput

Motat ; labella exporrigit : ludibria

Verbis acerbat asperis,

En ille Domino carus, en fiducia

Securus ille numinis :

Nunc servet illum, nunc periculis eruat,

Quem tanto amore amplectitur.

O Domine, tu mer portinus susceperas

Alvo parentis editum.

De te pependi spe, parentis pendulus

Infans adhuc ad ubera

Abusque partu tu Deus meus ; tuus

Ex matris alvo me favor

Est prosecutus : ultimo in discrimine

Jam ne recede longius.

Discrimen instat ultimum : mortis metu

Cessere amici territi.

Tauri efferrati, tauri obesi me undique

Circumdedere ; faucibus

Hiant, leonum more rugientium,

Quos incitat spes et fames.

Rivi cruoris corpus omne perluunt

Exsanguis ; laxat artuum

Compago nexus ; pectus intra liquitur,

Ut sole cera, cor metu.

Exarueret testae ad instar coctilis

Defecta membra viribus ;

Rigens adhaesit lingua siccis faucibus ;

Jam sto sepulchri ad aggerem.

Me rabidi ab omni parte latratu canes.

Urgent, petuntque dentibus.

Mihi pessimorum saeva conspiratio

Manusque fodit et pedes :

Et ossa numerant, ossa tralucentia

Per corporis tensi cutem.

Tormenta postquam cuncta consumsit furor,

Animus adhuc ira tumens

Se pascit, oculos fatiat, et fruitur meis.
Lacto in malis spectaculo.
Partiti amicus sunt meos, tunicæ meae
Fecerunt sortes arbitras.
Tu Domine, saltem ne recede, ne malis
In ultimis me desere.
Tu robur unus, tu mea es potentia :
Accurre, festinus meae
Succurre vitæ : destitutum ab omnibus
Defende ; saevorum hostium
Ferreum cruentum pelle : vim rabidam canum
Inhibe : leonum spumeos
Compesce rictus : cornua unicornium
Confringe : serva supplicem.
Tum morte victa sospes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen ; priorum predicabo coetibus
Robur, fidem, constantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus.
Semen Jacobi, magnitudinem Dei
Celebrate festis laudibus :
Erga fideles numinis elementiam
Agnosce, proles Isaci.
Non sprevit inopis ille solitudinem.
Non pauperum fastidio
Avertit ora : me vocantem exaudiit,
Vitæque dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi tuas
Sonabo laudes : gentibus
Te prædicabo : vota te tementium
Præsentem solvam ecclesia.
Edet modesta turba fraudis nescia
Vocatâ sacras ad dapas ;
Epulisque functa, ac satura dulci nectare,
Laudabit auctorem Deum ;
Deum sonabit, qui vigore flammeo
In corda se quaerentium

Se tantus infert, mortis ut procul metu
 Perenne viva gaudeant.
 Ergo excitata tam novo spectaculo
 Tellus ab oris ultimis,
 Quacunque colitur, colla sub Domini jugum
 Submittet : illi servient,
 Pronaeque Domino supplicabunt omnium
 Omnes familiae gentium.
 Nam sempiterno jure Domino competit
 Regnum triformis machinae.
 Ille universis imperabit gentibus.
 Rerum potentes illius
 Mensae accubabunt, et sacri convivii
 Dapibus referti sub jugum
 Cedent volentes : flectet illi poplitem
 Pauper sepulchri in limine,
 Qui membra fessis artubus languentia
 Fugiente vita vix trahit.
 Illumque longa posterii propagine
 Colent, suisque posteris
 Per longa deinceps nunciabunt secula
 In me favorem numinis.
 Hoc semen illi serviet, gens illius
 In posterum haec censebitur.

Ps. XXIII. *Dominus regit me, et nihil, &c.*

CARM. GEN. xiii.

Quid frustra rabidi me petitis canes ?
 Livor propositum cur premis improbum ?
 Sicut pastor ovem, me Dominus regit :
 Nil deerit penitus mihi.
 Per campi viridis mitia pabula,
 Quae veris teneri pingit amoenitas,
 Nunc pascor placide, hunc saturum latus
 Fessus moliter explico.
 Purae rivus aquae leniter astrepens
 Membris restituit robora languidis,
 Et blando recreat fomite spiritus

Solis

Solis sub face torrida.

Saltus quum peteret mens vaga devios,

Errorum teneras illecebras sequens,

Retraxit miserans denuo me bonus

Pastor justitiae in viam.

Nec si per trepidas luctifica manu

Intentet tenebras mors mihi vulnera,

Formidem duce te pergere; me pedo

Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulis, merum

Tu plenis pateris sufficis, et caput

Unguento exhilas: conficit aemulos,

Dum spectant, dolor anxius.

Me nunquam bonitas destituet tua,

Profususque bonis perpetuo favor,

Et non sollicitae longa domi tuae

Vitae tempora transigam.

Ps. XXIV. *Domini est terra et plenitudo ejus, &c.*

CARM. GEN. ii.

TOta quidem Domini terra est, et quicquid ubique
Vel parca celat, vel benigna sufficit:

Quique colunt montesque feros, camposque feraces,

Urbesque sanctis temperatas legibus.

Ille super pelagus solidum connexuit orbem,

Stabilis ut undas inter instabiles foret,

Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes

Compage firma sustineret impetus.

Cuncta igitur Domini merito sunt: sed tamen unam

Sedem sibi ille dedicavit propriam.

Equis eo scandet? cuive haec permissa potestas,

Loco ut beatum sistat in sancto gradum?

Cui manus et mens est insons, nec vana volutat

Animo, nec ulli damna perjurus dedit.

Huic Dominus donabit opes: hunc numine dextro

A vi procacique eruet calumnia.

Haec vera est pietas, hac iter ad aethera, veri

Sic intueri numinis vultum licet.

Ela,

Eia aditus referate, fores age pandite, portae,
 Portae perennes sempiternae regiae :
 Clausura revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multa clarus ille gloria.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?

Quis iste multa est inclytus Rex gloria ?

Ille potens late Dominus dextraque opibusque,
 Belloque multa nobilis victoria.

Eia aditus referate, fores age pandite, portae,

Portae perennes sempiternae regiae :

Clausura revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multa clarus ille gloria.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?

Quis iste multa est inclytus rex gloria ?

Ille potens armis numerosque agmine ductor,
 Hic ille multa est inclytus Rex gloria.

Ps. XXV. *Ad te, Domine, levavi, &c.*

CARM. GEN. xiv.

HIC fidat armis, plebe se clientium
 Defendat alter, militumque copiis ;

A te, Creator orbis, uno spes mea

Pendet, malisque in rebus unum respicit.

Tu, sancte genitor, effice insolentibus

Ne spes inanes risui sint hostibus.

Sic me pudore liberabis : nec rubor

Confundet ora caeteris, in te suae

Qui collocarunt anchoram fiduciae.

Frustratur illos spes, et irritae spei

Pudor dolorque torqueat, qui sordium

Amore sese sordibus contaminant,

Bonosque nulla provocati injuria

Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos

Vitae, salebras inter et tenebras, iter

Ostende rectum, et erutum sequacibus

Erroris undis, praevio lucis tuae,

Splendore deduc veritatis in viam.

Te nempe ab uno pendeo spe ; te Deum

Unum

Unum et salutis columen agnosco meae.

Si torta vitiis forte morum regula
Deflexit, error si sefellit lubricus,
Fracta illecebris si voluptatis malis
Incauta vitiis se juvena polluit;
Benignitatis tu tuae memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, usque ab incunabulis
Orbis paterna es usus indulgentia.)
Miserere; nostris quod negares moribus,
Tuae negare non potes clementiae.
Nec denegabis; nec precantes bona bonus
Vacuos repelles: nec vium poscentibus
Rectam aberis unquam recti et aequi regula.
Tu mitis animi amplecteris modestiam,
Docesque recti et improbi discrimina.

Tu dux comesque tuta per compendia
Ducis carentem fraude mansuetudinem:
Peccata bonus et facilis oblivisceris;
Promissa solvis liberali dextera;
Minuitque poenas mitis indulgentia;
Fidesque dictis stabilis erga omnes adest
Qui pacta sacri foederis non negligunt.
Hanc ut nepotum secla mansuetudinem
Noscant, tuique nominis se gloria
Late per omnes fundat orbis angulos;
Ignosce nostris mitis erratis parens,
Quae multa inussit aegritudo, et impotens
Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur; illi, quaecunque amplectitur
Vitae institutum, dux addest semper Deus,
Rectorque, et omnes actiones prosperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis:
Stirpisque series longa firmabit domum,
Genusque multa floridum propagine

Opes paternas ad nepotes transferet.
 Quin et piorum mentibus mysteria,
 Contempta pravis, impie sapientibus
 Occulta, Dominus luce proferet sua;
 Et sacrosancti foederis scientiam
 (Quae sola vitae dux beatae et regula est)
 Docebit. Ergo, Rex beatae coelitus,
 Te mente solum quaero, nusquam lumina
 Abs te reflecto; tu pedes solus meos
 Hostis delosis erues e retibus.

O sancte custos hominum, amico lumine
 In me intuere, et destitutum ab omnibus
 Inopemque sancta me tuere dextera;
 Curisque mentem quae perurunt plurimae,
 Novisque semper differunt doloribus,
 Exsolve; poenis usque et usque immanibus
 Exercitato, et obruto laboribus,
 Ignosce; culpas mitis obliviscere.
 Heu quanta vis me factionis impiae
 Persequitur armis! quanta me crudelitas
 Inexpiato quaerit odio perdere!
 Tu me periculis libera: tu protege
 Ejus salutem ab hostium ludibrio,
 Omnem salutis qui locavit spem suae
 In te, nec aliis fidit opibus quam suae
 Integritatique et tuae clementiae.
 Gens quae tuarum jussa legum amplectitur,
 Fac undequaque tuta sit te vindice.

Ps. XXVI. *Judica me, Domine, &c.*

CARM. GEN. XV.

ME vi tyrannus persequitur palam,
 Me clam maligna fraude calumnia;
 Te, qui latebras pectoris inspicis,
 Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
 A vique pura et flagitio; in Deo
 Spes fixa, sortis qui violentia

Me

Me saevientis non sinet opprimi.

Renescque flammis et penetralia

Scrutare cordis, caecaque sensuum

Arcana fustum ceu calidis focis :

Explorat aurum callidus artifex :

Mentem videbis munificentiae

Quae dona nunquam non meminit tuae :

Aetnaeque leges puriter ad tuas

Vitae carentem flexibus orbitam.

Procul faceffat, nec socium sibi

Me vana speret lingua : procul domo

Nostra recedat qui didicit suos

Fucare sensus pectore subdolo.

Odi scelestum concilia ; impios

Coetus veneno pejus abominor ;

Quorum resultant pectora gaudio,

Quum perpetrarunt facta nefaria.

Sed mente, pravi non sibi conscia,

Lotusque puris fontibus, ad tuas

Aras adibo, lactus et offeram

Laetae choreae dux tibi victimas.

Te nostra pangent tympana, te lyra,

Te vox canoro consona tympano,

Lyraeque ; coetuque in celebri tua

Miranda pandet facta nepotibus.

Tectumque, nomen quo canitur tuum,

Aedemque, numen qua colitur tuum,

Mens ardet ; absentem retrahunt tuae

Quae templa celant pignora gloriae.

Haec ossa tellus ne sine ut obruat

Inter cruentos barbara barbaros,

Qui fraudulenta mente coquunt scelus,

Captant avara munera dextera,

Ego institutum carpere tramitem

Pergam innocenter ; tu proprius meis

Aurem benignus questibus admove,

Ac me periculis tristibus assere.

Per plana firmo quod gradior pede,

Quod

Quod recta sector, muneris est tui;
 Ergo salutis te columen meae
 Coetu in celebri laudibus efferam.

Ps. XXVII. *Dominus illuminatio mea, &c.*

CARM. GEN. iii.

DEus in tenebris quum mihi praecluceat,
 Vitamque muniat meam,
 Quae vis aperta terreat me? quae mihi
 Fraus caeca sit formidini?
 Adversus unum quum scelesti factio
 Cunctas parasset copias,
 Dolosa letho quae tetenderant meo
 Ipsi incidere in retia.
 Si comminentur castra, si minacibus
 Infesta telis agmina,
 Securus animi specto castra, praelia
 Timore liber intuo.
 Unum expetivi, et usque et usque id expetam,
 Curis ut exemtus malis,
 Sim sacrosanctae semper aedis incola,
 Augusta mirer atria,
 Deoque laudes personem, artus dum regit
 Vitalis aurae spiritus.
 Tum me sub umbra conditum tentorii
 Celabit, et periculis
 Procul remotum, rupis abruptae velut
 In arce positum, muniет;
 Ac ne relictum nunc quidem impiae sinet
 Vi factionis opprimi:
 Victorque solvam vota, nec victoriae
 Auctor mihi tacebere.
 Audi invocantem supplicem, et fractum malis
 Bonus favensque subleva.
 Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum
 Intentus usque respicit:
 Ne conde vultus lumen a me amabilis,
 Neu me in tenebris desere.

Servum per iram ne sine opprimi tuum;

Vitamque, quam debet tibi,

Tuere ab hoste, et e periculis eripe,

O spes salutis unica.

Me cari amici, me propinqui, me pater,

Me blanda mater liquerat :

At non reliquit, qui pios in asperis

Non deserit rebus, Deus.

Parens benigne, me vias doce tuas,

Rectaque deduc semita :

Ne vis metusque ab hoste me deterritum

De calle recti detrahat.

Ne me impiorum obnoxium libidini

Relinque. Testes impii

Fingunt maligne falsa de me crimina,

Armantque se mendaciis.

Mens victa tantis jam fatisceret malis,

Ni spes foveret me tuae

Benignitatis, post labores anxios

Mox affuturum gaudium.

Vivusque vivos inter ipse commoda

(Vitae beatæ præstolor.

In rebus ergo turbidis ne concide,

Sed fortis usque sustine :

Tè roborabit Dominus, et cor fulciet ;

Tu fortis usque sustine.

Ps. XXVIII. *Ad te, Domine, clamabo, &c.*

CARM. GEN. XVI.

PPrinceps stelliferis altior orbibus,
Vitae præsidium et certa salus meae,
Aurem suppliciis da facilem meis,
Ne siam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quae tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad coelum tremulis pervigil ignibus,
Coelum templa tuæ conscia gloriae.

Ne me connumera coetibus impiis,

Ne

Neu tanquam socium plecte nocentibus;
 Quorum blanditiis illita mollibus
 Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae praemia sint suae,
 Et merces studiis aequa nefariis:
 Pro semente legant semina, pessimis
 Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui,
 Qui me conspicuis tollis honoribus,
 Infectasve manus a scelere avocat,
 Aut infecta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
 Florebit, patrias nec soboles opes
 Longaeva accipiet; sed celeri genus
 Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
 Se non difficilem praebuit. Hinc meae
 Vires; hic clypeus rebus in asperis:
 Hinc spes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor gestit ovans; carminibus tuas
 Laudes ora sonant, qui populum tuum
 In rebus trepidis protegis, et tuum
 Regem ex insidiis omnibus eripis.

Custodi populum, Rex hominum, tuum:
 Hebri fac soboles laetiter omnibus
 Vitae continuo fructibus affluat,
 Donec perpetuum sol referet diem.

Ps. XXIX. *Afferte Domino, filii Dei, &c.*

CARM. GEN. XV.

Seu dives auro es, sive opibus potens,
 Seu Marte parta clarus adora,
 Agnosce numen gratus, et huc refer
 Quaecunque lactum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece supplice
 Rerum parentem concilia; et Dei
 Nutu regentis stelliferam domum.
 Dignare justis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Coelo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat aequora :

Vox dignitatis plena, nec irritae
Unquam ad patrandum iussa potentiae ;
Nudare cedris seu Libanum juvat,
Celsasque ventis sternere fraxinos ;

Seu vineta saxis saxa revellere,
Notisque montes sedibus erutos
Versare, taurum ut verna per avia
Vexat juventae laeta protervitas.

Ad vocis ictum nubibus exsilit
Elifus ignis, tesqua Arabum tremunt,
Ferae pavescunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.

Quaecunque templo coelum habet aureo,
Quaecunque tellus daedala sustinet,
Que celat undis aequor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.

A voce vindex pontus inhorruit,
Undisque montes obruit, arbiter
Aeternae rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.

Te dante vires, non opibus feros
Horremus hostes, non numero graves :
Te dante pacem, progeniam Isaci
Cornu beabit divite copia.

Ps. XXX. *Exaltabo te, Domine, &c.*

CARM. GEN. vi.

TE ne nostra semper carmina, te lyra
Sonabit, orbis conditor optime :
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.
Per te suberbus nec lacrymis meis
Insultat hostis, nec fruitur malis :
Te rebus, incertus salutis,

Auxilium

Auxilium in dubiis poposci.
Per te receptis viribus haurio
Vitalis aurae lumen amabile :
Nec inferum sub nocte longa
Et tenebris jaceo sepulchri.
O turba puris dedita ritibus
Sacrisque castris, tollite laudibus
Placabilem votis parentem,
Et memori celebrate plectro.
Vanescit irae vindicis impetus
Bullae fugacis more : Dei favor
Bonis manu vitam benigna
Tristitiae vacuum rependit.
Si forte sero vespere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce risusque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ cum fruerer bonis,
Mecum loquebar, De stabili gradu
Felicitationis nulla fortis
Me dubiæ quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis instar moenibus aeneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda fastum :
Tu, me relicto stultitiæ meae,
Dextram retraxisti; retro abiit, domum
Repente turbatam relinquens,
Sors levibus malefida pennis.
O praeses orbis, pectore supplice
Mox te vocavi, te lacrymis madens
Opem poposci : Quid profusus
Profuerit tibi sanguis ? inquam ;
Quis mortis usus nostræ erit ? An tuas
Laudes sonabunt, factaque posteris
Miranda muti praedicabunt
Sub gelido cineres sepulchro ?
Placatus aurem de facilem meis

Votis, severos neu querimoniis
 Averte vultus; pelle membris
 Pestiferi mala dura morbi.
 Tu supplicanti protinus admoves
 Aurem benignus: pro lacrymis mihi
 Risum reducis, pro dolore
 Lactitiamque alacremque plausum.
 Te semper ergo carmina, te lyrae
 Nostrae sonabunt: vox tibi serviet
 Dicata, praebebitque nostris
 Materiam tua laus camoenis.

Ps. XXXI. *In te, Domine, speravi, &c.*

CARM. GEN. X.

IN te locavi spem meam,
 Rerum creator optime:
 At tu benignus prospice,
 Ne spei pude scat irritae.
 O iuste vindex, fraudibus
 Ab hostium me vindica:
 Audi benignus supplicem;
 Da promptus abjecto manum.
 Me rupe serva ut invia
 Clausum, vel arce aeneae;
 Tu rupis es mihi inviae
 Munimen, arx aeneae.
 Ergo, ut timori mentibus
 Nomen tuum sit implis,
 Praeci viam mihi; abditis
 Me libera de cassibus.
 Tu robur es meum, tuae
 Commendo vitam dexteræ:
 Me libera pacti Deus
 Tenax, memorque foederum.
 Qui vana stulti somnia
 Sectantur, odi pessime.
 Tu certa spes mihi es, rocae
 Tu portus es fiduciae.

Tu

Inter labores asperos
Lumen tuae clementiae
Fulgens, repente turbidum
Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens
Urgeret hostis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicasti faucibus.

Miserere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus :
Caligat oculus, mens stupet,
Moerore corpus tabuit.

Caduca vita elabitur
Moerore fracta et luctibus;
Interque clades aridis
Fluxere vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis
Insultat insolens malis :
Horrent propinqui, ceteri
Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus
Obliteror, ceu mortuus :
Contemptior sum civibus
Quam lamna testae scilicet.

Me multitudo opprobriis
Coram laceffit asperis :
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.

Ego interim fiducia
Opis tuae, dolos, minas,
Injurias, et hostium
Contemno contumelias.

Tu fila vitae temperas
Meae, regisque tempora :
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens :

Et me tuere, qua soles
Semper tuos, clementia.

Ne fit pudori quod tuam
Imploro opem : pudor malos
Confundat, et silentium
Longum sepulchris sopiat.

Assueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceffere,
Et arroganter spernere.

O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda !
Quot, teste mundo, prosperis
Auges tuos successibus !

Hos protegis recunditos
Procul a minis potentium,
Tuaque munis in domo
Linguae veneno ab impiæ.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.

Exspes, inops vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi jam truci
Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam supplici
Ac invocanti admoveras.

Ergo Patrem rerum optimum
Amate candidi et pii,
Qui fastuosos deprimit,
Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,
Constanter illi fidite,
Nec robur animi concedat
Sortis procella turbidæ.

Ps. XXXII. *Beati quorum remissa sunt, &c.*

CARM. GEN. XV.

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remisit lethiferas favor,
Cui foeda morum flegitia obruit
Oblivioso testa silentio!

O ter beatum, cui bonus Arbiter
Non imputavit lubrica deviae
Errata vitae, nec reperit dolum
Coeco in recessu pectoris abditum!

Donec fovebam sub tacito sinu
Morbum, solutis languidis ossibus
Artus trahebam; luctificus dolor
Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas praevalida manu
Infestus, artis seu tenebris diem
Nox condidisset, seu rosea dies
Orbem recurrens luce retexerat,

Sic decolorem tabificus cutem
Moeror coquebat: sic macie dolor
Siccabat artus, messis ut Africae
Caperi per aestum mitius areat.

Tum mente versa vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi; ac tu mihi protinus
Noxa soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacraria
Servare quaerit, te prece supplice
Placet, nec orbem pontus ut obruat.
Formidet aestus lethiferi minas.

Tu me periculis eripis asperis
Tutela praefens: tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulit.

Nec sat; Tenebras pectoris auferam,
Inquis; beatæ qua ferat orbita
Monstrabo vitae, nec procul a tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

Mulis

Mulis equisque ne similis modo
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novere, sed asperis
Fracti lupatis, servitium ferunt.

Multa obstinatum nequitiam manent
Tormenta : pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere supplici.

Recti tenaces simplicis, et quibus
Est grata fraudum nescia veritas,
Favente laeti numine, gestibus
Et voce vestrum pandite gaudium.

Ps. XXXIII. *Exultate iusti in Domino, &c.*

CARM. GEN. xvii.

VOs quibus purae est amor aequitatis,
Laeti pangite carmine
Orbis auctorem Dominum : aequitatis
Hoc carmen decet aemulos.
Tinniat blando chelys hunc susurro,
Hunc vocalia nabilia ;
Docta bis quinis resonare nervis,
Hic artem manus approbet.
Huic novos cantus meditemur ; uni
Laeti clangite buccina.
Nam fides dictis rata veritasque est,
Et factis comes aequitas.
Quippe qui iusti est et amator aequi, et
Veri fallere nescii ;
Perque terrarum sola vasta notae
Cunctis munificentiae.
Is suo verbo sinuavit orbem
Lucentem nitidi aetheris ;
Quicquid et puris radiis renidet
Campis aetheris igneis.
Littus arctavit maris inquieti,
Compressitque licentiam ;
Et penu clausas sinuavit undas,

Unde

Unde in tempore promeret.
Hunc et occasus metuant et ortus ;
Hunc unum Dominum colat,
Quisquis extremos ubicunque fines
Terrae aut aequoris accolit :
Cujus a nutu viget interitque
Quodcunque interit aut viget,
Cujus immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
Ludit callidior suis,
Et suo injustae scelerata turbae
Fraudat consilia exitu.
At quod arcana sibi mente rerum
Auctor proposuit semel,
Dum dies et nox referrent se in orbem,
Usque immobile permanet.
O quater, plusquam quater O beatos,
Patronus quibus est Deus !
Quos sibi excepit, propriamque sortem
Quos dici voluit suam !
Despicit mundi Pater e beata
Coeli stelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
Et curas hominum videt :
Quippe qui caecos animi recessus
Humani fabricaverit ;
Nec quod arcano latet in recessu
Clausum pectoris hunc latet.
Sperat incassum numero tyrannus
Se tutum fore militum :
Sperat incassum validis lacertis
Se miles fore sospitem :
Saepe spem fallit praecuntis Euros
Bellatoris equi fuga :
At Deus justos oculo irretorto
Semper respicit et pios :
Mortis ut vertat jacula imminentis,

Diram

Diram et saevitiam famis.
 Una spes nobis opis hinc, ab uno
 Certum praesidium in malis.
 Ille perfundet sibi dedicata
 Dulci pectora gaudio;
 Ille fidentum sibi spes precesque
 Laetum ducet ad exitum.

Ps. XXXIV. *Benedicam Dominum, &c.*

CARM. GEN. iii.

Seu laeta fors me foverit, seu tristior
 Vexarit, omni tempore
 Laudabo Dominum; semper illius meum
 Os personabit laudibus.
 Mihi haec voluptas, hoc erit solatium,
 Mihi hoc levamen in malis:
 Meoque turba tristis exemplo suas
 Solabitur molestias.
 Una, agite, cuncti prosequamur laudibus
 Nomenque numenque illius.
 Ille in periculis me vocantem exaudiit,
 Statimque reppulit metum.
 Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,
 Laeto his nitentes gaudio
 Vultus renident, nec repulsae infamia
 Robore confundet genas.
 En, pauper iste quum vocaret, omnibus
 Hunc eruit periculis.
 Dominum timentum castra munit Angelus
 Demissus ad custodiam;
 Et imminentes arcet hostes, et pios
 A vi tuetur impia.
 Facite periculum, jam scietis quam Dei
 Immensa sit benignitatis;
 Quam sint beati, spes in illo qui suas
 Omnes opesque collocant.
 Gens sancta Dominum colite; nil deerit Deum
 Fideliter colentibus.

Violentia

Violentia feritas sentiet famem : bonis
 Cuncta affluenter suppetent.
 Adeste filii, audite, vobis numinis
 Verum timorem ut indicem.
 Quicunque curis liberam et longam cupis
 Vitam beatus ducere ;
 Linguae refrena virus, os nefaria
 A fraude purum contine ;
 Capeſſe recta, curva vita, dilige
 Tranquilla pacis otia.
 Deus innocentes adſpicitque, et commodat
 Attentus aures ad preces :
 Torvo ſceleſtos intuetur lumine,
 Et nomen etiam obliterat.
 Juſtum invocantem Dominus audit, omnibus
 Eum expedit periculis.
 Quum ſpes labores deſerit mortalium,
 Afflicta quum moleſtiis
 Succumbit oneri mens, Deus praefens adest,
 Malaſque curas diluit.
 Juſtis labores ſuggerit ſemper piis
 Iniqua ſors conatibus :
 Sed, qui bonorum ſemper eſt cuſtos, Deus
 Sortis retundit ſpicula ;
 Et oſſa ſervat ne terantur. Impios
 Ulciſcitur ſcelus ſuum ;
 Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
 A ſtirpe caeſus interit.
 Animas tuetur ſe colentium Deus,
 Nec rem domumque deſerit.

Ps. XXXV. *Judica, Domine, nocentes me, &c.*

CARM. GEN. xi.

Rerum ſancte opifex ades,
 Et patrocinio protege me tuo ;
 Et retro refer in meos
 Hoſtes perniciem quam mihi comparant.
 Scutum cum jaculis cape ;

F

Enſam

Ensem stringe; meis hostibus obviam

Prodi: dic animae meae,

Secura auxilio nil metuas meo.

In vultus pudor hostium

Et turpis subeat dedecoris rubor;

Foedam corripiant fugam,

Caecas insidias qui mihi praeparant.

Ut saevus boreas levem

Raptat praecipiti turbine pulverem,

Sic illos trepida fuga

Vindex praecipites urgeat Angelus.

Sit coeno via lubrica,

Et coelum tenebris lurida nox tegat,

Et formidine pallida.

Vindex praecipites comprimat Angelus.

Nam me fraude mala suis.

Conati immeritum prendere cassibus,

Et caecam innocuo scrobem

Effodere: suis cassibus haereant,

Et factam exitium in meum

Caeci et praecipites in foveam ruant.

Perfusa interea mihi

Dulci laetitia pectora gessient;

Mens secura periculi

Auctorem Dominum laetitiae colet:

Et sensus animi indices

Clamabunt, Domino quis similis Deo,

Qui fastus gravis improba

Defendet tennes a violentia,

Vexantemque opis indigos

Frangit saevitiam vindice dextera?

Conjurata calumnia

In me criminibus saevit atrocibus;

Ignotum scelus in meam

Fingunt perniciem: quae bene feceram,

Compensant odiis malis,

Et vitae invigilant exitio meae.

Illos tabificae luis.

Aegris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Jejunaque fame pallidus et siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenibam lacrymis et prece supplice.
Sic sincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi;
Sic fratrem gemit unicum
Frater; sic pietas anxia filii
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi si tetegit manu,
Concursant, mala gaudia
Inter se celebrant; faex populi coit;
Incauto invidiam creant:
Poscinduntque avida me petulantia
Scurrae cum balatronibus;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.
Quem finem patientiae
Tam lentae statues, O Pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus:
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile;
Et coetu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne spes alat improbas
Semper turba meis laeta molestiis;
Neu nutu ac oculis notet,
Exsultetque meis hostis atrox malis:
Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusque insidiis petit
Pecatum male callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu: Oculis, euge, oculis diem
Laetum vidimus, inquirunt.
O qui luminibus cuncta tuentibus

Terras respicis, haec vides ?
 Ergo seposita protege me mora.
 Jam tandem evigila, et manu
 Ultrice indomitam frange superbiam;
 Justo et supplicio preme
 Vindex juste malos; neu sine de meo.
 Luctu laetitiam ferant :
 Neu secum tacito pectore murmurent,
 Evax, recte habet ; omnia
 Supra vota cadunt ; vicimus, en jacet.
 Foeda ignominia luant
 Stultam laetitiam ; dedecoris comes
 Infamis pudor eluat
 Importuna meis gaudia de malis.
 At cordi quibus aequitas
 Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
 Vitam tristitia procul
 Laetam semper agant, ac Dominum ferant
 Caeli ad sidera laudibus,
 Qui curis famulos liberat anxiiis.
 Semper justitiam mea,
 Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
 Et praeconia, dum mihi
 Impellet callidus pectora spiritus.

Ps. XXXVI. *Dixit injustus, ut delinquat, &c.*

CARM. GEN. xviii.

UT exta flammis mille sacrificis cremes,
 Oscula des saxi, ingeminesque preces,
 Aurasque donis largus accumeles tuis,
 Non facies tamen ut te rear esse pium :
 Seclera reclamant, et negant te credere,
 Consilio mundum qui regat, esse Deum.
 Utcunque coram blandiare, non tamen
 Impietas tacito pectore clausa latet :
 Erumpit ignis instar, ac tui trahit
 Secum odium, atque odii perniciem comitem.
 Quodcunque loqueris fraude tinctum est ; respuis
 Auribus.

Auribus ingratis qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitas :
Recta fugis ; semper deteriora foves.
O magne rector orbis, indulgentiae
Munera terra, fretum sentit, et astra, tuae.
Quaecunque coelum amplectitur, parentia
Legibus orta vigent, lapsa caduntque tuis.
Modus aequitatis, et tuae sapientiae,
Cunctaque quæ fecit, cunctaque facta regit,
Longe nivosis montium fastigiis
Altior est, vasti gurgitibusque freti.
Humana gens hinc haurit auram et spiritum ;
Nec pecudes curam præteriere tuam.
Hinc cuncta vitæ suppetunt nobis bona,
Dum mens corporeo carcere vincita latet :
Fœtus sub alis volueris ut tegit suis,
Præsidii fugimus spe mala cuncta tui.
At exsul animus, morte liber, patrium
Quum repetet limen sidereamque domum ;
Illinc egestas et dolores exulant ;
Nemo feret votis non potiora suis :
Passim voluptas, pura passim gaudia ;
Delicias largo flumine rivus agit.
Illic perenni vita fonte profluit,
Vita gravis fati non rescecanda manu.
Illinc fatiscunt mentium caligines,
Quae modo sub tenebris pectora nostra premunt ;
Vultuque radius purus effusus tuo,
Lumine nos puræ cognitionis alet.
Benignitatis interim tuæ bonis,
Qui te cognoscunt et tua facta, fove ;
Qui mente pura veritatem diligunt,
Justitiae facias commoda ferre tuæ.
Me nec feroci calcet arrogans pede,
Exigat aut testis impia turba meis.
Qui scelere guadent, scelere sic ruant suo,
Perpetuo ut lapsos justa ruina premat.

Ps. XXXVII. *Noli aemulari, &c.*

CARM. GEN. I.

NE livor urat aemulus
Te, si beatos videris
Pravos, nec eüris iis opes
Fugaciores invide.

Nam sic faceffit illico
Umbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus.
Ut falce secta gramina.

At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus :
Diuque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.

In hoc sit oblectatio,
In hoc voluptas unica :
Is te fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.

Committe vitam, rem, decus,
Illius uni arbitrio :
Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

Illustis aurorae ut jubar
Tua faciet ut sit aequitas :
Ut luce virtus sit tua
Meridiana clärior.

Perfer modeste quod tulit
Fortuna laeva : neu tumens
Ira impiorum prosperas
Res cerne torvo lumine.

Compesce bilem, noxia
Faceffat indignatio :
Ne fors nefarium ad scelus
Impellat aemulatio.

Eliminantur impii
Fumo levi velocius :
Terras modestus incolet,

Serisque

Serisque linquet posteris.

Morare paullum, et impium

Nusquam videbis : aspice

Aedes, superbi vix heri

Agnoveris vestigium.

Modesta bonitas otio

Lactam senectam transiget,

Et incolenda haeredibus

Paterna linquet praedia.

Clam rete nectit impius,

Bonisque concinnat dolos :

Et dente frendens livido,

Dolore et ira ringitur.

Haec cernit ex alto Deus,

Minasque ridet irritas :

Quippe imminentem vertici

Cladem scelesto prospicit.

Ensemque stringet improbus,

Arcumque tendet, pauperes

Ut perdat, ac innoxios

Figat sagittis impiis :

Distriktus ensus in sui

Domini redibit viscera ;

Frangetur arcus lethifer,

Et frustra acuta spicula.

Praestat supellex sobria,

Recteque parta recula,

Quam rapta per vim divitum

Fastidiosa copia.

Male parta justus arbiter

Disperget, et potentiam

Franget scelesti : dextera

Justum sua tuebitur.

Innoxios fovet Deus,

Ac rem tuetur : providet

Longaeva ut usque in saecula

Sit sempiterna haereditas.

Seu pestis atra, seu furor

Turbabit

Turbabit orbem bellicus ;
Nil deerit usque innoxio,
Famem nec aegram sentiet.

Sic hostis impius Dei
Perit repente funditus,
Adeps opimae ut victimae
Vanescit in fumos leves.

Nil donat, usque et foenerat
Injustus : at justo sua

De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.

Justorum amici praedia
Linquent suae propagini :
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque justum, et derigit
Ejus Deus vestigia :
Dextra ruentem sustinet,
Lapsumque dextera subleuat.

Puer fui, nunc sum senex,
Ope destitutum nec pium
Videre memini, nec stipem
Ejus petentes liberos.

Justus misertus pauperum
Dat usque et usque mutuum :
Serae tamen propagini
Non larga deest opulentia.

Vita scelus nefarium,
Sectare recta : dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus aequitatem diligit,
Bonos nec unquam deserit :
At interibit funditus
A stirpe semen impii.

Justus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus

Instabit

Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens et aequitas

In ore semper est bonis :

In corde scripta lex Dei,

Ne pes labet, gressum regit.

Observat impius pium,

Ut perdat : ast illum Deus

Custodit, ante iudicem

Tuetur a calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei

Sectare leges : et dabit

Dives potensque ut hostium

Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,

Gravique fastu turgidos,

Virescere instar laureae

Amoena propter flumina.

Specio repente, en lubricae

Imago nusquam gloriae :

Nusquam manent vestigia

Cunctis gravis potentiae.

Iusti intueri et integri

Vitae statumque et ordinem,

Videbis alto in otio

Lactam senectam degere.

At prompta semper laedere

Prorsum interibit factio :

Vitamque claudet terminus

Dignus patratu nequiter.

Iustus salutis collocat

Omnem in Deo fiduciam ;

Qui fulcit aequos robore,

Adversa cum fors intonat.

Dominus petenti fert opem,

Et in periculis liberat

Ab impiis, qui se et suam

Illi salutem credidit.

Ps. XXXVIII. *Domine, ne in furore &c.,*

CARM. GEN. iii.

NE me furoris aestuante incendio,
 Servator orbis, argue;
 Neu promerentem quamlibet poenas graves.
 Pergas per iram plectere.
 Haerent medullis penitus infixae meis
 Tuae sagittae dexteræ.
 Irae tuæ hinc me, et inde mentis conscia
 Sic vis paventem perculit,
 Ut nulla plagis faucii pars corporis
 Non langueat lethalibus;
 Ossa ut solutis artuum compagibus
 Sceleris venenem attraxerint;
 Sceleris, profundo quod meum seu gurgite
 Caput resorbens obruit;
 Quod in alta rursus me renitentem, velut
 Immane saxum degravat.
 Veteris cicatrix vulneris recruduit,
 Vomitque tabem luridam.
 Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
 Luctu situque squalidus:
 Clausumque eacis fervet in præcordiis
 Ulcus, nec ulla corporis
 Expers doloris pars vacat. Sic debilis
 Et fractus usque et usque sum,
 Malis ut impar voce lamentabili
 Cor ejuletque et rugiat.
 Dominator orbis, vota nec animi mei,
 Nec te latent suspiria.
 Pavens tremensque turbidum cor palpitat;
 Defecta membra viribus
 Torpore marcent languido; noctem trahens
 Calligat acies luminum.
 Vicini, amici, et sanguinis communio
 Quos propior admorat mihi,
 Procul abstitero, foeditatem vulnerum

PSALMUS XXXIX.

71

Vix sustinentes cernere.

At prompta semper in meum exitium manus,

Molita vim nefariam,

Dolosa tendit continenter retia,

Fraudesque versat impias.

Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim

Obtorpui silentio,

Elinguis instar et stupentis, crimina

Qui nesciat refellere.

In te reposta est spes mea : O rerum potens

Rector benignus annue :

Ne risus hosti sim superbo, qui meis

Insultat insolens malis ;

Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,

Laeto triumphat gaudio.

Ad perferenda sum paratus verbera ;

Vibici semper area

Cruenta turgēt exarati corporis

Sulcis flagrorum grandibus.

Merui scelestus, fateor, heu merui ; nocens

Do jure poenas debitas : •

Sed invalescit hostis atrox interim,

Viresque sumit factio ;

Vivunt, vigentque, et immerentem injuria

Me prosequuntur : pro bono

Malum rependunt ; jugiter calumnias,

Quia recta fector, ingerunt.

Tu ne recede longius, neu deseras

Periculis in ultimis :

Accurre ; dextram da salutarem, meae

Salutis actor unice.

Ps. XXXIX. *Dixi, custodiam vias meas, &c,*

CARM. GEN. iii.

QUum saevus hostis me meo lactus malo

Lacesseret conviciis,

Mecum ipse verbis abstinere ab asperis

Et jurgiis decreveram.

Linguae obferavi claustra freno, pertinax

Ps.

Obmutui silentio;
Ac, temere ne quid os mali profunderet,
Verbis bonis clausi exitum.
At, ignis instar, vetitus egredi dolor
Exarsit intus acrius.
Tandem obstinate frena pertinaciae
Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogavi : Mihi meae vitae modum
Qui sit futurus indica :
Quando evolabo liber hoc molestiae
Fastidioso e carcere ?
Te clausa nullo secla degis termino,
In te beatus ac potens :
At nos quod aevi vivimus pene est nihil,
Ac pene brevius quam nihil ;
Umbræ sagacis instar, atque imaginis
Quam reddit aequor vitreum :
Idque ipsum inani in vanitate, atque anxiis
Aegrescit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere ; congerimus bona
Incognitas haeredibus.
Quo me ergo vertam ? quis laboranti feret
Opem ? quis eximet malis ?
Spes omnis in te : miseriae fontem meae,
Peccata tolle noxia ;
Neve esse stultis me finas et improbis
Despectui et ludibro.
Hostis protervi lingua me quum turpibus
Proscinderet conviciis ;
Obmutui, irae vindices poenas tuae
Has esse gnarus scilicet.
Rector parensque gentis humanae, tua
Paulisper aufer verbera.
Viresque relinquunt, vita nec semper novis
Plagis ferendis sufficit.

Pro-

Te persequente scelera poenis, illico
Vigor decorque defluit,
Tineis peresae more vestis. O homo
Caduca res et futulis!

Parentis benigne precibus aurem da meis:
Neu verba sperne supplicis;

Neu lacrimante averte vultus hospiti:

Namque hospes hanc terram colo;

Nec ego, parentes nec mei certum locum

Habemus hic; sed, in diem

Solliciti et horas, turbidas transsegimus

Vitae brevis molestias.

Igitur severam paululum abstine manum,

Fessum ut resumam spiritum;

Mortis priusquam, reditus unde non patet,

Transmiserit me janua.

Ps. XL. *Expectans expectavi Dominum, &c.*

CARM. GEN. XVI.

QUum circumfremarent me timor et minae,

Intentansque avidam mors fera dexteram,

Spes coelestis opis, fera licet, tamen

Lenibat trepidam sollicitudinem.

Advertit Dominus, meque voragine

Coenosi implicitum gurgitis extulit:

Ac, saxi solidis imposito jugis,

Monstravit facilem qua graderer viam.

Afflavitque novo pectora spiritu,

Suffecitque suae materiam novam

Laudis, quam canerem dulces loquacibus

Nervis, ac numeris lene sonantibus.

Haec cernant rapidae qui violentiae

Fati, vel dubiis casibus imputant

Eventa; ac trepidi se Domini in fidem

Dent, qui stellifero regnat in aethere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide

Spestat, quem tumidae pompa superbiae

Non ad se illecebris ducit inanibus,

G

Fallacique

Fallacique boni ludit imagine.

In nos, sancta parens, quot vigilantiae

Et quam mira tuae pignora suppetunt,

Quae nec mens acie cernere languida

Possit, nec numero lingua retexere!

Aurem mi tacite vellis, et admones

Quod labem sceleris nec pretium levet,

Nec sanguis pecudis nil merita eluat,

Nec consumpta focis expiet hostia.

Tum dixi, Venio, quod libet impera;

Adsum, sancte parens, iussa capeßere

Promptus, ceu tabulis scripta fidelibus

Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc studium tendit, uti tuis

Conformem monitis quae gero, quae loquor,

Quae mecum tacitus cogito: nam tua

Incisa est animo lex penitus meo.

Famam iustitiae per populos tuae

Late praeco fero: nec labiis meis

Nec linguae requies, omnibus ut tua

Terris (ipse vides) nota sit aequitas.

Nec iustum tacui te mala plectere,

Promissique tenacem, et miseris opes

Largum: me bonitas indice gentibus

Cunctis facta palam est, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tuâ,

Promissique fides fallere nescia:

Obsessumque malis innumeris tua

Me, rerum genitor, protege dexterâ.

Me poenae, capitis quae superent pilos,

Omni ex parte premunt, quas neque luminis

In promptu est acie nôsse: animus stupet,

Curarum innumeris obrutus actibus.

At tu, mundi opifex sancte, salutifer

Adsis; auxilium fer cito, et ultimis

Oppressum penitus subtrahe me malis,

Ut pravi pudeat consilii improbos.

Turpem ignominiae tristitiam ferant,

Tendunt exitio qui laqueos meo ;
 Infamem referant consilii exitum,
 Nostros qui capiunt laetitiam e malis.

Hunc fructum sceleris percipiant sui,
 In fraudem ut recidant quam mihi struxerant :
 Frustratus doleatque et rubeat, meas
 Qui ridet lacrimas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuae,
 Illos auxilii spes recreet tui :
 Ac semper Domini nomen amabile
 Certent tergeminis tollere honoribus.

Exspes, pauper, inops sim licet, at mihi
 Custos rerum opifex pervigil excubat.
 Vitae O praesidium et certa salus meae,
 Adsis, neu trepida me crucia mora.

Ps. XLI. *Beatus vir qui intelligit, &c.*

CARM. GEN. llii.

Beatu ille qui misertu pauperis,
 Fert rebus in duris opem :
 Nec arroganti despicit fastidio

Prostratum et oppressum malis.

Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
 Attollet et solabitur.

Cura fideli Dominus illum munit,
 Et e periculis eruet ;

Interque vivos sospiti dabit frui
 Vitae beatae commodis.

Artus cubili quum dolor prostraverit,
 Opem feretque, et lectulum

Versabit ; omnem prorsus aegritudinem
 In dulce vertet gaudium.

Quum me doloris vis acerbi affigeret,
 Opem poposci te, Deus :

Animae medere saucia, dixi, sui
 Sceleris pudendo vulnere.

Dira imprecatur hostis, ac me devovet,
 Lactus meis incommodis :

Quando interibit, inquit, et cum corpore

Nox una nomen obruet?

Si forte quis me visit horam, corporis

Animique morbis anxium,

Vultu dolorem fingit, ac suspiria

Laeto trahit de pectore:

Foras profectus conditum in prae cordiis

Repente virus evomit.

In me susurrat clanculum atque obmurmurat

Scelesti conspiratio:

Clam machinantur saeva, in exitium meum.

Consilia cuncta conferunt:

Secumque jactant; Missa certe coelitus

Nunc dira vis mali hunc ligat,

Prostratus haeret, lectulo affixus jacet,

Noctem trahens novissimam.

Quia et sodalis, et mihi mensa et domo

Conjunctus, et cui maxime

Fidebam, ad hostes conferens sese meos,

In me ferox recalcitrat.

At tu salutis auctor et custos meae,

Benignus in me respice:

Manum jacenti da salutarem, hostibus

Parem ut rependam gratiam.

Tui favoris pignus id certissimum

Erit mihi, et constantiae

In me tuendo, quod malis latus meis

Hostis ferrox non gestiat.

Vires recepit corpus, innocentiam

Servavit animus, dexteram

Te porrigente, qui receperas tuam

Semper tuendum me in fidem.

Agnoscat orbis unicum et colat Deum,

Quem gens honorat Isaci;

Unumque laudet, temporum donec vices

Luces et umbrae dividunt.

P S A L M O R U M

LIBER SECUNDUS.

Ps. XLII. *Quemadmodum desiderat cervus, &c.*

CARM. GEN. xiii.

NON cervus fluvios sic avet algidos,
 (Cervus turba canum quem premit ut tui
 Cor desiderio carpitur anxio,
 Rerum conditor optime.

Huc me raptat amor duleis, et impotens

Ardor ferre moras. O niveum diem

Qui templo reducem me statuet tuo!

O lucis jubar aurem!

Jejunus lacrimis pro dape se dolor

Pascit, turba meis obvia dum malis

Illudens rogat, Heus iste tuus Deus

Cur nunc deserit exsulem?

At rursus bonitas quum sibi tua,

Et menti auxilii certa fides tui

Illuxit trepidae, temporis illius

Me consolor imagine:

Festis quum populus me reducem choris,

Faustisque excipiet vocibus, et Dei,

Pompa cum celebri, me comitabitur

Angusta ad penetralia.

Cur me sollicitis teque doloribus,

Mens ægra, exanimas? Pone metum, ac Deo

Te da; quo patriae vindice redditus,

Grates sospes adhuc agam.

Haec mentem recreat spes, licet avlis

Jordanis lateam saltibus, Hermonis

Exsul dura licet saxa perambulem,

Solis hospita belluis.

PSALMUS XLIII.

Quamvis agminibus me mala densius
Omni ex parte premant, quam super horridos
Montes grando sonat, quam mare verberat

Raucis littora fluctibus:

Tu me si placido lumine videris
Cedent tristitiae nubila; tetricas
Moeroris tenebras discutiet mihi

Lucis dulce jubar tuae.

Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curae impediunt: O columen meum,
Dicam, et certa salus, ludibrium seris

Cur me deseris hostibus?

Dirumpor, tacitus aestuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Insultans rogat, Heus, iste tuus Deus.

Cur nunc deserit exulem?

Cur me sollicitis teque doloribus,
Mens aegra, exanimas? Pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,

Grates laetus adhuc agam.

Ps. XLIII. *Judica me Deus, &c.*

CARM. GEN. xi.

VIndex esto mihi Deus,
Et patrocinio protege me tuo,
Oppressum scelere implo;

Et fraudum laqueos frange nefarios.

Vitae O praesidium meae,

Cur me praesidio destituis tuo?

Cur luctu vagor oblitus,

Dum saevae furias vito tyrannidis?

Profer lumen opis tuae;

Montem pande viam quae ferat ad tuum:

Montem, quam proprie domum

Majestate tui numinis incolis.

Atque aram adveniam tuam,

Ac te, laetitiae materiam meae;

Et gratâ citharâ tibi

Grates

PSALMUS XLIV.

79

Grates laetus agam, conditor optime.

Cur moeres, anime anxie,

Ac me sollicito pectore maceras?

Omnem pone metum, ac Deo

Curam crede tui, quem super aethera

Cantu sospes adhuc feram,

Quum salvus patriae reddar amabili.

Ps. XLIV. *Deus, auribus nostris audivimus, &c.*

CARM. GEN. iii.

Vetusta ad aures fama nostras attulit,

Serisque patres posteris

Stupenda facta tradidere à te, Deus,

Patrata priscis seculis:

Eliminatis quum profanis gentibus,

Et incolis prioribus,

Eorum labore fructibusque perfrui

Nostris dedisti patribus.

Certe nec armis lucidis, nec viribus

Debemus has victorias:

Sed nos favoris aura mollis, et tua

Protexit indulgentia.

Ergo, salutis auctor unice, O Deus,

Ades piis salutifer.

Tc dante vires, hostium ferociam

Tam facile profligabimus.

Taurus minaci quam jalet cornu pilas,

Stipulaeve fascis aridae:

Superba Regum colla crasso in pulvere

Prostrata conculcabit.

Non arcus istam lethifer fiduciam,

Non mucro saevus ingerit:

Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo

Inensa nobis agmina.

Non ergo semper jure te cantabimus

Nostrae salutis vindicem?

Ac donec orbis astra volvet ignea;

Te prosequemur laudibus?

At

At nunc relictos objicis ferociam
Injuriae nos hostium ;
Nec prodīs ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis vertere,
Praedaeque das prementibus.
Pecus ut macello destinata, exponimur
Caedentium iibidini ;
Omnesque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Venum dedisti nos palam, nec auctio
Te ditiozem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesque rident : fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usque contumelia,
Pudorque vultus inficit :
Dum voce acerbâ injurias exasperat,
Minasque torvas adjicit
Hostis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque instantibus ;
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumque pacti foederis :
Sese nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit viâ
Rectâ pes : etsi penitus abjecti interim
Abs te, licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergastuli,
Et servitutem lugeamus, et necem
Vitae precemur taedio.
Iniqua meritis si tuis oblivia
Offuderint se mentibus
Nostris, manusve supplices protendimus
Diis impiarum gentium ;
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorsus latebras inspicis ?

Te propter, odio caeteris populis sumus,
 Et instar ovium caedimur :
 In te favoris pendimus poenas ; tui
 Amoris odia nos premunt.
 Exsurge, similem somnolentiae moram,
 Salutis auctor, corripe.
 Cur ora condis, immemorque negligis
 Tuos malis in ultimis ?
 Afflictus animus, et malis praesentibus
 Lassus, futuris anxius,
 Succumbit oneri ; strata tabescunt humi
 Defecta membra viribus.
 Exsurge genitor, et vigore corporis
 Annique cassos subleva :
 Clamens bonisque nos ab hostis impij
 Immanitate libera.

Ps. XLV. *Eructavit cor meum verbum bonum, &c.*

CARM. GEN. I.

COR micat, exsultant trepidis praecordia fibris,
 Eructantque novum gravido de pectore carmen :
 Certat lingua animum fando, manus aemula linguam
 Scribendo exaequare, meo nova carmina Regi
 Dum cano : Regi, hominum cui nemo è semine cretus
 Audeat eximiae contendere munere formae ;
 Quem decorat lepor, et roseis affusa labellis
 Gratia ; cui rerum coeli indulgentia spondet
 Hunc fore perpetuum longaeva in secla tenorem.

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
 Ensem humeris : enssem, per quem te gloria coelo
 Aequat ; et adversum fidens fer pectus in hostem.
 Frena tibi currus verum moderetur et aequum,
 Et quae praecipitem clementia temperat iram.
 His ducibus tibi surget honos, tua dextera factis
 Clara per ignotas fundet miracula terras :
 Cordaque vulnificis figens inimica sagittis,
 Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terrae spatium, nec terminus aevi

Finiet

Finiet imperium, sceptri moderamine iusti
 Quod regis, et leges mollis clementer acerbis.
 Te super aequaevos omnes regnator olympi
 Diligit, et laeto vultum exhilaravit olivo.
 Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
 Pallia quum oculis tibi depromuntur eburnis,
 Et myrhae passim lacrimae, stactaeque suavis
 Halitus, et molles casiae funduntur odores.
 Ancillae apparent genus alto è sanguine Regum
 Inter honoratas promptae ad tua iussa ministras.

At Regina thori consors tibi dextra adhaeret,
 Auro picta sinus, auro radiata capillos,
 Misit ab Eois Ophyre quod flava caminis.
 Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde;
 Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:
 Jam nunc et patriam et patrem obliviscere, jam nunc
 Ex animo cares penitus depone propinquos:
 Unum oculis specta, unum animo complectere Regem;
 Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
 Unus et pulchris defixus vultibus haeret.
 Hunc dominum agnosce, et supplex venerare; nec ille
 Officio studioque tibi concedet: et illa
 Undarum regina Tyrus te murice et auro
 Accumulans colet: et vicina per oppida late
 Procumbent tibi suppliciter gazisque potentes,
 Aut opibus clari: meritumque feretis honorem
 Hunc populi. Pharii proles generosa tyranni
 Tota decens, tota est gemmisque insignis et auro;
 Et facies cultum illustrat, facieque decorâ
 Pulchrior est animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
 Dives opum, dives pictae vestis et auri,
 Virginibus comitata suis, de stirpe propinqua;
 Virginibus, quas pompa frequens clamore secunda
 Insequitur, plansuque fremens laetaeque choreae
 Cantibus angustam laetas deducet ad aulam.
 Neu desiderio nimium tangere tuorum,
 Virgo, tibi dulcem patrisque et matris amorem
 Leniet adnascens sobolis generosa propago:

Quos

Quos regere imperio terras, totumque per orbem
 Adspicies propulos scēptris frenare superbos.
 Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere nostris
 Quaque patet tellus liquido circumfusa ponto,
 Posteritas te sera canet : dumque aurea volvet
 Astra polus, memori semper celebrabere famā.

Ps. XLVI. *Deus noster, refugium et virtus, &c.*

CARM. GEN. vi.

QUUM muniat nos praesidio suo,
 Virtute firmet, cum gravis intonat
 Procella, fortunae periclis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expavemus vim : quatiat licet
 Orbem tumultus, terraque sedibus
 Convulsa montium ruinis
 Arētet aquas pelagi frementis :
 Infana quamvis aequora saeviant,
 Et vorticofo gurgite torqueant
 Spumamque limumque, et procellis
 Terrificis scopulos flagellent.
 Nam civitatem, cui Deus unice
 Indulget, aris et propriam suis
 Dicavit, argenti pererrans
 Lympha fugax hilarat liquor.
 Occulta ne vis, aut timor hosticus
 Urbis quietem sollicitet, Deus,
 Gentis suae intentus salutē,
 Praevenit auxiliis pericla.
 Gentes tumultus concitet impias,
 Et regna belli concutiat furor,
 Flammis fremit coelum coruscis,
 Terrificet labefacta tellus :
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, praeliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostrae salutis
 Praesidium, Deus Abrahami.
 Venite, adeste, et cernite non prius

Audita,

Audita, mira, incognita, quae Deus
 Patravit in terris, ab ortu
 Solis ad Hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit,
 Fregit cruentae spicula lanceae,
 Contrivit arcus, et volucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus mentis, ait Deus,
 Measque vires noscite, quem colet
 Quocunque sub coelo repostas
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, praeliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostrae salutis
 Praesidium, Deus Abrahami.

Ps. XLVII. *Omnes gentes plaudite, &c.*

CARM. GEN. X.

TELLURIS omnes incolae
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite
 Lacti Deum praeconiis :
 Deum verendum et arduum,
 Malisque formidabilem,
 Qui regna fastu turgida
 Frenat potenti dextera :
 Qui bellicosa compulit
 Parere nobis oppida ;
 Nostrumque gentes inclytas
 Armis coegit sub jugum :
 Haereditatem qui suam
 Nobis colendam credidit ;
 Unde Isaci nepotibus
 Aeterna fulget gloria.
 Et templa scandit praevio
 Lactum canente classico ;
 En scandit auctor omnium
 Vulgi secundis plausibus.

Cantate

Cantate laeta carmina
Deo, canora carmina
Cantate; Regi psallite
Jucunda vestro carmina:

Qui sceptrum rerum temperat,
Ac regna terrae dividit,
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in astra cantibus:

Qui dirigit mortalium
Res, et salubri vinculo
Legum coercet, lucido
E siderum praetorio.

Ad hunc potentes gentium
Se contulere principes;
Ultroque colla sub jugum
Rerum dedere praesides.

Nostrium Deum diis caeteris
Sublimiorem agnoscite,
Coelum, solumque, et sidera
Suo regentem numine.

Ps. XLVIII. *Magnus Dominus, et laudabilis, &c.*

CARM. GEN. iii.

Rector beate coelitum, cui nil viget
Simile aut secundum; coelitum
Beate rector, sancta jure te Sion
In astra tollit laudibus:
Sion opacam versa ad arcton, regia
Formosa Regis optimi;
Sion voluptas gentium, uberis soli
Arvis beatis accubans.
Sensere Domini vindicis potentiam
Solymae superba moenia:
Sensere numen, quum feroces viribus
Colere Reges, copiis
Castrisque junctis, servitutem civibus
Tuis minati et vincula.
Perstrinxit oculos intuentium stupor,

H

Et

Audita, mira, incognita, quae Deus
 Patravit in terris, ab ortu
 Solis ad Hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit,
 Fregit cruentae spicula lanceae,
 Contrivit arcus, et volucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus mentis, ait Deus,
 Measque vires noscite, quem colet
 Quocunque sub coelo repostas
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, praeliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostrae salutis
 Praesidium, Deus Abrahami.

Ps. XLVII. *Omnes gentes plaudite, &c.*

CARM. GEN. X.

TELLURIS omnes incolae
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite
 Lacti Deum praeconiis :
 Deum verendum et arduum,
 Malisque formidabilem,
 Qui regna fastu turgida
 Frenat potenti dextera :
 Qui bellicosa compulit
 Parere nobis oppida ;
 Nostrumque gentes inclytas
 Armis coegit sub jugum :
 Haereditatem qui suam
 Nobis colendam credidit ;
 Unde Isaci nepotibus
 Aeterna fulget gloria.
 Et templa scandit praevio
 Lactum canente classico ;
 En scandit auctor omnium
 Vulgi secundis plausibus.

Cantate

Cantate laeta carmina
 Deo, canora carmina
 Cantate ; Regi psallite
 Jucunda vestro carmina :

Qui sceptrum rerum temperat,
 Ac regna terrae dividit,
 Docti modorum dulcibus
 Hunc ferte in astra cantibus :

Qui dirigit mortalium
 Res, et salubri vinculo
 Legum coercet, lucido
 E siderum praetorio.

Ad hunc potentes gentium
 Se contulere principes ;
 Ultroque colla sub jugum
 Rerum dedere praesides.

Nostrum Deum diis caeteris
 Sublimiorem agnoscite,
 Coelum, solumque, et sidera
 Suo regentem numine.

Ps. XLVIII. *Magnus Dominus, et laudabilis, &c.*

CARM. GEN. iii.

Rector beate coelitum, cui nil viget
 Simile aut secundum ; coelitum
 Beate rector, sancta jure te Sion
 In astra tollit laudibus :
 Sion opacam versa ad arcton, regia
 Formosa Regis optimi ;
 Sion voluptas gentium, uberis foli
 Arvis-beatis accubans.
 Sensere Domini vindicis potentiam
 Solymae superba moenia :
 Sensere numen, quum feroces viribus
 Coercere Reges, copiis
 Castrisque junctis, servitutem civibus
 Tuis minati et vincula.
 Perstrinxit oculos intuentium stupor,

H.

Et

Et horror artus perculit :
 Quales tremores querulus excitat dolor
 Vexante partu foeminas :
 Pavorque trepidâ sparfit attonitos fugâ
 Euri procella ut æquora
 Excita ab imis penitus evertens vadis,
 Trepidâ carinis dissipat.
 Hæc facta priscis rettulere seculis
 Parvis parentes liberis :
 Hæc nos in urbe vidimus Dei, ratis
 Qui frenat orbem legibus ;
 Hæc urbe in illa vidimus, cui pervigil
 Deus ipse custos excubat.
 O sancte rerum genitor, in rebus malis
 Tuam advocamus dexteram ;
 Tuas ad aras supplices advolvimur.
 O rector orbis optime,
 Tua laus per oras ultimas mundi, et tuæ
 Imago fulget gloriæ
 Et acquitatis. Te scelestos verberare
 Piccante iusto, gement
 Colles Sionis : nec feret tacitum suum
 Judæe propago gaudium.
 Ite, et Sionem obambulate, moenia
 Spectate, turres arduas
 Numerate, fossam et aggerem intuemini,
 Moleſque celsas ædium.
 Narrate natis, posterorum ut audiant
 Et obſtupescant secula ;
 Solumque noscant et colant nostrum Deum,
 Ortusque finisque inscium :
 Qui sempiternus sempiterna nos ope
 A fraude vique proteget.

Ps. XLIX. *Audite hæc, omnes gentes, &c.*

CARM. GEN. XV.

Audite gentes ; ortus et occidens
 Advertite aures, et medio dies

Quos

Quos torret axe, et qui vitreum solum
Ponti nivali finditis orbita.

Audite, sive ignotus, et infima
De plebe pauper, sive opibus potens,
Multaque fulges plebe clientium,
Aurique gazis ditibus incubas.

Fontes recludam jam sapientiae,
Plenoque promam pectoris e penu
Prudentiam : jam lingua recondita
Oracla gestit carmine pandere.

Cur congerendis me cruciem bonis,
Eamemque et acrem pauperiem timens,
Ut vita curis anxia tristibus
Me tristiore truat ad exitum ?

Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adspice, qui sibi
Gaudent beato plaudere somnio,
Tutosque fluxis credere se bonis.

Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem ; nec pretio Deum
Donisve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida spiritus.

Sed nec perennes interitus moras
Dives pascisci, nec potis est putres
Ne solvat artus tempus edax : vetat
Id lege durâ fixa necessitas.

Mors aequa stultis et sapientibus
Intentat arcum : par manet exitus
Vitae hos et illos : occupat improbis
Ignotus heres parta laboribus.

Villae superbae delicias breves,
Luxuque structas regifico domos
Linquunt ; sepulchrique irremediabilis
Tenebricosis sub latebris jacent.

Quid fama duris parta laboribus
Prodest ? inanis quid tituli decus ?
Quid aura blandae laudis, et ambitus
Nomen futuris prodere seculis ?

Quum vani honoris ver breve floruit,
Lethale spirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.

Hac stulti serunt; hanc male providos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors sepulchri sub crobe conditos.
Depascet, imbelles ut oves lupus.

Aeterna coeli temperies pios
Manes fovebit lucis in aureae
Splendore: qualis mane fuit nitor
Per prata vernis picta coloribus.

Stultus senectus robora deteret,
Pro sumtuosis bustum erit aedibus:
At me benignus de barathri cavo
Specu remissum suscipiet Deus.

Nec te cupido fauciet aemula,
Stuporve, si quem videris impia
De plebe fluxis conspicuum bonis,
Clarumve multâ fulgere gloriâ.

Quum dexteram mors illacramabilis
Injecit, ex tam divite copia
Secum sub umbras nil feret; et comes
Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantis pectora spiritus
Haustu calescent, perfruitur bonis,
Seseque curat moliter, et monet
Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes cesserit ad suos,
Longum dolebit stultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quae semper horror nubilus obsidet.

Rectrix honoris ni sapientia
Accesserit, brutis homo bestiis,
Nil interest; quos vita facit pares,
Exspectat acque inglorius exitus.

Ps. L. *Deus Deorum Dominus locutus est, &c.*

CARM. GEN. vi.

Qui frenat aequis legibus arbiter
 Superba regum colla minacium,
 Vocabit in jus orbem ab ortu
 Solis ad Hisperium cubile.
 Vultu verendo tum facer, ardua
 Pulchrae Sionis de specula loquens
 Ad gentis humanae coactum
 Concilium Deus ora solvet.
 Non facta semper, non sinet impia
 Impune grassari, veniet Deus;
 Flammae vorax illum antecedit
 Vis rapidis agitata ventis.
 Testes vocabit, cum populo suo
 Acturus, ignes, lumine conscio
 Qui cuncta despectant ab alto, et
 Omniparae sola vasta terrae.
 Adeste primum gens mihi propria,
 Gens sancta, dicet, cui super hostiis
 Legem dedi rite offerendis,
 Perpetuum pepigique foedus.
 Hic aequitatem judicis igneus
 Miratus aether, justitiam Dei
 Annunciabit: nam sedebit,
 Ne dubita, Deus ipse iudex.
 Audi Abrahami progenies boni,
 Peculiaris gens mihi: te voco,
 Testem benignitatis in te
 Perpetuae, et solidi favoris.
 Non arguam te, quod mihi victimae
 Crurore raro altaria sparseris,
 Aut parcus armenti cremaris
 Rara sacris holocausta flammis.
 Non taurum egens te de stabulis peto,
 Hircumve caulis: omne pecus meum est,
 Quod montium anfractus pererrat,

Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me volucris rupis in edito
Usquam recessu nidificans latet ;
Non ulla picturato amictu
Ruris avis genialis hospes.
Quod si esurirem, scilicet ut petam
A te necesse est, arbiter aetheris,
Terrae, fretique, et quicquid ingens
Orbis habet gremio capaci ?
Taurine vescor carnibus, aut bibo
Hirci cruorem ? pectore candido
Grates age, et quovis litabis
Rite Deo sine caede voto.
Tum deprehensus rebus in asperis
Securus implora : auxilium feram,
Grates ut acceptâ salute
Laetas agas, Dominumque laudes.
At impium sic alloquitur Deus ;
Quâ fronte leges tu recitas meas ?
Et ore sanctum impurus audes
Sacrilego memorare foedus ?
Tu legum habenis impatiens regi,
Et institutis, moribus et bonis
Juratus hostis, voce laudas,
Tecum animo mea verba rides.
Cum fure furti consilium cois,
Moechis adulter te socium applicas :
Ad probra projectus, dolosa
Perniciem meditare lingua.
Cum fratre juncti vincula sanguinis
Oris procaelis non rabiem premunt :
Infamia germanum eodem
Dedecoras utero creatum.
Et arbitreris me similem tui,
Quod perpetrata haec dissimulaverim ?
Ne crede : tecum expostulabo,
Ante oculos tua facta ponam.
Considerate haec vos, quibus excidit

De mente caeca mentio numinis :

Ne, quumprehendam, nemo sit qui

De manibus mihi pressa tollat.

Si victimam vis magnificam mihi

Mactare, laudes canta, age gratias :

Hac itur ad certam salutem,

Haec superos via pandit axes.

Ps. LI. *Miserere mei Deus, &c.*

CARM. GEN. V.

O Salus rerum, lacrymis precantū

Mollibus flecti facilis, rogantem

Lenis exaudi, scelestumque tetras,

Ablue fordes,

Usque peccati lave et usque labem,

Dum repurgatum maculis pudendis

Purius corpus niteat recocto

Ignibus auro.

Nam meam agnosco, pudet heu pigetque,

Ah miser labem : vitiique foeda

Mentis observans oculis imago

Semper oberrat.

Unus arcani es mihi testis ; unus

Arbiter verax, temerario ausu

Improbas linguas tua judicantū

Facta refutas.

Quippe jam primo scelus usque ab ortu

Haeret, infectas vitians medullas :

Deque conceptu genitricis hausi

Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude veri

Simplicis candor, fideique certae

Puritas, nullo labefacta duri

Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris

Oblito, legum sapientiaeque

Tu mihi arcanae facilis beatum in-

dulseris haustum.

Ergo

Ergo me hyssopi, fator alme, lustra.
 Frondis adpersu : maculaeque cedent,
 Membra candorem tibi lota vincent
 Pura nivalem.

Si bonus laetum placidusque mittas
 Nuntium, tristem mihi recreabis
 Gaudio mentem : stupidos recurret
 Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
 Semper observa, numerave labes :
 Sed malae culpa nimium tenaces
 Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisque purum,
 O potens rerum genitor, refinge :
 Spiritum firmum renova novata
 Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
 Arceas vultu procul, auferasque
 Spiritum sanctum, calida incitatus
 Rursus ab ira.

Redde, speratae solido ut salutis
 Gaudio per te fruar ; inquieti
 Spiritu motus animi rebelles
 Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,
 Quos viâ flexit malefuadus error,
 Denuo legum, duce me, tuarum
 Jassa capeissent.

Expia noxâ mihi, sospitator,
 Caedis infandae caput obligatum, ut
 Te canam justum, pariterque lapsis
 Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande ; mutum
 Tu Deus linguae moderare plectrum :
 Tum feram late tua magna gentes
 Facta per omnes.

Victimae si te caperent, dedissem
 Victimam : sed te neque sanguis hirci

Fusus, aut sacris holocausta placant.

Addita flammis.

Poenitens fraudum scelerumque pectus,

Spiritus fracti, mala cor perosum,

Haec Deum placant : adhibe haec, et absque

Thure litabis.

Gentes humanae bone dux, Sionem

Quo soles vultu facilis tuere ;

Pace florentes Solymae beatae,

Protege turres.

Tum tibi votis bona mens pudicis

Sacra persolvat ; sacer hircus ignes

Pascet, et sanguis vituli calentem

Imbuet aram.

Ps. LII. *Quid gloriaris in malitia ? &c.*

CARM. GEN. X.

QUID gloriaris impie
Tyranne pravis artibus ?

Innoxiiis clementia

Divina semper excubat.

Tua lingua semper fraudibus

Intenta comminiscitur

Nefas, nitente cotibus

Acutior novaculâ.

Te prava rectis plus juvant,

Plus falsa veris recreant ;

Dolisque pestilentibus

Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,

Hominumque contuberino

Eliminabit, ac domum

Evertet omnem funditus.

Iustis videbit, et gravem

Dei pavebit dexteram ;

Vanâque dignos exitus

Ridebit impotentia.

En ille gazis, inquiet,

Ma-

Malisque fidens artibus,
 Securis ille numinis,
 Divinae opis nil indigens.

Ego, ceu virens olivula,
 Domini in agello consta,
 Florebo, spe fretus bonâ
 Coelists indulgentiae.

Te semper, in coetu pio,
 Fraudis scelestae vindicem
 Canam; et tuae clementiae
 Spe dura cuncta preferam.

Ps. LIII. *Dixit insipiens in corde suo, &c.*

CARM. GEN. iii.

O Pinionem foeda mentem toxico,
 Corpusque scelerum sordibus
 Contaminata turba, vela dum cupit
 Suo furori obtendere,
 Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
 Humana comminiscitur.
 Ergo exsoluta numinis formidine,
 Dat frena turpidini:
 Scelestâ, foeda, abominanda excogitat,
 Excogitata perpetrat.
 Ex arce celsa siderum deflexerat
 Dominus in orbem lumina,
 Si quem videret forte non penitus malis
 Corruptum opinionibus,
 Qui mentis oculis omnium fideliter
 Rerum parentem quaereret.
 Erroris omnes nubili fallacibus
 Fraus illigârat cassibus:
 Se cuncti eisdem polluere sordibus,
 Nec recta cuiquam curae erant.
 Ergo ille mitis, ille munificus parens,
 Irâ incitatus asperâ,
 Gens, iniquit, ista plena scelerum ac sordium,
 Crudelis animo, et impia,

Quae

Quae panis instar devorat plebem meam,
 Ecquando cognoscet Deum ?
 Ecquando mentis lumine in periculis
 Agnoscet orbis arbitrum
 Certe timebit non timenda, et conscius
 Vexabit horror pectora ;
 Nam Dominus ossa conteretque, et hostium
 Ausus retundet impios.
 Vultum pudoris turpibus sparget notis ;
 Turbabit animum iasamiâ.
 En unquam Eoo lucifer salutifer
 Ab axe promet hunc diem ?
 Ab arce Dominus quum Sionis ardua
 Speratam opem feret suis,
 Patriaeque vinclis liberos hostilibus
 Reddet nepotes Isaci ;
 Electa laudes illis gens ut canat
 Perfusa vero gaudio.

Ps. LIV. *Deus, in nomine tuo saluum me fac, &c.*

CARM. GEN. X.

Rerum parens me protege,
 Et saevo ab hoste libera ;
 Nomen boni ut colant tuum,
 Et vim paveant impii.
 Audi benignus supplicem,
 Nec durus aurem questibus
 Occlude : vitae nam meae
 Crudelis hostis imminet.
 Infestus hostis imminet
 Vitae meae : nec vindicem
 Dei potentis dexteram
 Sibi imminentem respicit.
 Rerum sed aequus arbiter
 Opem feret : periculis
 Me liberatum fulciet,
 Et fospitem tuebitur.
 Suis peribit artibus

Scelesta fraus, et incident
In ipsa caeci retia,
Quae clam mihi tetenderant.

Liber periclo, victimis
Te munerabor : te canam
Patrem, bonis placabilem,
Malisque formidabilem :

Qui libero molestiis
Mihi dedisti gaudia
Haurire laeto lumine
De clade gentis perfidae.

P. LV. *Exaudi, Deus, orationem meam, &c.*

CAM. GEN. V.

COELITUM rector bone, mitis aurem
Admove in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico severus
Despice questus.

Adspici attentus mihi quo tumultu
Aestuet pectus, gemitu dolores
Quo fremant, dum vis mihi fraudque saevi
Imminet hostis.

Imminet saevus capiti tyrannus,
Et meae famae meditatur atrox
Crimen, et secum furit impotenti
Turbidus irâ.

Cor micat, nervis trepidant solutis
Ossimum nexus, animus labascit,
Semper et pallens oculis oberrat
Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor : O quis altos
Nubium in tractus celeri columbae
Me levet pennâ, nemorum et remotis
Sistat in antris !

Ut procul curâ trepidâ metuque
Montium solos habitem recessus,
Ocior ventis ferar et corusci
Fulminis alis.

O Deus

O Deus linguas malè perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno :
Quae dolis, probris, rabidisque vexant
Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido
Obsidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miseram trucidans
Foenore plebem.

Si palam saevos inimicus enses
Stringeret, si clam laqueos pararet,
Dente si famam peteret maligno,
Aequior essem :

Tu mihi insultas comes et sodalis,
Testis arcani taciturni, et auctor
Consilii, sacrae totiesque junctus
Foedere mensae.

Gentis humanae moderator, orbem
Qui salutare regis acquitate,
Fraudis auctores scelerumque vivos
Obrue terrâ.

At mihi attentam dabis aequus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,
Sive lux condat radios sub undis
Vespere sero.

Inter hostiles dabis ut tumultus
Tutus evadam : mihi nam superbis
Viribus fretus numeroque saevus
Imminet hostis.

O potens rerum, sine fine poenis
Tu premes justis scelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obstinatâ
Intumet irâ.

Pace qui ficta simulant amicae
Mentis affectus, animoque virus

Occulunt, prisco neque facta curant

Foedera ritu:

Lacteus blando fluit ore rivus,

Bella cor spirat fera, suaviorque

Balsamo sermo sccat instar ensis

Vulnero caeco.

Tu tui curam Domino relinque,

Is tuos gressus reget, is dolores

Leniet, justumque ope sublevabit

Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque caedis,

Fila mors rumpet viridi in juvena:

Me tui, rector bone, spes favoris

Certa fovebit.

Ps. LVI. *Miserere mei, Deus, quoniam, &c.*

CARM. GEN. VI.

ORbis Creator me bonus adspice,
Injurioso quem pede proritum
Hostisque conculcat, premitque
Assiduis agitans periclis.

Conculcat hostis me numero ferox,

Et insolenti saevitia premit:

Nec liberas lucas laborum,

Nec vacuas finit ire noctas.

Seu luce terror sollicitus mihi,

Seu nocte circumstat, pater optime,

Spes rebus in duris mihi una,

Et columen superas salutis.

Te fretus uno, pollicitis tuis

Innixus unis, nec metum dolos

Mortalium caecos, minasque

Terrificas, et aperta bella.

Calumniantur quæ loquor omnia,

Pravaque carpunt facta libidine:

Huc conferunt omnem laborem, ut

Exitium mihi mollantur,

Coetusque cogunt, et capiti meo,

Quâ fraude, qua vi, jugiter imminet :

Vestigia observant, nec horam

Infidis vacuam relinquunt.

Impunè tantam nequitiam ferent ?

Pravique fructum consilii legent ?

O arbiter mundi, nec illos

Præcipites agis in ruinam ?

Meae labores tu numeras fugae,

Urnâ repostas tu lacrimas meas

Servas, apud te certa constat

Usque mei ratio doloris.

Aurem vocanti tu facilem mihi

Das, atque inanes spes facis hostium :

Et signa non obscura amici

Das animi, et stabilis favoris.

Te fretus uno, pollicitis tuis

Innexus unis, nil metuum dolos

Mortalium caecos, minasque

Terrificas, et aperta bella.

Te semper ergo carmine patrio

Laudabo, vitae praesidium meae :

Ex hostium ferro dolisque

Incolumis tibi vota reddam.

Te liberatus vindice, te meum

Firmante gressum, ne titubent pedes,

Dum spiritus fovebit artus,

Jussa sequar tua, rector orbis.

Ps. LVII. *Miserere mei, Deus, miserere mei, &c.*

CARM. GEN. ii.

SANCTE parens miserere animae percontis, et omnem

In te salutis quae locavit spem suae :

Meque tuis alis tectum defende procellae

Dum saevientis impetus deferbeat.

Te voco, te, solum in rebus quod restat egenis,

Appello, supplex et tuam imploro fidem :

Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,

Et coepta duces prosperos ad exitus :

Qui mihi subsidium è coelo praebebis, et hostis
 Jamjam imminenti liberabis faucibus :
 Qui dabis auxilium ex adyto sublimis Olympi,
 Memorque fidei et prestinae clementiae.
 Inter enim saevos habito feritate leones :
 Flammam vomentes versor inter belluas,
 Lingua quibus saevo proscindit accutiùs ense,
 Dentes sagittis, lancaeue cuspide.
 O Deus angustum celso caput exsere coelo :
 Ostende terris gloriae jubar tuae.
 Explicuere meis pedibus sua retia : terrae
 Me saevus hostis penitus afflictum premit,
 Et scrobibus fossis iter obsedere : sed ipsi
 Mihi paratas in scrobes caeci ruent.
 Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce rector, te celebrabit lyrâ.
 Eia age depositis mens expergiscere curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ociùs aurorae quàm lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm volucrum exfuscitet ;
 Te, pater alme, canam : populos tua facta per omnes,
 Quacunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia coeli,
 Fidesque tractus nubium supervolat,
 O Deus angustum nitido caput exsere coelo,
 Ostende terris gloriae jubar tuae.

Ps. LVIII. *Si vix utique justitiam loquimini, &c.*

CARM. GEN. vi.

Qui jura celso de solio datis,
 Qui frena legum flectitis, en erit
 De plebis ut causis engenae
 Judicio statuatis aequo ?
 Quin mente pravâ nequitiam et dolos
 Versant, sub umbra justitiae tegunt
 Injuriam : factis honesti
 Objiciunt speciem pudendis,
 Materna ab alvo flagitii viam

Sensum

Sensim sequuntur : perque suos gradus

Obliqua sectandi libido

Cum teneris adolescit annis.

Linguâ venenum pestiferâ gerunt :

Auresque claudunt consiliis; velut

Obturat aures callida aspis,

Quae magicos metuit susurros.

Confringe malas, ô Deus, impudens

Os comminutis contere dentibus :

Et rectibus saevis hiantes

Hos inhibi catulos leonum.

Emissa fractâ cuspide spicula

Intercidant, nec vulnera perferant :

Ipsique vaneſcant repente.

Per bibulas velut unda arenas.

Sensim liqueſcant, tardigradus velut

Limax : acerbo funere deferant

Vitale lumen, more foetus

Ante suum pereuntis ortum.

Florentis aevi in limine, turbinis

Vis atra tollat progeniem, prius

Quam furculus spinas tenellus

Exferat, et stimulis acutis,

Foecunda late brachia porrigat.

Justique poenae vindicis exitum

Laeti videbunt, impiique

Sub pedibus fluvium cruoris.

Vitae bene actae gens hominum sciet

Manere justos praemia : at impios

Manere, poenas, arbitrumque

Esse Deum sciet orbis aequum.

Ps. LIX. *Eripe me de inimicis meis, &c.*

CARM. GEN. X.

AB hostis inclementia
Me rector orbis asserere :
Defende vim crudeliter
Me semper oppugnantium.

Ab improbis me protege
Laetis cruore innoxio,
Meae saluti per dolum
Qui caeca tendunt retia.

Ultrò immerentis in caput
Consilia cuncta conferunt :
Exsurge, teque pessimis
Fer obviam conatibus.

O arbiter mortalium,
Et agminum coelestium,
Favore semper qui pios
Peculiari amplecteris,

Exsurge, poenis impias
Compesce gentes : perfidis
Neu parce, qui sibi favent
Nefanda quum patnaverint.

A sole Eo ad Hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum feroces obstrepent.

Nihil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera :
Et quae loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.

Meae salutis tu Deus
Tutela praefens, irritas
Ridebis iras, et tuâ
Me dexterâ tueberis.

Tu robur es meum, meae
Vires, et arx fiduciae :
Ergo quieto pectore
Exspecto spe tui auxilii.

Discrimina imminetia
Ope antevertes : et malis
Fractâ hostium superbiâ,
Laeto fruar spectaculo.

Ne prorsus impios tamen
Unâ ruina elemina,

Oblivioso ne pii
 Torpore recta negligent :
 Sed error illos dissipet
 Vagos per orbis ultimas
 Oras : tuaque dextera
 Semen piorum protege.
 Ob oris arrogantiam,
 Virusque linguae noxium,
 Mendacia et perjuria,
 Consume semen impium :
 Evelle stirpe ab ultima
 Justi furoris impetu,
 Ut nôrit orbis ultimus
 Deum bonorum vindicem
 A sole Eoo ad Hesperum
 Perambulabunt compita,
 Et instar oblatrantium
 Canum procaces obstrepent.
 Passim vagati, panperem
 Victum ut parent, sub vesperum
 Serum petant cubilia,
 Victus egentes pauperis.
 Ego interim Deum canam,
 Fortem, bonumque in asperis
 Rebus fuorem vindicem,
 Fidumque propugnaculum.
 Deum canam, qui robore
 Me fulcit, auget viribus,
 Benignitate sublevat,
 Tuetur arx ut aenea.

Ps. LX. *Deus repulisti nos, &c.*

CARM. GEN. ii.

SANCTE parens, nostris vitiis offensus, abactos
 Pressosque duris dissipasti nos malis :
 Placatus mitisque veni, jamque immemor irae
 Salutis auctor ad tuos revertere.

Omnis

Omnis ager rimis te concutiente dehiscit :
 Committe rimas, refice quassatum solum.
 Dura tuae genti spectacula ferre dedisti
 Inebriatae poculo formidinis :
 At trepidos tandemque animi miseratus egenos,
 Signum salutis efferes : qui te colunt,
 Veridicis freti oraclis, formidine mesum
 Erigere rursus audeant ut verticem :
 Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Praefens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis Olympi
 Vocem rependit gaudii praenuntiam.
 En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros :
 Vallem Sucothi metiar decempedâ.
 Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis,
 Vel pecore tondet arva, vel vomere secat ?
 Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,
 Moabum, Idumen, et Palestinae domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces ?
 Muros Idumes divitis quis diruet ?
 Quis ? nisi tu nostrae gentis, Deus, unice tutor,
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus vitiis pravis ; nec in arma ruentes
 Nostros praeibus dux, ut ante, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis :
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantium.

Ps. LXI. *Exaudi Deus deprecationem meam, &c.*

CARM. GEN. XV.

A Udi vocantem me bonus, et meus.
 Intentus aurem da precibus, Deus.
 Projectus oris orbis in ultimis,
 Ad te recurram rebus in asperis.
 Me siste rupis culmine in arduo
 Procul periculis : semper enim tui
 Spe fretus, hostis tutus ab impetu,

Munitae

Munitae ut arcis praesidio ful.

Tentorio fac semper ut in tuo
Degam, sub alis protegar et tuis :
Qui lenis aurem das precibus meis,
Qui vota laetum ducis ad exitum.

Frenare sceptris te metuentium
Hereditatem das mihi : regiae
Tu longa vitae tempore porrigens
Nestes peractis secula seculis.

Securus ut te perpetuo colat
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni : quaque soles fide
Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Ac tum periculis liber ab asperi,
Te voce, dulci te citharâ canam,
Pacti tenacem, et munificum tuis ;
Et vota ad aras perpetuo feram,

Ps. LXII. *Nonne Deo subiecta erit anima mea, &c.*

CARM. GEN. iii.

Mens acquiescit unice mea in Deo :
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx haec : tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.
Quousque testis fraudibus subvertere
Innoxium tenabitis ?
Poenas daturi mox et ipsi, improvidi
Jamjam imminentes exitûs.
Proni in ruinam incumbitis, ceu moenia
Saxis solutis putria :
Et interim omnes corporisque et ingenî
Vires eo contenditis :
Vobis placetis fabulis vanis, gradu
Turbetis impii ut pium.
Clam devovetis corde tacito, propalam
Landatis ore subdolo.
At tu acquiesce mens mea in Deo tamen :
Hinc spes salutis, arduis

In rebus arx haec; tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.

Spes inde vitae et gloriae pendet meae,
Et roboris fiducia.

Quocunque coeli gens colis sub sidere,
Huic crede rem, sobolem, domum;

Omnes ad illum mentis aegritudines,
Et laeta defer et refer:

Semperque praesens numen ejus omnibus
Adest coeptis senties.

Ventosa regum et principum potentia
Est vanitate vanior,

Adeoque fumo levior; ut si principum
Hac lance vires omnium,

Inanitatem hac colloces, cunctis simul
Inanitas praeponderet.

Ne firma spera parta per vim, ne nimis
Confide stultis viribus.

Opes abundant affluenter? ne bonis
Da rebus animum credulum.

Semel est professus, nec semel tantum Deum
Id profitentum audivimus,

Se posse solum cuncta, se solum bonum,
Et arbitrum rerum unicum;

Bonus benignum semper et placabilem,
Malisque formidabilem.

Ps. LXIII. *Deus, Deus meus, ad te, &c.*

CARM. GEN. XVIII.

Deus, salutis auctor et custos meae,
Te veneror roseus quum fugat astra dies.

Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
Terra velut pluvias arida quaerit aquas.

Quamvis arenas aridas aestu colam,

Praesentem Dominum mens videt usque meum;

Nón aliter adyta arcana quam si conspicer

Numinis adservant quae monumenta tui.

Nec dulcis aequae est vita quam benignitas,

Qua

Quâ vitem munis prosequerisque meam.
 Ergo remotis diffitus quamvis locis,
 Praesidio turis te celebrabo tua:
 Tui sonabunt nominis praeconia,
 Quae dederis vitae tempore cunque meae.
 Nec victus aequè recreat corpus, tuo
 Excitat ut mentem laus celebrata meam.
 Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es:
 Tu trepido praesens fers mihi semper opem.
 Securus alis conquiesco sub tuis;
 Teque procul curis et tua facta canam.
 Te quaerit animus, te colêt, te dêperit;
 Tu valida fulcis me, pater alme, manu.
 At quî laborant per nefas me perdere;
 Consiliis pravis digna ruina premet.
 Ferro profundent spiritum nefarium;
 Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
 Rex laetus autem vindicem agnoscet Deum,
 Et quicumque Dei numina rite colunt;
 Metu stupentes conticescent impii,
 Spe stolidi fluxis quæ tumuere bonis.

Ps. LXIV. *Exaudi Deus orationem meam, &c.*

CARM. GEN. viii.

A Udi, sancte parens, non tetricus preces
 Te poscentis opem rebus in asperis;
 Et fallacis ab hostis
 Vitam fraudibus eripe.
 Pravorum tacitis factio me dolis
 Oppugnat, trucibus consiliis fremunt,
 Conspirantque scelesti;
 Tu me dux bonus eripe.
 Linguas ceu gladios exacuunt suas;
 Oris pestifera verba nefaria
 Intentant, medicata
 Tanquam spicula toxico;
 Ut rectos animi ex insidiis petant;
 Et securi avida mente coquunt nefas;

Nec.

Nec quenquam malefacti
 Formidant fore vindicem.
 Designant animis horificum scelus,
 Et saevo laqueos consilio parant;
 Inter seque loquuntur,
 Nemo conscius haec sciet.
 Cor, mens, ingenium, consilium, labor,
 Huc tendunt, facis ut scelerum novas
 Et fraudum meditentur:
 Hoc unum studium fuit.
 Ast illos subiti cuspide spiculi
 Incantos feriet magna Dei manus.
 Et lethalia certa
 Figet vulnera dextera.
 Spectantes gelidus corripit timor,
 Auctori exitium quum videant suae
 Dirum immittere linguae
 Virocae mala toxica.
 Gens humana tuae robora dexterae
 Agnoscet, meritis laudibus efferet;
 Et mirabitur altae
 Lumen perspicientiae.
 Iusti spes animos eriget, et Dei
 Tutus praesidio laetitia fremit:
 Et gaudentia corda
 Vero simplice gessient.

Ps. LXV. *Te decet hymnus, Deus, in Sion, &c.*

CARM. GEN. V.

TE manent laudes, Deus, in Sione:
 Hic tibi castis operata sacris
 Vota gens solvet tua, victimisque
 Imbuet aras.
 Quique tam praesens tibi supplicantum
 Exitus votis tribuas secundos,
 Te petent gentes sub utroque mundi
 Axe jacentes.
 Nostra nunc iustis scelerata facta

Nos

Nos premunt poenis; facilis querelis

Tu tamen flecti, mala servitutis

Vincula franges.

O quater, plusquam quater ô beatos,

Quos leges, lectos facies amicos:

Ut colant puri tibi dedicati

Attia templi.

Illa lux felix, cumulata cunctis

Lux bonis, pectus satiabit aegrum

Gaudio, quae nos reduces sacrata

Sisset in aede.

Annues nostris facilis querelis,

Finium terrae Deus ultimorum

Spes, et extremas maris ambientis

Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentium,

O Deus nostrae columnen salutis,

Te malis durum, miseris benignum,

Omnibus aequum.

Tu potens rerum, validisque pollens

Viribus, firmas stabili catenâ

Montium tractus, jugaque inquietis

Tunsa procellis.

Tu maris nigris agitata ventis

Terga componis: cohibes rebelles

Gentium motus, placidâque mutas

Pace tumultus.

Ultimi rerum tua signa nôrunt

Et pavent fines, quoties coruscis

Turgidum flammis fremunt sonoro

Murmure coelum.

Quique Phoebaeos habitant ad ortus,

Et quibus serâ face Phoebus undas

Tingit, auctorem te hilares fatentur

Lucis et umbrae.

Tu solum terrae sitientis imbrem

Laetus invisis, gravidæque nubis

De sinu fundis genitale pigros

Semen in agros.

Alveus pleno tibi semper amne
Turgidus laetâ novat arve fruge,
Floribus campos, nemorum virentes

Fronde recessus,

Rore tu leni sola contuamcis
Maceras terrae, subigisque glebas :
Ebrios sulcos viridante amictu
Messis inumbras.

Qua feres gressus, renovabis annum
Fertilem frugum : vegetansque foetus
Per cavae valles riuosque saltus
Impluet humor.

Gessiet pauper tugurî colonus,
Lactē distentas comitans capellas :
Mugient colles, et amica fessis
Silva iuvençis.

Spes aratoris cupidus fovebit
Fluctuans latis seges alma campis :
Ut canat festâ tibi feriatus
Carmen in umbra.

Ps. LXVI. *Jubilare Deo omnis terra, &c.*

CARM. GEN. xix.

INcolae terrarum, ab ortu
Solis ultimum ad cubile,
Eia Domino psallite.
Eia Domino jubilate ;
Nomen ejus, numen ejus
Ferte in astra laudibus.
Dicite illi ; Rector orbis
Sancte, quam stupenda rerum
Est tuarum gloria !

Quanta virtus, qua protervos,
Mente fracta, cogis hostes
Supplices procumbere !
Te parentem laeta honoret,
Te potentem prona adoret

Tota

Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,
Barbitō dulci sonemus,
Carminumque cantibus.
Eia adeste, facta cunctis
Cernite admiranda seclis:
Acriterque expendite
Facta providi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mira servulis.
Vertit aequor aestuosum
Aridae in campos arenae;
Fluminis per alveum
Agmen ire gratulantū,
Ceu per arva sicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unus orbem habenis
Sempiternis; intuetur
Et pios et impios.
Nec finit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras; omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinqua; fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinasti
Nos periculis; illigasti
Hostium nos cassibus.
Vincla lumbis, frena malis
Sub tyrannis induisti
Impotentis imperi;
Sed per ignes, sed per undas,
Divitis tamen dedisti
Uber agri exercitis.
Ergo supplex introibo

Templa, victimasque caedam

Vota supplex offeram,

Vota duris in periclis

Nuncupata; pinguis agnus,

Cornigerque agni parens,

Bos et hircus sanguine aras

Imbuent; nec thura deerunt

De Sabaeo stipite.

Dum Dei benignitatem

Explico in me, cuncti adeste

Qui Deum veremini.

Audiit statim vocantem;

Nos vocantes audientem

Prosequamur laudibus.

Conscios sceleris nefandi

Supplicantes rector orbis

Aure surda respuit;

At mihi, lenis bonusque,

Supplicanti semper aurem

Non severam commodat.

Gratias ago parenti

Optimo, que se roganti

Asperum non praebeuit;

Qui sua benignitate

Destitutum non reliquit

Rebus unquam in asperis.

Ps. LXVII. *Deus misereatur nostri, &c.*

CARM. GEN. V.

Arbiter mundi, placidus bonusque

Parce delictis, solito et favore

Terra fac laetis segetem pecusque

Nutriet arvis:

Nota per terras bonitas ut omnes

Sit tua, et nostrae studium salutis,

Mente quos curas patriâ, tegisque

Rebus in artibus.

Ut tuas laudes populi per omnes

Prae-

Praedicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Omnis exsultet locus, omnis aetas
Gestiat plausu et fremitu secundo,
Res quod humanas modereris aequi
Juris habenis.

Ut tuas landes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleaque colles

Gramina campos.

Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Ps. LXVIII. *Exsurgat Deus, &c.*

CARM. GEN. XX.

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidus bonus exfere vultus;

Impietasque exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repente facesset;

Ut, levis in tennes fumi vapor effugit auras,
Ut sera liquefcit ab igni.

At laetis pia turba animis sua gaudia plausu
Testabitur, et tibi, rerum

Sancte parens, pacana canet, qui lucida coeli
Veheris super astra, nec aevi

Inclusus spatiis, aeternis legibus orbem
Aeternas et ipse gubernas.

Te canimus laeti, et laetos renovamus honores,
Qui celsi e vertice mundi

Respicis humanas curas; et patribus orbos
Pueros, viduasque maritis

Prosequeris patrio affectu : qui prole beatâ
Steriles solare hymenaeos ;
Compedibos vinctos solvis ; populi arva rebellis
Bibulis obducis arenis.
Isacidae Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita saxa
Errarent, tremuere soli penetralia : coelum
Maduit sudoris anhelî
Imbribus : à vultu Domini conterrita duræ
Tremuere cacumina Sinae.
Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno ;
Et quum labefacta fatiscunt,
Confirmat, recreatque afflicta : suoque fruenda
Dat habere gregi : nec egenam
Temporibus duris virtutem deserit. Arma
Trepida formidine belli
Quum quatient animos, laetum celebrare triumphum
Tenebris dabit ille puellis :
Sufficietque suas in laudes carmina : reges
Numeroso milite freti
Terga dabunt, latebrasque petent : spoliisque fruetur
Imbellis turba relictis.
Vestra licet somno sternantur corpora nigrae
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilae cervicis honore,
Quae nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo spectanda triumpho,
Squalida quae luctu et tenebris Solyma ante jacebat,
Niveâ tum luce refulsit ;
Ceu nive vicinos inter cadentia colles
Salmonis culmina fulgent.
Usque sibi Basan placeat, jactetque superbus
Fastigia proxima coelo ;
Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
Ausit conferre Sioni :

Quam

Quam propriam pater omnipotens in secula sedem
Legit, lectamque tuetur :
Ille pater quem coelitum tot millia currum,
Equitum tot millia stipant.
Sive ille excelsae vehitur per culmina Sinae,
Sua seu sacraria visit :
Seu scelerum vindex celebri petit astra triumpho,
Captivaque colla catenis
Vincta trahit : victae passim donaria gentes
Cumulant : paullo ante rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores
Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam sinis ire : salutis
Unica spes nostrae : nempe unus frena gubernas
Vitae, irremediabilis Orci
Unus claustra tenes, et nutum fata sequuntur.
Inimicos vulnere certo
Tu figis longâ scelerum tu forde sepultis
Lethali tempora plagâ
Dividis. At caros sic consolaris amicos,
Extremo a littore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,
Rubri ceu trans freta ductos
Aequoris a saevo incolumes servavimus Ogo.
Caesorum in sanguine regum
Tingent crura : canes hostilia vulnera lambent.
Lactae spectacula pompae
Adspicient, pater alme : tuo, pater alme, triumpho
Plaudent tua templa petentes.
Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulsant,
Citharae tuba juncta, tubaeque
Tibia, quaeque tuas celebrent, fortissime, laudes,
Doctae pulsare puellae
Tympana : te populi coetu fremituque secundo
Et plausu ad sidera tollent :
Isacidaeque tuas in laudes ora resolvent :
Juvenis de stirpe creatus

Beniamini,

Beniamini, Judaeque aderit generosa propago.
 Neque clarus Zabulo deerit,
 Nephthalidaeque duces. Nam tu tua iussa secutis
 Viresque animosque ministras;
 Claraque victrici das tempora cingere lauro.
 Solymae victoria praepes
 Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,
 Atque ad tua templa ferentes
 Munera, te super astra ferent. Tu freta sagittis
 Lethalibus agmina fundis;
 Tu fortesque domas dextras, animosque rebelles :
 Humiles tibi pendere cogis
 Vexigal fractosque duces, avidique cruoris
 Vindex populi agmina perdis.
 Quique bibunt Nilum, qua mergitur aequoris undis,
 Quique ipso fontis in ortu,
 Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes
 Tibi munera supplice dextrâ.
 Regna hominum celebrate Deum : date carmina Regi,
 Qui templa gubernat Olympi
 Aeterna aeternus : cujus mortalia cuncta
 Vocem tremefacta pavescunt.
 Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
 Bene gesti prospera belli :
 Cujus in Iscadis resplendet gloria, cujus
 Testantur robora nubes :
 Cujus ab arcano templo venerabilis horror
 Stupefacta in pectora manat.
 Isacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,
 Animosque vigore suorum
 Implet : ei laudes Jacobi dicite proles :
 Etenim Deus ille deorum est.

Ps. LXIX. Salvum me fac, Deus, &c.

CARM. GEN. ii.

SANCTE parens fer opem lasso : torrentibus undis
 Pène obruerunt me malorum flumina.
 Pes nequit in molli vestigia figere limo :

Pro-

Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces :
Spectando lassâ torpuere lumina.
Me vexant odiisque premunt immanibus hostes,
Plures inumbrant quam capilli tempora.
Inque dies crescunt numero : et, ceu rapta rependam,
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea est, bone conditor orbis,
Meaeque testis semper innocentiae es.
Fac, pater alme, bonis ne sint mea damna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi :
Te propter ora turpis infecit pudor.
Me vitant fratres, et eadem è matre creati
Meu ceu scelestum abominantur filii.
Uror, et ira coquit penitus praecordia, leges
Tusque ritus impii quum negligunt.
In tua quae jactant proba et convicia sacra,
In me recurrent, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrimas.
Si tegor incultos saccis squalentibus artus,
Fio repente fabula et ludibrium.
Me salibus petit e portae statione senectus ;
Et ebriosae sum tabernae cantio.
Interéa curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro; tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arctis da salutarem manum.
Erige pene luto absorptum ; da figere gressum ;
Crudelis hostis me eripe impotentiae.
Neu rapiat torrentis aquae violentia, neu me
Mergatve gurgés, aut vorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et destitutum respice.
Ne faciem servo avertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat ; subito miserm subleua.
Mitis ades ; serva hanc animam, ut pudor abruat hostes,
Qui

Qui ceu relictum me enecat conviciis.
Tu testis mihi probri ignominiaeque superbae :
Tu testis hostes quam proterve illuserint.
Cor dolor urebat ; socius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi ringebant fercula amaro :
Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient acconita vicissim ;
Moerorque laeta obnubilet convivia.
Unde sibi placidae promittunt otia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiae.
Caligent oculi, et nutent vestigia : vires
Elumbe corpus deserant. Iram tuam
Sic meritos effunde super : tuus hauriat illos
Furor : colonis testa vidua moereant :
Qui deserta habitet tenoria nemo superfit,
Quia persequuntur dexterâ afflictos tuâ.
Afflictos miserosque procaciter insultantes,
Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
Tu sine peccatis cumulent peccata, nec unquam
Dulcem aequitatis sentiant fructum tuae.
Impia de tabulis viventium nomina dele :
Tuos nec inter hos recense filios.
Me tenuem afflictumque tuâ, pater optime, dextrâ
Erige, locoque siste tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum super astra parentem
Tollam, et celebri gratis in coetu agam.
Gratiu hoc ille est, quam si cadat hostia ad aram
Vitulus tenellus jam conscans cornibus.
Adspicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentum laeta corda gestient.
Audit enim Dominus tenues, nec despicit aegros
Ob nomen ejus vinculis coercitos,
Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et aether,
Et quicquid aether, terra, pontus continet :
Qui facit incolumen pulchram florere Sionem,
Urbesque Judae moenibus cinget novis :
Metiturque suis rura ante inculta colonis,
Tenenda

Tenenda blandis quae relinquant liberis :
 Quae placidâ teneat series in pace nepotum,
 Quicumque Domini nomen et numen colunt.

Ps. LXX. *Deus in adiutorium meum intende, &c.*

CARM. GEN. xvii.

O Deus, praesens ades, et periculis
 Me praesentibus eripe :
 O Deus, duros propera labores
 Confestim auxilio ut leves.
 Qui meam quaerunt animam, erubescant,
 Foedam ignominiam ferant ;
 Et fugâ turpi doleant, malignis
 Qui me consiliis petunt :
 Terga dent, fufos pudor ut perurat,
 Qui rident gemitus meos.
 Teque clementi et placido fruuntur,
 Qui gaudent placitis tuis.
 Qui salutis spem posuere in uno
 Te certam penitus Deo,
 Gaudeant, semperque canent : Perennis
 Majestas et honor Deo.
 Sunt meae vires et opes pusillae :
 Sed tu me Deus adjuva.
 Tu meae vires, mea spes, opesque ;
 Festinus fer opem mihi.

Ps. LXXI. *In te Domine speravi, non confundar, &c.*

CARM. GEN. xv.

IN te salutis spem posui meae,
 Fac me perennis ne pudor obruat.
 Audi vocantem lenis, et eripe
 Hostis cruenti me violentiae.
 Vitaeque custos et columen meae,
 Turrisque rebus semper in asperis,
 Nunc turris esto et perfugium mihi,
 Et saevientium subtrahe dexteræ.
 A vi scelestæ subtrahe dexteræ

Pendentem ab uno subsidio tuo ;
Et qui juventae tutor eras meae.
Orbam senectam viribus asserere.

Tu me tundum matris ab ubere
Spes nostra de te ; materies meis
Una est perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis ;
Sed me malorum fluctibus obrutum.
Spes una fulcit praesidii tui.

Me lux videbit, me tenebrae tuas
Laudes canentem ; jam senio gravem,
Fractisque lasso corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.

Et clam susurrant, et caput in meum
Occulta tendunt retia per scelus ;
Et dum scelestum propositum premunt,
Ajunt, Ope illum destituit Deus ;

Instate fracto, prendite, perдите
Nudum salutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum praesidio tuo ;
Praefensque saevis hostibus eripe.

Pudore vultus inficiat rubor
Hosti dolofo, fraude nefaria
Qui me aucupatur ; moereat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.

Liber periclis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis
Promptum juvandis ; et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera
Eventa, belli quum fremuit timor ;
Canam fidelem reddere foederum
Promissa, largo non sine foenore.

Abusque primo flore puertiae
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper praeisti ; ne senio gravem
Canumque nunc me, spes mea, desere ;

Donec

Donec nepotum secula noverint,
 Me vate, quanto robore, quâ fide
 Me liberâris. Justitiae tuae
 Convexa mundi gloria transvolat.

Rerum creator, quis similis tui ?
 Qui me malorum gurgite merseas,
 Mitisque vitâ rursus amabili
 Tracto e profundo gurgite das frui :
 Opesque honoresque accumulas bonus,
 Irâ remissâ : et pectora turbida
 Solaris. Ergo te cithara canam
 Nabloque, certa conspicuum fide.

O sancte nostrae gentibus ab ultimo
 Protector ortu, vox mea te canet :
 Te spiritus, te vita laboribus
 Exemta duris, laudibus efferet.

Lux nulla solem proferet auream,
 Quae praedicantem justitiam tuam
 Non audiet me, Rex bone, qui meis
 Rubore vultum offenderis hostibus.

Ps. LXXII. *Deus judicium tuum Regi da, &c.*

CARM. GEN. V.

DA tuae Regi, Deus, aequitatis
 Jus ad exemplum dare, filioque
 Regis, ut legum patriae ad salutem
 Flectat habenas.

Ut regat justis populum institutis,
 Pauperum questus facili tuorum
 Aure cognoscat, dirimatque lites
 Legibus aequis.

Pace laetentur juga montiumque
 Horridi saltus : genitrix quietis
 Aequitas collies amet, asperosque
 Ruris alumnos.

Jus suum et pauperibus, potentium
 Curet ut ne vi tennes premantur,
 Destruat quisquis miseros dolosis

L

Litibus

Litibus urget.

Ut reformidet venientis aevi
Gens tuum nomen, sua sol dici
Donec effundet, sua luna donec
Lumina nocti.

Acquitas et jus veniens olympo
Recreet terras, veluti sub aestu
Imber, et rores pluvi beatos
Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,
Jus, bonae paces vigeant, perenni
Luna dum cursu rediens novabit
Menstrua vultus.

Imperi fines maris unda fluctu
Hinc et hinc claudat; spatiumque latis
Quod modum regnis faciat, sit idem
Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat advolutus
Aethiops: hostes veniam precati
Supplices, vultus humiles comamque in
Pulvere verrant.

Qui tenent pontum, refluque beati,
Insulas, regesque Arabum beati,
Thuris et dites venient Sabaei,
Dona ferentes.

Illum adorabant, mare qua remotis
Obstrepat terris, metuentque reges:
Servient gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Ille desertos ope sublevabit;
Eximit curis querulos, egeno et
Pauperi dextram dabit, obrutosque
Foenore solvet.

Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi sinet; ergo vivat,
Deque thesauris Arabum beatis
Munera sumat.

Ac suo Regi bene comprecatus,

Illius

Illius laudes canat, illum honoret,
Largam opum dextram celebret, patremque
Vulgos adoret.

Per feros montes segetem refundat
Terra, tam densis crepitans aristis,
Quam gravi cedros Libani flagellant
Murmure venti.

Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatae;
Laetae ceu campis riguis per imbrem
Gremina surgunt.

Nomen aeterno juvenescat aevo;

Filii nomen, jubar usque solis

Dum vagae fundet radiata terris

Lumina flammae.

Ille Rex gentes faciet beatas

Quas sinu claudet refugio Amphitrite,

Omnes hunc tellus canet Amphitrite

Cincta beatum.

Ifaci gentis Domino Deoque

Laus, honor, virtus: opis haud egenus,

Illa quae cuncti attoniti intuentur,

Perficit unus.

Nomen augustum canat omnis aetas,

Ulla quod nunquam taceat vetustas;

Nominis sancti penetret per omnes

Gloria terras.

P S A L M O R U M

LIBER TERTIUS.

Ps. LXXIII. *Quam bonus Israel Deus, &c.*

CARM. GEN. XV.

TELLUS ut undis hospitium neget,
Undaeque terras fluctibus obruant,
Aer coruscis fulminet ignibus,
Ruina mundi sidera misceat :

Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis destituet pios,
Purasve mentes nequitia sinet
Moeroris aestu funditus opprimi.

Quam pene lapsu pes mihi lubrico
Gressum fefellit, dum pede metior
Immensa parvo, dum rutinâ meâ
Expendo stultus iudicium Dei!

Fervebat ira pectus, et aemulo
Livoris aestu, quum scelerum omnium
Contaminatos sordibus impios,
Florere cunctus conspicerem bonis.

Sors illa cunctis invida, mobilis,
Infida, servat perpetuâ fide
Istis tenorem, et robore vivido
Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exemta duris vita molestiis
Curisque (pectus quae reliquis coquunt
Mortalibus) per laetitiam fluit
Luxumque, et egris pura laboribus.

Ergo insolenti foeta superbiâ
Corda intumescunt : pectora spiritus
Ventosa tendunt : caecus amor sui
Frena impotenti dat violentiae.

Tecta invidendas non capiunt opes,

Feli-

Felicitatem non animus suam :
Et vota vincens spemque superfluous
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosae mole potentiae :
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiae suae.

Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguae fundere toxica
Terras per omnes, astra laceessere
Audet Deumque insana superbia.

Haec mente spectant attonita pii,
Et aestuanti pectore fluctuant :
Secumque mussant, Scilicet haec Deus
Quum cernat, atris abstinent ignibus ?

Opes abundè suppeditant malis,
Crescitque nullo fine pecunia :
Secura pacis mollitur otia,
Quassante nullo turbine, transigunt.

Frustra innocentem contineo manum :
Frustra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.

Rursus verebar ne temerario
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer forte miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Causas latentas dum sequor anxius,
Et pertinacis viribus ingent
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem fessus inutili
Ad te recurro, Rex bone coelitum :
Quietus exspecto ex adytis tuis
Quis hos et illos separet exitus.

Vidi repente quam pede lubrico
Starent superbi, quam stabiles parum
Opes tenerent, quam fragili loco
Fultos ruina praecipiti trahas.

Procella vindex ut sonuit tuae
 Irae, fugaces cum domino suo
 Evanuerunt divitiae; manet
 Umbra invidendae nulla potentiae.

Sic nocte mentes ludificans fugit
 Imago somni; et quae modò pectora
 Sopita vano terruerat metu,
 Risus per urbem mox ciet omnibus.

Donec viderem haec, moeror et anxiae
 Mentem obruebant sollicitudines:
 Aut haesitantem, ceu stupidum pecus,
 Torpor ligabat pectore marcido.

Arcana sed vis interea tui
 Me fulciebat nominis, ac manum
 Dextram regebas: auspicio tuo
 Ductuque clarus fulgeo gloriâ.

Quid terra, praeter te, mihi, quid polus
 Offert colendum? cor mihi tabuit,
 Infracta mens desiderio tui
 Languibat, aegrum corpus inaruit:

Tu rursus artus robore vivo
 Firmâsti, opimas suppeditâsti opes.
 Qui, te relicto, spe stolidi Deos
 Vanos adorant, cladibus obruis,

Te sector unum, tu superas meis
 Spes una rebus: praesidio tuo
 Liber periclis, auctus honoribus,
 Te sempiternis laudibus efferam.

Ps. LXXIV. *Ut quid, Deus, repulisti, &c.*

CARM. GEN. iii.

CUr nos relinquis penitus, ô rerum parens,
 Hostique dedis impio?

Lupis vorandum cur gregem pastor tuum

Ira obstinata deseris?

Memento coetûs servitute ab aspera

Quem vindicasti: quem tibi

Peculiari sorte, patrimonium

Ceu

Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis sedem tui,
Bonus favensque respice
Tandem resurge, et hostium superbiam
Compesce : perde funditus
Hostes protervos, qui tuum sacrarium
Manu nefanda polhunt
Clangunt sonora buccina, non quae tuas
Laudes canat, Indibrio
Sed festa acerbo quae profanet : in tuis
Vexilla figunt turribus.
Bacchatur audax ira frenis libera :
Aedis ruentis it fragor,
Quales sub altis murmurant quercus jugis,
Caesae bipenni quum ruunt.
Demoliuntur malleis et vestibus
Caelata templi limina.
Populatur ignis adyta : nominis tui
Contaminant sacrarium ;
Secumque tacito comminantur pectore
Si diruturos omnia.
Nec temere : flammis strata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca : signa nusquam, nulla jam miracula :
Propheta nullus perditos
Solatur, et, spe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorem terminum.
Quousque tandem nomini fines tuo
Hostem protervum illudere ?
Quousque acerbis facta dira et impia
Exasperabit jurgiis ?
Cur otiosus retrahis manum ? exsere
Tandem potentem dexteram.
Tu noster olim rector et custos, Deus,
Priseis abusque seculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.

Secessit

Secessit unda te jubente, et vitreo
Muro liquor coercuit
Cursum, feroces viribus suis duces
Ponti recursus obruit :
Ipsum marinis vastiorem belluis
Hauisit tyrannum, et asperis
Afflicta saxis, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Aethiops
Voravit : inter aestu arenas torridas,
De cote dura limpidi
Fluxere rivi : te imperante substitit
Arente flumen alveo.
Tuus dies est, nox tua est ; solis jubar
Radiis adornas aureis.
Aequorque claudis littorum repagulis,
Terrasque cingis fluctibus :
Aestate lenis frigus acre, frigoris
Aestum rigore temperas.
Domine, intuere probra, contumelias,
Et hostium ludibria,
Qui te lacesunt impiis conviciis,
Molestiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuae feris :
Turbam tuorum pauperum
Ne sempiterna oblivione defere :
Memor tui sis foederis ;
Nam nec tenebrae nos tegunt, nec pellimus
Obscuritate injurias.
Ope destituti et omnibus fracti malis
Populi pudori consule :
Ut te merentem prosequantur laudibus
Miseri levati luctibus.
Exsurge, rector orbis optime, et tuam
Causam tuere : sis memor
Quae probra passim nomini semper tuo
Stulta ingerat procacitas.
Voces superbas et tumultus improbos
Silentio ne supprime :

Curamque

Curamque rerum gerere te mortalium,
Qui negligunt te, sentiant.

Ps. LXXV. *Confitebimur tibi, Deus, &c.*

CARM. GEN. xiii.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
Dicemus merito: te celebrabimus
Praesentem miseris; et memorabimus
Facta illustria posteris.

Quum plenis venient tempora seculis,
Cogam, inquit Dominus, consilium meum:
Justis suppliciis prosequar impios,
Justis muneribus pios.

Fundamenta soli dissiliant licet,
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta soli fluxa adamantinis
Nectam rursus ego vinculis.

O stultos quoties admonui modum
Vesanae ut facerent nequitiae suae!
In coelum quoties admonui impios
Ne stulte arma capefferent!

Quid coelum stolidâ voce lacestis?
Quâ spe sic furitis? spiritus arrogans
Cujus praesidio fretus in aethera
Cristas erigit impias?

Eois coeat viribus occidens,
Conjurent calidae cum borea plagae,
Frustra divitias, sceptrâ, potentiam
Cuiquam conciliaverint.

Unus Rex hominum, res hominum suo
Versans arbitrio, praecipitem trahit
Illum de folio, plebis ab infimae
Hunc faece ad folium erigit.

Nam cratera meri purpurei Deus
Jam dextra tenet, et vindice pharmaco
Undantem pateram temperat, et malis
Justum supplicium parat.

Illinc impietas uadique ab ultimis

Ter-

Terrarum spatiiis hauriet, et mero
 Consumto, cupido gutture turbida
 De faece exitium bibet.
 At me vate, Dei, quem genue Isaci
 Fî thure et precibus placat et hostiis,
 Omnis posteritas munificentiam
 Et vim numinis audiet.
 Confringam tumidae tela superbiae
 Formidata bonis: cladibus obruta
 Emerget pietas, et super aethera
 Tollet conspicuum caput.

Ps. LXXVI. *Notus in Judaea Deus: &c.*

CARM. GEN. iii.

GEntes profanae numinis loco colunt
 Sibi quisque quem finxit Deum:
 Judaea verum novit et colit Deum,
 Laudatque festis cantibus:
 Deum Sionis incolam, Solymae sacris
 Cui templa fumant ignibus.
 Illie minaces fregit arcus, lucida
 Fregit sagittae spicula;
 Clypea sinistris rapuit, enses dexteris;
 Funesta bella sustulit.
 Tu praepotentes fortior tyrannidas
 Virtute frangis: tu feram
 Compescuisti fortium superbiam
 Regum, potenti dexterâ.
 Fractâ minacis spiritûs ferociâ,
 Praedae fuere: aut ferreo
 Somno gravati condidere lumina
 Obtorpuere dexteræ
 Fortes virorum, vis equorum et curruum
 Elanguerunt impetus.
 Tuum verendum nomen et numen; tuae
 Quando aestus irae incanduit,
 Quis obviam ausit irae? quis miserum caput
 Tuo furori objecerit?

Quum

Quum templa mundi fulminum quateret fragor,
 Ut, impia tyrannide
 Poenis repressa, supplicem modestiam
 E servitute abduceres,
 Attonita tellus siluit: imbellis pavor
 Mentis superbas perculit.
 Ultricis irae scelera poenis obruta
 Humana gens quum cerneret,
 Boni efferebant laudibus te, conficius
 Premebat horror impios.
 Vota ergo Domino nuncupate, et reddite:
 Domino verendo munera
 Ferte universi civitatis incolae
 Sanctae, Deumque agnoscite,
 Reges superbi quem pavent, qui spiritus
 Feros refundit impiis.

Ps. LXXVII. *Voce mea ad Dominum clamavi, &c.*

CARM. GEN. VI.

TE voce semper, te prece supplice,
 Rerum invocabo conditor optime:
 Nam lenis ac placatus aurem
 Das facilem miseris querelis.
 Ad te refugi quum premerer malis,
 Ad te tetendi sollicitus manus
 Sub nocte sola, donec atras
 Lux tenebras rediens fugaret.
 Mens inquietis fracta doloribus,
 Surda abnuebat aure fidelium
 Voces amicorum, medelae
 Impatiens: animusque solum
 Intentus in te, cum lacrimis preces
 Misericors fremebat: pectora flebili
 Concussa singultu sonabant;
 Cura animi cruciabat artus:
 Aestus vetabat sollicitudinum
 Dulcem soporem carpere lumina;
 Segnis ligabat membra torpor:

Vocis

Vocis iter dolor obstruebat.

Tum mente versâ volvere secula

Coepi antea facti temporis, ac Dei

Numen bonis praesens, nec unquam

Auxilii miseris avarum.

Laudum subibat quas tibi carmine

Lyrae canebam suaviloquae ad modos :

Secumque vestigabat aegra

Mens vario labefacta motu ;

Num, me relicto, in perpetuum Deus

Opis benignam jam retrahit manum ?

Nec amplius suum tenebit

Larga Dei bonitas tenorem ?

Nec ore vutum leniet anxias

Curas suorum ? nec miseris erit

Placabilis ? uec sistet irae

Praecipitem bonitate cursum ?

Tandem remisso pectore, Quo dolor

Impellis ? inquam : stant adamantinis

Decreta coeli fixa vinclis,

Nec dubio labefacta casu,

Nec fracta vi, nec temporis invidis

Obliviosi obnoxia dentibus.

Rursus tuae mentem subibant,

Sancte parens monimenta dextrae :

Qui templa picti sideribus poli,

Frugumque campos germine fertiles,

Et secla tot nostros ad usus

Condideris pecudum et ferarum.

Quam saepe, poenis dum premis improbos,

Tutoque fulcis praesidio probos,

Mortalibus clementiaeque et

Iustitiae specimen dedisti,

Aeterne rerum conditor ! omnia

Consulta cujus factaque sanctitas

Illustrat : haud quidquam tibi ingens

Orbis habet simile aut secundum.

Mirante mundo tu Deus unice

Mirae dedisti signa potentiae,
 Ergastulis quum liberâsti
 Abramidas Pharri tyranni.
 Videre fluctus te tumidi, Deus,
 Videre fluctus, et trepido gradu
 Fugere: turbavit profundas
 Horror aquae vitreae lacunas.
 Fudere aquosas imperio tuo
 Nubes procellas de gravido sinu,
 Sonore rauco; grandinisque
 Infremuit lapidosus imber.
 Coeli tonantis vastificus fragor
 Implebat aures: lumina fulgurum
 Terrebat ardor, et pavore
 Attonitae tremuere terrae.
 Sali rubentis pervia vastitas,
 Ductore te, tot millibus obruit
 Vestigia, et fluctu refuso
 Clausit iter Phariis quadrigis.
 Moses et Aron (cœu pecudum greges
 Pastor reducit) praesidio tuo
 Duxere tranquillas per undas
 Incolumes populi catervas.

Ps. LXXVIII. *Attendite popule meus, &c.*

CARM. GEN. i.

A Udite Isacidae, et rerum pietate parentem
 Qui colitis purâ, huc animos advertite vestros
 Mira canam, sed vera canam: quae longa vetustas
 Occulit arcanis oracula mersa tenebris
 Evolvam: priscis accepta parentibus olim
 Veriloquis dictis, in secula sera nepotum
 Transmittam: laudesque Dei, mirandaque facta
 Cognita de proavis discent me vate minores.
 Namque parens mundi, sancto quum foedere gentem
 Jungeret Isacidum sibi, patres prodere natis
 Per seriem, et seris venientia secula seclis,
 Et legum monitus et facta ingentia jussit.

M

Sci-

Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
 Pectore, consilium vitae auxiliumque regendae
 A Domino expectent, trepido turbante tumultu
 Ne tam caeca animos condant oblivia, legum
 Irrita ventosis ut dent praescripta procellis
 Neu similes patrum, malè grata mente rebelles,
 Deficiant animi instabiles, dubioque labantes
 Pectore. Cur soboles Ephraemi, docta sagittis
 Figere vel jaculo quamvis distantia certo,
 Terga dedit pene ante tubas ? latebrisque salutem
 (O pudor !) abjectis quaesivit turpiter armis ?
 Nemque quod averfos flexere per avia gressus,
 Obliti legum et monitorum, et foederis icti,
 Obliti tantorum operum, quae, testibus olim
 Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris

Quum mare divisit sese cumulante profundo,
 Inter et aggestos undae stagnantis acervos
 Incolumem eduxit populum, duce nube, serena
 Luce per obscuras flamma praeceunte tenebras.
 Flumina de solidi patefecit vulnere saxi,
 Damnatisque siti rivos donavit arenis.
 Nec satiati undis linguas tenere procaces :
 Ausi immane scelus, deserta per avia rursus
 Tentavere Deum : et, ventris stimulante voracis
 Ingluvie, petiere cibos : ac talibus ora
 Solverunt ; Silicis durae qui flumina venis
 Elicuit, subitoque sitem torrente levavit,
 Non potis est panem, non lautae fercula mensae
 Addere ? non epulis convivia larga profusis.

Audiit omnipotens, calidaque accensus ab ira est,
 In Judamque hausit flammato corde furorem.
 Et populo tamen ingrato, totiesque salutis
 Immemori acceptae, victum dedit esse petitem.
 Castra super latè aetherei patefecit olympi
 Horrea : dein gravidas coelesti semine nubes
 Ambrosia largos super agmina solvit in imbres :
 Coelestisque cibi indulsit mortalibus usum.

Cedere

Cedere tum jussu campis ex aeris euro,
 Mox tepidis volucrum pulvias notus attulit alis,
 Non secus ac siccae cumulos quum verrit arenae,
 Pulvereamque trahit deserta per arida pallam.
 Castra super, tensisque super tentoria velis,
 Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
 Et circum affosis cumulabant stragibus argos.

Jamque epulis exempta fames: sed prava libido
 Non exempta tamen: sed adhuc sine fine petitae
 Faucibus haerebant epulae: Deus ecce repente
 Ultor adest; late subito grassante ruina,
 Robora selectae passim cecidere juventae.
 Sed neque tot poenae, neque tot benefacta rebelles
 Continuere animos, nec tot miracula, rerum
 Natura monstrante Deum. Pater ergo procaces
 Casibus assiduis fregitque, et, robore fracto,
 Ante diem tremulae succidit fila senectae.
 Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
 Omnibus exausti prope cladibus, omnium cegeni,
 Agnovère Deum: per tot discrimina tecti,
 Ereptique malis, saevoque ex hoste recepti
 Verba tamen blandis fundebant subdola linguis,
 Ore pii, mendace animo; neque foederis istì
 Servavère fidem. Verùm clementior ille
 Sontibus ignovit, patria pietate remisit
 Offensas, meritamque ultrò compescuit iram:
 Quippe homines memor esse animi modò flabra fugacis,
 Quae fragiles agitent morituri corporis artus.
 O quoties inter viduas cultoris arenas,
 Inter saxa siti squalentia, numinis iram
 Languentem infans irritavere querelis!
 Et sua divinas dimensi ad robora vires,
 Virtutem brevibus voluere includere metis,
 Quae mare, quae terras, quae coeli continet orbes!
 Scilicet obliti benefacta priora, salutem
 Acceptam, et duri nuper juga demta tyranni,
 Et quae per Pharias miracula plurima gentes
 Edidit, in vitreos suffusa sanguine rivos,

Damnatisque siti laticum sine munere mensis
 Et modò pestiferæ per celsa palatia muscae
 Spicula figebant liventi tincta veneno ;
 Et modò flumineis squalebant atria ranis.
 Et nunc bruchus edax hominumque boumque labores,
 Agmine nunc denso diræ exedère locustæ.
 Grandinis imbre hortos, lapidosa grandine vites,
 Grandini silvarum Dominus decussit honorem :
 Grandini prostrati fortes jacuère juvenci :
 Et segetum gravidos ruit igneus imber in argos.
 Ira Dei, laxisque furor bacchatus habenis,
 Euemenidumque faces, et conscius horror oberrans
 Pectora, turbabat stimulis præcordia caecis.
 Tum letho patefacta via est ; mors sævæ per omne
 Passim hominum pecundumque caput nulli æqua cu-
 currit :

Primitias sobolis, carissima pignora, florem
 Roboris, et seræ spem præsidiumque senectæ
 Prostravit, qua Nilus aqua se divite volvit.
 Et septemgeminis refluxum mare submovet undis

Interea, cum pastor oves in pascua ducit,
 Ipse suum Dominus populum deduxit, ab omni
 Vi procul et trepida formidine : sanctibus æquor
 Obruit infestos in se redeuntibus hostes.

At sancti tenuère patres loca sancta, Deique
 Parta manu, exclusit gentes priùs unde profanas,
 Aut prostravit humi victas ; et jugera mensus
 Abramidis habitare dedit. Nec segniùs illi
 Irritare Deum, et rerum tentare parentem,
 Foedera negligere : et patrum de more rebelles,
 Avertère suos recto de tramite gressus.

Non secus ac arcus curvat se in cornua nervo
 Adducto, dextraque iterum nervoque remisso
 In faciem subito flectit se sponte priorem :
 Libera sic iterum gens impia vindice poena
 Ad sese rediit, cunctisque in collibus aras
 Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
 Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.

Audiit omnipotens pater impia vote precesque,

Et sibi dilectam gentem contempsit : et aras
 Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
 Sola sibi è cunctis electa habitacula terris.
 Deferuitque sui monumentum foederis Arcam
 Hostibus in praedam ; monimentum roboris, unde
 Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
 Hos ferro, terrae iratus sibi nuper amatae,
 Objecit, flammis alios ; cecidere cruento
 Ense sacerdotes ; non connubialia fessis
 Carmina sunt cantata toris, carique mariti
 Indeploratis viduae jacuere sepulchris.

Ast ubi jam poenis meritam satiaverat iram,
 Ceu crapula excussa miles, lentoque sopore
 Excitus, arma iterum fugientes vertit in hostes :
 Tergaque vulneribus figens imbellia caecis,
 Perpetuam adpersit ventura in secula labem.
 Non tamen Ephraemum praestantem fortibus armis
 Elegit, cui sceptrum daret ; non ille Manassae
 Pignora : sed Judam, se celsae tecta Sionis,
 Templum sibi et solido fundata sacra saxo,
 Cumque polo et stellis mansuram in secula sedem.
 Quiqui sequebatur pecudes in pascua David,
 Sustulit, è caulis, caram et sibi pascere gentem,
 Impositum folio, et sanctae jus dicere terrae
 Jussit : et ille gregem studio curaue fideli
 Rexit, et infestis defendit ab hostibus armis.

Ps. LXXIX. *Deus, venerunt gentes, &c.*

CARM. GEN. iii.

HÆreditatem, rector orbis, cur tuam
 Invadit hostis impios ?
 Ritu profano polluit sacra
 Tuo dicata nomini,
 Soloque stratam funditus Solymam suae
 Tegit ruinae molibus.
 Truncata ferro membra te colentium
 Passim per agros objacent,
 Lanianda rostris vulturum, crudelibus

Aut belluarum dentibus
Rivi cruoris perlunt vias, velut
Torrens adauctus imbribus.
Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
Functique fato pariter et superstites
Ludibrio accolis sumus.
Parens benigne, quem modum tandem tuae
Speremus iracundiae?
An continenter instar ignis omnia
Vorantis in nos saeviet?
Tui furoris verte potius impetum
In impiarum gentium
Tot regna, nomen quae tuum vel nesciunt,
Vel, si sciant, non invocant:
Semen piorum quae laborant perdere
Armis, et urbes ignibus.
Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
Faces furori subdere:
Sed penè cunctis obrutos malis, tua
Nos praeveni clementia,
Offensionum mitis obliviscere,
Nostrae salutis anchora.
Placatus adsis, splendor ut cunctis tuae
Clarescat oris gloriae.
Os obstruatur impiis, quaerentibus
Num noster hic cesset Deus.
O iuste vindex, impios exercitos
Poenis vicissim cernere
Fac nos, cruore qui piorum fordidi
Nunc insolenter gestiunt.
Audi gementes, carcerum qui vinculis
Marcent: potente dextera
De fauce mortis libera, quos caedibus
Jamjam tyranni destinant:
Et quam intulerunt contumeliam tibi,
Et quam tuis injuriam,
Multiplicatam redde nostris accolis,

Rerum perennis arbiter.
 Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo
 Alis, tueris numine,
 Et posterorum posteri, laudes tuas
 Cunctis canemus seculis.

Ps. LXXX. *Qui regis Israel, intende, &c.*

CARM. GEN. xvi.

HEbraei generis pastor, uti gregem,
 Blandè progeniem qui regis Isaci,
 Inter qui geminos aligeros tuo
 Praescribis populo jura salubria :
 Selectae soboli da bonus ac favens
 Lumen posse tuae cernere gloriae,
 Da vim posse tuae nōsse potentiae,
 Ac fessis properè porrige dexteram.
 Tu nos si placido lumine videris,
 Cedent continuò cetera prospere.
 O Rex armipotens, quem statues modum
 Irae quando humiles suscipies preces ?
 Irroras lacrimis fercula, lacrimis
 Misces continuis pocula : jurgia
 Nostri finitimi de spoliis serunt,
 Et nostra exagitant ludibrio mala.
 O Rex armipotens, agmina coelitum
 Cui parent, faciem cernere da tuam.
 Tu nos si placido lumine videris,
 Cedent continuo cetera prospere.
 Traduxti Pharia de scrobe vineam ;
 Pravarum expuleras semina gentium,
 Ut puro sereres purius hanc solo.
 Jam radix teneras fuderat undique
 Fibras ; jam tremulo frigore texerat
 Montes ; aequa cedris brachia sparserat ;
 Tangebant teretes aequora palmites,
 Euphratem teneri germina furculi.
 Nudatam solitis cur modo sepibus
 In praedam hospitibus deseris hanc vagis ?

Cur hanc faevus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenae depopulant ferae?

O Rex armipotens, obsecro jam redi
Tandem, et sidereo prospice de throno:
Placatusque tuam respice vineam
Plantaras propria quam tibi dextera.

Hunc saltem placidus respice ramulum,
Cui cultu assiduo conciliaveras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota sit omnium.

Illic flamma vorat brachia vitium
Hic convulsa gemunt, caesa bipennibus
Hic duris resonant: omnia pectus eunt.
Irae iusta tuae nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleva;
Firma praesidio nunc propius tuo
Hunc, vires et opes et decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
Semper mors avidis faucibus imminet.
At nos usque ducem te comitabimur,
Praesentem miseris te celebrabimus.

O Rex armipotens, agmina coelitem
Cui parent, faciem cornere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuo cetera prospere.

Ps. LXXXI. *Exsultate Deo adiutori nostro, &c.*

CARM. GEN. XXI.

EXsultate Deo nostro, bona dicite verba
Nostrae salutis vindici:
Isacidum laudate Deum, paeana canentes
Ad tympani dulces modos.
Nec lyra, nec cessent genialia nabilia: festis
Tuba calendis clangite.
Hunc laeti celebrate diem, stata sacra ferentes.
Nam sic statutum est patribus:
Sic lex sancta iubet, sic sacra foedera pacti

Per.

Percussa cum majoribus.

Haec est illa dies ventura in secula testis

Memphiticae tyrannidis:

Quum Pelusiacis Hebri gens hospes in oris

Erraret, et linguae sonum

Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim

In verba frustra os solveret:

Quumque humeros curvaret onus servile, manusque

Lassaret olla fictilis:

Excussi manibusque ollas, humerosque levavi

Luto, inquit optimus parens:

Auxiliumque tuli poscenti in rebus egenis:

Et nube densa conditus

Intonui: Meribam propter, tua jurgia passus,

Feci tui periculum.

Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,

Et quae paciscor accipe:

Sic mea dicta vagis non tradas irrita ventis;

Nec alterum colas Deum

Nec prostratus humi supplex nova numina adores:

Sed unicum tibi me Deum

Esse velis, domini qui ruptâ compede Nili,

Juris tui te reddidi:

Posce modò; spe plura feres, potiora petitis,

Majora votis auferes.

Haec neque dicta suas populus demisit in aures,

Bene nec monenti paruit.

Ergo ipse sibi permisi, frenoque remisso

Solvi vagam libidinem.

O potiùs monita audissent mea! me duce rectum

Utinam institissent tramitem!

Namque humiles illis subito fractosque dedissem

Hostes, meamque dexteram

Vertissem in gentes, quae recta odere, profanas:

Et supplices mendacibus

Vultibus Isacidum ambissent verbisque favorem:

Feliciùm omne in seculum

Isacidum, quibus almus ager sudisset abunde

Frugum benignam copiam,
Mellaque de duri fluxissent viscera saxi
Per arva cultus inscia.

Ps. LXXXII. *Deus stetit in synagoga, &c.*

CARM. GEN. vi.

REgum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperium est Jovae,
Qui judicantūm examinabit
Nequitiam trutinā severā.

Num fraudulentos semper et impios,
Inquit, dolosā lance fovebitis?

Pauperque pupillusque vestrum,
Ceu scopulum, metuet tribunal?

Quin orbitatem cernitis anxiam?
Aurem querelis quin inopum datis?

Cur pauperes non a superbo
Ludibrio asseritis potentūm?

Frustra monemus: lumina caecitas,
Errorque mentes obsidet; ut neque

Compaginem rerum solutam
Justitiā pereunte cernant.

Deos vocavi vos, dominos necis

Vitaeque feci: sceptriferā manu

Pacem dedi tueri, et armis

Lethiferum cohibere bellum.

At mors iniquae justa superbiae

Ultrix honores detrahet, et pari

Ignobili cum plebe fato

Purpureos rapiet tyrannos.

Exsurge, legum frena manu Deus

Capesse, cunctis arbitrio tuo

Qui regna dispensas, ut orbi

Imperio domineris aequo.

Ps. LXXXIII. *Deus, quis similis erit tibi? &c.*

CARM. GEN. ii.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
Preces tuorum sperne duris auribus.

Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu
 Saevo parati cuncta, cristas erigunt.
 Concilia occulte coeunt, populoque minantur,
 Tu quem tuendum proprie susceperas,
 Eia, aiunt, properate, omnem succidite silvam
 A stirpe sobolem deleamus Isaci.
 En sceleri jurata manus coit omnis in unum,
 Tua instituta ut deleant et foedera.
 En cum palmifera iunctus Nabathaeus Idume,
 Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,
 Cumque Palaestinis Tyriisque Amalecus et Ammon,
 Syrusque jungit castra Lothi posteris.
 At tu sterne solvo victos, Madiana juvenus
 Ut caesa textit semitas te vindice :
 Sisara ceu tumidus cecidit, milesque Jabini :
 Cissontis undas turbidas quum sanguine
 Tinxêre ; infletae passim jacuere catervae,
 Laetamen agris : nec fuga eripuit duces
 Orebum et Zebum : nec subtraxêre latebras
 A falce mortis Zebeamque et Salmanam :
 Dicere non veritos animo votoque superbo,
 Dominos futuros se tui sacrarii.
 At tu, sancte parens, sic hos vertigine torque,
 Ut rotula clivo, stipula vento volvitur :
 Flamma velut siccae populatur brachia silvae,
 Per alta stridens montium cacumina :
 Sic urge attonitos consternatosque procellâ,
 Tui furoris dissipa sic turbine :
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miseriis numen ut probent tuum :
 Sic ignominiâ fastum preme, damna timorque
 Sic continenter territos exerceant ;
 Te solum ut noscant Dominum, rerumque potentem,
 Quacunque terras ambit axis ignifer.

Ps. LXXXIV. *Quam dilecta tabernacula tua, &c.*

CARM. GEN. viii.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio dividis exitus,

Ergo limina templi
 Laetus conspiciam tui?
Hic cor laetitiae palpitat, hic bonis
Languet mens nimis ebria, gestiunt
 Artus, atria vivi
 Visuri propius Dei.
Hic passer latebras invenit, hic locat
Nidum veris avis nuntia. — O atria
 Regis bellipotentis,
 Ut vos adspiciam libens!
Felix qui domui perpetuo tuae
Haerens te celebrat: qui penitus suam
 In te spem posuerunt,
 Felices ter et amplius.
Felices studio qui properant pio
Templo sacra tuo ferre: per aridas
 Valles fontis amoeni
 De rivis liquidis bibent.
Nec deerit pluviae quae repleat cavas
Fossas agmen aquae, dum properat premens
 Turmam turma, parentum
 Ritu cadere victimas.
O Rex armipotens, da placidum tuo
Te Regi, capitis cui decus inclytum
 Indulsti? bonus aurem
 Ne duram abnue supplici.
Tu noster clypeus, rebus in asperis
Spes et praesidium: juxta adytum tuum
 Unius mora lucis
 Pro mille est mihi seculis.
Sim custos potius liminis in tuo
Templo, sanctae parens, quam Solyma procul
 Degam inter sceleratos
 Multis clarus honoribus.
Tu sol, tu clypeus, tu Dominus: tuis
Tu das conspicua fulgere gloria;
 Nec puro scelerum unquam
 Claudis munificam manum.

O Rex armipotens, quem penes exitus
Bellorum, et positis ensibus otia:

O bis terque beatos

Qui te spe solida colunt!

Ps. LXXXV. *Benedixisti, Domine, terram tuam, &c.*

CARM. GEN. i.

Non semper tumidis fervent vexata procellis
Aequora, nec gelidâ rigit horrida terra pruina:
Inque vicem ponunt venti, mare sternitur, aura
Mitior in florem torpentes evocat herbas.
Nec semper, Deus, avertis moerentibus aurem
Durys, et indulgens irae; quondamque favore
Sponte tuum amplexus populum es: vincisque solutis
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
Oblitus scelerum et violati foederis, iram
Lenisti, et patriâ texisti crimina curâ.

Et nos ergo, parens, nostrae et spes una salutis
Respice placatus facilisque; animumque benignum!
Accipe: perpetuae neve implacabilis irae
Saeviat in seros etiam vindicta nepotes.
Respice nos melior tantum: quodcunque misellae
Spirat adhuc animae, te respiciente, vigorem
Accipiet; populoque tuo, jam nube repulsâ
Tristitiae, laetos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tuâ complectere fessos,
Sperataeque diu jam fructum ostende salutis.
Jamdudum exspecto Dominus dum laeta futuri
Signa det, arcano pulsans praecordia motu:
Et dabit hand dubie, posita placabilis ira,
Signa secunda; piis dabit omnia prospera, leges
Qui patrias et sacra colent, errore relicto.
Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
Incolet, et laeti renovatrix gloria seclî.
En bonitas, en alma fides feret obvia gressus:
Terra fidem, coelo terras Astraea relicto
Sancta colet: comes Astraeae bona copia coelo
Appluet, et laetos decorabit frugibus agros.

Et quacunque feret Dominus vestigia, gressus
Ante ferent jus fasque suos: lis, visque, dolusque
Deferet afflictas per tot jam secula terras.

Ps. LXXXVI. *Inclina, Domine, aurem tuam, &c.*

CARM. GEN. X.

DA mitis aurem supplici

Deus: saluti consule

Ope destituti et pauperis,

Nec semper irae vindicis.

Servum tuum serva Deus,

Cui spes salutis unica es:

Serva invocantem jugiter

A solus ortu ad vespertum.

Depelle mentis núbilo

Pendentis a te servuli.

Blandae parens clementiae,

Promptus vocanti parcere;

Intentus audi supplicem:

Nam te vocamus arduis

In rebus, invocantibus.

Opem benignus quod feras.

Nullus decorum par tibi:

Nullus secundus; exferit

Nullus suam potentiam

Tam splendidis miraculis.

Rerum creator, ultimis

Ab orbis oris affluent,

Flexoque gentes poplite

Te prosequuntur laudibus.

Solus nec aevi termino

Inclusus aut potentiae,

Deus deorum, gentibus

Miranda cunctis perpetrás.

Legum tuarum semitam

Fac ingredi me: pectoris

Compone fluctus turbidos.

Tranquilla mens ut te colat:

Ut spiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebrat gloriam,
Dum vita voxque suppetet.

Vivo tuâ clementiâ,
De faucibus mortis erutus,
Quam virium fiducia
Sæviret hostis insolens.

Secura quam vis numinis
Mihi immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,
Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice
Qui pendet ex te servulum:
Opem fer, et vernaculum
Tuum periculis exime.

In me favorem sentiant
Hostes tuum: ora decolor
Mutet pudor, quam videriur
Mihi te salutes vindicem.

Ps. LXXXVII. *Fundamenta ejus in montibus. &c.*

CARM. GEN. iii.

A Bramidarum ceteras urbes supra
Dominus Sionis diligit
Portas; Sionis, imminet quæ montium
Fundata sanctis collibus.

O prædicanda posteris sæclis Sion,
Beata mata urbium!

Tecumne Babylon se audeat componere?

Tecumne Memphis insolens?

Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo,
Flexura Memphis poplitem.

Præclara quamvis et Palæstine et Tyros
Jactet virorum robora;

Nihil ad Sionem fortibus foetam viris,

Favore tutam numinis.

Censore Domino humana gens quæ nomina

Ad profitenda confluet,
 Quis non Sionis se feret civem? inferi
 Quis non colonus ambiet?
 Tum vox Sionem carminum, tum vox lyrae
 Canent Sionem et tibiae;
 Et nostrae si quid audiendum vox sonet,
 Laudem Sionis vox canet;
 Et si quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni serviet.

Ps. LXXXVIII. *Domine Deus salutis meae, &c.*

CARM. GEN. xxii.

Luce voco te, nocte voco te, sola salutis
 Spes, columen, vitae praesidiumque meae
 Alme parens, facilem ne vultum averte precanti.
 Neve humiles dura respue mente preces.
 Mens habetata malis torpet, confecta dolore
 Funereas spectat languida vite faces.
 Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris:
 De tumulo tantum jam mihi cura meo est.
 Corpora non aliter pallent sub mole sepulchri,
 Vulnere quae subito mors inopina tulit:
 Perpetuis quae sub tenebris obliviae condunt
 Alta, salutiferam te retrahente manum,
 Carcere ceu clausum, et caeca sub nocte sepultum,
 Me prope lethaeae gurgite mergis aquae.
 Usque premis, stratumque urges, supraque jacentem
 Accumulas irae flumina cuncta tuae.
 Me vultu fugiunt scopulum horrentque sodales,
 Quos portum afflictas spes erat esse rati.
 Affixusque toro jaceo, ceu compede victus:
 Languida cesserunt lumina victa malis.
 Interea lassas tendens ad sidera palmas,
 Te veniente die, te fugiente voco.
 Scilicet exspectas ut acerba morte perempto
 Ostentes vires me revocando tuas?
 An rediviva tuas in laudes ora solvent
 Quos gelido tellus claudit avara sinu?

An

An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro?
 Vulgabuntve tuam muta sepulchra fidem?
 Justitiamne tuam taciturni silentia pandent?
 An referent vires nox tenebraeque tuas?
 Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo:
 Nec precibus vacua est hora locusve meis.
 Sancte parens, animae auxilium cur subtrahis aegrae?
 Cur surda miseras respuis aure preces?
 Me dolor et primis labor anxius urit ab annis;
 Me trepidi exanimant corde micante metus,
 Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror;
 Agmen hibernac, quod fata mergit, aquae.
 Aeger, inops, caris jaceo desertus amicis;
 Nec noti aerumnis ingemuere meis.

Ps. LXXXIX. *Misericordias Domini, &c.*

CARM. GEN. I.

TU mihi carmen eris, rerum pater optime, semper;
 Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
 Pollicitique immota fides dum sidera mundo
 Volventur tacito: citius quoque sidera credam
 In chaos antiquum lapsu se condere mundo,
 Irrata quam sacri credam foedere pacti,
 His concepta tuo quondam cum Davide verbis:
 Dum mare, dum tellus stare, dum sidera coeli,
 Davidici generis mansuram in secula prolem,
 Et stabilem regni ventura in tempora sedem.

Te, pater, aetherei coetus, te jure piorum
 Secla hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
 Mirante, et stabilis jus inviolabile pacti
 Servantem. Quem terra tibi, quem conferet aethery,
 Magne parens? quem siderei tremit omnis olympi.
 Coetus, et attoniti submissa mente tyranni.
 Armorum bellicque potens, quocunque moveris,
 Alma fides clara circum te luce resulget.
 Tu maris irati furias compefcis, ut undae
 Dejcis infanae tumidos ad sidera fluctus.
 Tu Pharon elatam lethali vulnere sternis,

Et quicumque tuis miserum caput objicit armis.
Tu terrae coelique opifex : quaecunque capici
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
Auctorem agnoscunt : Aquilo tibi servit et Auster;
Thabor et occiduum qui condit vertice solem,
Quique rubet radiis Hermon tepesactus Eois,
Laetitia exsultant : validae tu robore dextrae
Clara per immensum spargis miracula mundum.
Ante tuum solium tibi justum apparet et aequum :
Ante oculos adstat bonitas, et nescia flecti.
Promissa sincera fides. — O terque quaterque
Felices, quos festarum clangore tubarum
Ad tua sacra vocas ; quos sacri lumine vultus
Illustras, hilaresque sub nominis umbra
Custodis : bonitate tua super aethera vestis
Das vires, decus, imperium ; das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula Regem.
Tu tibi dilectum secreto numine vatem
Implēsti, ut seclis daret haec reponso futuris.

Ipsē mihi legi media de plebe meoque
Imposui Regem solio, qui protegat armis
Isacidas, populūque meo qui jura ministret :
Davidis et sacro perfudi tempora olivo.
Huic animum viresque dabo, praesensque tuebor.
Perpetuo, ne fraude scelus, ne robur aperte.
Exitium ferat : ipse hostes, ipse impia sternet
Agmina : nulla meam vertet sententia mentem.
Auxiliumque feram bonus, et super aetheris axem.
Nominis auspicio nostri se gloria tollet.
Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit
Hinc mare Sidonia foecundum murice, et illinc
Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
Ille patrem : Deus ille meus tu, dicet, et unum
Praesidium, una meae custodia certe salutis.
Hunc ego praecipuo contra dignabor honore,
Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,
Quicumque immensum populis dant jura per orbem.
Nec meus absistet favor ille in secla, nec illi

Jurata.

Jurata aeterni solventur foederis pacti,
Quin sobolem, et sobolis seros in cuncta nepotes
Secula dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,
Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.
Quod si posteritas mea foedera sancta profanet
Immemor, et legem spernat, jussamque recuset
Ire viam, domitos poenis duroque labore
Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.
At neque destituam Regem bonitate perenni,
Foedere nec solvam, nec quod semel ore profudi,
Ulla immutabit venturi temporis aetas.
Quippe semel sancto firmavi foedere, jurans
Per me, Nulla dies initi Davide pacti
Immemorem arguerit: soboles, dum secula mundus
Volvit, ei patrii sceptri moderamen habebit.
Esto mihi sol testis ad haec, et conscia luna,
Cum quibus aequaevum sceptrum Judaea tenebit.
At nunc, sancte parens, tumina inflammatus ab ira
Projicis electum Regem: rata foedera pacti
Negligis, et capiti sacrum diadema revulsum
Sternis humi, et populis praebes caleare profanis
Nuda patent hosti disiectis oppido muris:
Si quae manet, gelidâ formidine concutus arcem:
Cunctis praeda sumus populis; rapiantque feruntque
Vicini, insultantque malis, miserosque protervis
Vocibus illudunt Hostis tu robore dextram
Interea firmas, perfundis pectora dulci
Lætitiâ: ac gladios habetas in vulnere nostros;
Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
Jam decus et regni splendor, jam proxima coelo
Majestas versa in tenebras, solique superbi
Gloria strata jacet: brevis immatura juventæ
Stamina præcidis; miseræ pars ultima vitæ
In luctu, in squalore ignominiaque senescit.
Quem finem dabis aerumnis? nunquamne tuorum
Respices clades vultu placatus, amico?
An, ceu flamma furens, semper tua sæviet ira?
Ipse memor tecum reputa quam concita nostræ

Tempora prætereant vitæ: frustra ergo creâris
Humani generis sobolem? ut brevis exigit ævi
Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,
Dum fructum luctu et morbis, seniove, sepulchri
Clauserit obscuro mors illacrimabilis antro?
Heu bonitas ubi prisca? fides ubi pristina? ubi illa
Foedera conceptis quondam cum Davide verbis
Facta tibi? Cerne approbriis quibus impia servos
Turba tuos premat insultans: quam multa silenti
Clauſa ſinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumera gentes convicia fundunt,
Noſque tui Chriſti verbis petulanter amaris
Adventum ſperare jubent. At tu, bone rerum
Canditor, æterno verax celebraberis ævo.

PSAL

P S A L M O R U M

LIBER QUARTUS.

Ps. XC. *Domine refugiam factus es nobis, &c.*

CARM. GEN. V.

Coelitem rector bone, abusque primis
 Seculis, mundi rudis et juventâ,
 Qui laborantes ope sublevâsti

Semper amicos.

Antequam tellus nova parturiret
 Montium saltus, tegetetque montes
 Lucidus coeli decor, ante metas

Lucis et umbrae :

Tu manes idem, pater orbis, unus
 Nec vices rerum patiens, nec aevi
 Termino clausus brevis; unus expers

Finis et ortus.

At brevis nobis miseraeque vitae
 Fila paullatim tenuas, senecta

Donec

Donec in putrem cinerem caducos
Solverit artus.

Tempus annorum tibi mille, lucis
Instar, hesternae, fluidique puncti,
Nulla decursus quod ubi recessit
Signa relinquit.

Nostra vanescit tenues in auras
Vita, per siccas velut unda arenas,
Aut velut sensus per opaca ludens
Noctis imago.

Herba ceu verno saturata rore
Mane, mox languet medio sub aestu,
Mox humi comis jacet arefactis
Vespere sero.

Praeter et vitae mala tot fugacis,
Quae voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans
Pectora vexat.

Quicquid erramus temere aut maligne,
Quae timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris aestus.

Dum tui poenas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ocius vitae spatium citatis
Aufugit alis.

Septies denos spatiosa in annos
Vita procurrit: quibus est senectus
Firmior, ferme in decimum supersunt
Amplius annum.

Quid senectutis memorem labores?
Transvolat blandae breve ver iuventae,
Inquies curis miserisque morbis,
Ocius Euro.

Deinde quis justae tolerabit irae
Impetum, si jam jubeas nocentes
Pro modo offensae numeroque justas
Pendere poenas?

Sic pater, sic ô, numerare fluxae

Nos doce vitae spatium, caducis

Mens ut a curis revocata, veri

Lumen honesti

Cernat. O tandem placidus favenisque

Define irarum, propriusque servis

Semper assuetâ tibi lenitate

Consule, fessis.

Fac tuae fructu bonitatis aucti,

Gaudio tandem satiemur; aegris

Liberi ut curis reliquos agamus

Suaviter annos.

Cedat et laetis fugiens vicissim

Luctus; exacto modus et labori

Par voluptatis subiens amarum

Mitiget aevum.

Facta, majestas, opera, amplitudo

Nota sint servis tua, posterisque

Nota servorum, tua qui libenter

Jossa capeffunt.

Fac tuae semper bonitatis ut nos

Splendor illustret, bone rector orbis:

Gratiae adspirans favor actiones

Prosperet omnes.

Ps. XCI. *Qui habitat in adjutorio altissimi, &c.*

CARM. GEN. vi.

SI protegendam praesidio Dei

Credas salutem, rem, sobolem, domum,

Infana quoniam fors intonabit,

Si Domini fugias sub umbram:

Securus omnem fer violentiam

Sortisque mortisque, et tetricas minas

Contemne: securus tumultum

Despicias creperi duelli;

E fraude caeca te Deus eximet,

Frangetque casses insidiantium;

Nec saeviens late venenum

Lethi-

Lethiferae patiêre pestis.
 Expandet alas te super, et suis
 Pennis fovebit rebus in asperis:
 Certusque promissae salutis
 Sub clypei latitabis umbra.
 Noctis per atrae caeca silentia
 Non expavesces caeca pericula;
 Non luce grassantem timebis
 Perniciem, nec aperta bella:
 Interque strages mille cadaverum,
 Dextrâ, sinistra, mille cadaverum,
 Periculorum exfors propinquam
 Incolumis fugies ruïnâ.
 Poenam luentes interea malos
 Laetus videbis; praesidio Dei
 Securus armorum et tumultûs
 Ceu validis tegerere muris.
 Nec te, nec aedes vis proprius tuas,
 Aut damna tangent: nam Deus Angelos
 Custodiae tuae salutis
 Praeficiet, vigilisque ad omnes
 Motus, viarum qui referant moras:
 Qui per salebras te manibus ferant,
 Ne saucietur pes recussus
 Objicibus scrupulorum acutis.
 Securus atras inter et aspides
 Deges, ferarum et pignora tigris:
 Tutusque calcabis dracones,
 Et Libycae catulos leaenae.
 Observat, inquit, me Deus, unice et
 Honore nomen prosequitur meum;
 Laboriosis hunc vicissim
 Incolumem eripiam periculis.
 Praefens vocanti subsidium feram,
 Et imminenti rebus in aspiris
 Fato eximam; exemptoque honorum
 Eximium decus arrogabo.
 Faxo virenti robore transigat

Serae senectae tempora suaviter :
 Meosque monstrabo beare
 Quâ soleam ratione amicos.

Ps. XCII. *Bonus est confiteri Domino, &c.*

CARM. GEN. iii.

TE praedicare, laudibus te prosequi,
 Rex alme coelitem, decet.
 Seu sol Eoâ luce terras purpuret,
 Seu nox tenebris obruat,
 Lux praedicantem me tuam clementiam,
 Nox audiet constantiam :
 Ne voce tantum, sed canorâ barbito,
 Sed cymalo, sed nablio.
 Operum tuorum tacita cogitatio
 Animum jacentem exsuscitat.
 Quum facta reputo, gestiunt praecordia
 Perfusa dulci gaudio.
 O opera ! facta ô magna vere ! ô sub cava
 Consilia nube condita !
 Consilia caecis mentibus mortalium
 Ignota ! qui non cogitant
 Florere pravos instar herbae, quam sovet
 Sol lenis, humor educat,
 Mox instar herbae frigorum afflatu levi
 Marcentis evanescere.
 Tu semper idem permanes, nec sentiens
 Rerum vices, nec temporum
 Sceleris amicos ac tuos hostes premet
 Ruina inevitabilis :
 At me fovebis patriâ indulgentiâ,
 Crudo vigentem robore ;
 Et rore mitis balsami vultum imbues,
 Roseo jventae lumine.
 Oculis malignis qui tuentur me hostium
 Pascam ruinis lumina ;
 Et impiorum qui creant molestiam
 Mihi. lactus excidium audiam.

Ceu

Ceu palma, justus germinabit interim,
 Aut cedrus in Libani jugo,
 Quam uon procellae, non calor, non frigora
 Honore nudant frondium.
 Quae planta firmis haeserit radicibus
 In aede Domini aut atriis,
 Se flore amoeno frondibusque vestiet :
 Fluxique lapsu temporis
 Aegrae senectae damna nulla sentiet,
 Onerata largis fructibus :
 Ut nota cunctis gentibus sit aequitas
 Domini potentis ; qui mea
 Arx est salutis una, qui nunquam malae
 Affinis est injuriae.

Ps. XCIII, *Dominus regnavit, &c.*

CARM. GEN. ii.

JAM Dominus rerum imperium suscepit, amictus
 Decore multo et dignitate : robore
 Jam sese accinxit Dominus, qui moenia mundi
 Firmavit ullo non movenda seculo.
 Cujus ab aeterno solium est immobile regni,
 Ut ipse, nullas temporum metuens vices.
 Flumina praecipites volvunt cum murmure fluctus,
 Et aequor undis aestuet minacibus ;
 Compescit Dominus gravidis, turgentia nimbis
 Flamina, minacis sternit undas aequoris.
 Stat fixum, et cunctis manet invariabile seclis,
 Quodcunque Dominus ore sancto protulit.
 Quaeque aedem exornant Domini sacra mystica,
 Oblivionis damna serae sentient.

Ps. XCIV. *Deus ultionum Dominus, &c.*

CARM. GEN. xiv.

O Fraudis ultor, sceleris ô vindex Deus,
 Ostende numen impios contra tuum.
 O juste judex orbis, expergiscere,
 Meritisque poenis reprime arrogantiam.

Quousque

Quousque tandem, rector orbis optime,
 Sese superbe jactitabunt impii?
 Devota sceleri factio in scelere suo
 Plaudit, sibi que fabulis stultis placet:
 Tuumque populum pedibus interim premunt,
 Tuam proterve hereditatem proterunt:
 Viduam trucidant advenamque, et omnibus
 Parente cassos obruunt molestiis:
 Secumque mussant, Haec Deus non adspicit,
 Nec fanda prorsus et nefanda intelligit.
 Gens ergo bruta, penitus ignorantia
 Obsessa pectus somnolentum, discute
 Animi veternum, et cogita tecum, Deus
 Qui fecit aurem, surdus est? qui luminum
 Formavit orbcs, ipse nil videt? vagas
 Sine lege gentes recta qui sequi docet,
 Non is suorum puniet scelera, quibus
 Oracla legum sacrosancta credidit?
 Arcana nostri pectoris novit Deus,
 Consilia vana, spes innanes, turbidos
 Aestus. Beatus ille demum, quem parens
 Erudit amore patrio, legis suae
 Cui scita monstrat: rebus in duris aget
 Securus aevum, dum paratur impio
 Nassa, in lacunam incogitantem quae trahat.
 Hereditatem nec Dominus unquam suam
 Ope destitutam negliget, nec impiis
 Praedae relinquet; sed tribunal judicum,
 Ad aequitatis diriget normam suae:
 Vitamque ad illam dirigent boni suam.

Contra scelestos quis mihi auxilium feret?
 Mecum impiorum quis premet superbiam?
 Nam jam sepulchri frigidus sub frigido
 Cumulo jacerem, nisi Dominus opem mihi
 Praefens tulisset, et sua clementia
 Firmasset animum, et jam vacillantem gradum
 Fulsisset, et me pene submersum malis
 Solatus esset, anxiaeque nubibus

Curae remotis reddidisset gaudium.
 Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
 Commune? scelera legis umbra qui sua
 Tegunt, honorum fraudulenta qui in caput
 Consilia coeunt, factione innoxium
 Premunt, iniquisque obruunt sententiis.
 At rector orbis me tuebitur, meae
 Custos salutis, arx meae fiduciae,
 Pro scelere pravis digna reddet praemia:
 Suis et ipsos artibus pessundabit
 Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

Ps. XCV. *Venite, exultemus Domino, &c.*

CARM. GEN. ii.

Ela alacres cuncti Domini celebremus honores:
 Salute parta Domino agamus gratias.
 Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto:
 Dominum canora personemus barbitō,
 Magnus enim Dominus Deus est; Rex magnus, et
 Longe universus est deis potentior, [orbis
 Ille manu sulcit vastae penetralia terrae,
 Et nube cincta montium fastigia.
 Ille vagum fecitque, et factum temperat aquor,
 Terramque salis innatantem fluctibus.
 Eia igitur genibus flexis manibusque supinis,
 Dominoque nostro supplicemus et patri,
 Noster enim Deus est, nos grex illius; ab uno
 Pendemus illo, spiritumque ducimus:
 Si modo non lentam verbis damus illius aurem,
 Nec respuamus monita pertinaciter:
 Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
 Et arroganti provocetis murmure;
 Aut, Arabum veluti quondam per inhospita saxa,
 Vires rebelli voce tentetis meas.
 Quum proavi vestri me exploravere, meamque
 Didicere factis plurimis potentiam.
 Illa quater denis mihi natio restitit annis:
 Dixique semper interim, Hae gens desipit,

Et

Et mea securas transmittit dicta per aures.

Ira ergo iustâ in pertinaces concitus

Juravi, Terrae gens hæc ingrata beatæ

Promissa amicis commoda hand carpet meis.

Ps. XCVI. *Cantate Domino canticum, &c.*

CARM. GEN. X.

NON usitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abusque terrae finibus.

Cantate Dominum, laudibus

Nomen beatum tollite,

Et mente gratâ agnoscite

Vestrae salutis vindicem.

Sol qua recurrit, audiant

Gentes Dei potentiam,

Stuporque dulci gaudio

Perfusa oberret pectora.

Namque unus est vere Deus,

Cunctisque major laudibus,

Et diis timendus ceteris,

Quos horret error credulus.

Vesana gentes ceterae

Pro diis colunt ludibria:

Dominus potenti dexterâ

Coelum solumque condidit.

Apparet illi dignitas,

Auctoritas, potentia;

Ejusque templa siderum

Fulgore lucent gloriæ.

Tribuite Domino gentium

Terras colentum secula,

Tribuite Regi coelium,

Et robur et potentiam.

Tribuite magnitudinem

Tanto decoram numini:

Angusta templi ad atria

Adferite prompti munera.

Adeste, pompam adducite,

Et supplices procumbite :

Omnisque rerum termini

Deum tremant et diligant.

Narrate cunctis gentibus

Regnare Dominum, qui ligat

Orbem catena immobili, et

Acquis gubernat legibus.

Laetetur aether, gestiat

Tellus, fretum præ gaudio

Exsultet, et quicquid freti

Salsas lacunas incolit.

Campi virecant avii,

Se culta fruge vestiant ;

Arrideantque floribus

Silvae, et graventur fructibus.

Natura rerum gestiens,

Cunctos per artus sentiat

Dei sui praesentiam,

Et prompta jussis pareat.

Jus namque veniet dicere,

A vi suos ut asserat,

Mundumque justis legibus

Et veritate temperet.

Ps. XCVII. Dominus regnavit, exsultet terra, &c.

CARM. GEN. II.

IPse sui Dominus regni moderatur habenas :

Laetare tellus continens, et insulae

Quas vagus Oceanus refluxis complectitur undis,

Cuicunque coeli subjacetis cardini.

Hunc circum umbriferae nubes praetexit amictus,

Pallensque multâ fusca nox caligne.

Apparent famulae juxta, firmantque tribunal,

Severitasque dura, mitisque aequitas.

Ante volant saevum rutilantes fulminis ignes,

Hostesque flammis obruunt sequacibus.

Ful-

Fulguribusque micat late flagrantibus aether :
 Attonita tellus intremiscit : montium
 Saxa fluunt, rapido cœu cera liquefcit ab igne,
 A fempiterni pavida vultu numinis.
 Terra fui a vultu Domini tremefacta liquefcit :
 Et aequitatem templa coeli praedicant.
 Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,
 Novere numen et Dei praefentiam.
 Illis ora pudor turbis confundat, inanes
 Quicunque mentis ftipites pro diis colunt
 Dumque facris placant picti ludibria trunci,
 Se gloriantur impio in scelere pios.
 Quicquid ubique Dei sub nomine credulus erro
 Honorat, unum adoret, unum diligit.
 Laeta Sion tenebras errorum cernet abactas
 Judæa dulci delibuta gaudio,
 Sacrilega adfpiciet vani facraria ritus
 Everfa, poenas luere meritas impios.
 Nam procul aſtriferi trans ignea moenia mundi
 Tu freha rerum juſtus arbiter tenes.
 Teque deos infra longe premis altior omnes
 Tuique obumbras numinis falligio.
 Ergo Deum quicunque pio complectere amore,
 A ſcelere mentem contine puram et manum.
 Nam Domino cordi eſt pietas, vitamque bonorum
 A vi tuctur impiae tyrannidis.
 Et laetum offundit lumen cultoribus aequi,
 Et pura ſcleris corda recreat gaudio.
 Vos quibus eſt cordi reverentia juſtis et aequi,
 Gaudete, Domini ſpe favoris ac opis
 Sciri : gratoque Deum ſuper aethera cantu
 Sanctumque nomen ejus uſque tollite.

Ps. XCVIII. *Cantate Domino, canticum novum, &c.*

CARM. GEN. X.

Non uſitato carmine
 Rerum parentem pangite,
 Virtute qui victoriam

Non usitatâ rettulit.

Sua ipse solus dexterâ,
Externæ opis nil indigus,
Nos liberando, posteris
Miranda gessit seculis.

Sensere gentes impiae
Bello Dei potentiam :
Poenas luendo, judicem
Sensere justum et vindicem.

Promissa solvit optimâ
Fide Isaci nepotibus,
Partae salutis testibus
Totius orbis incolis.

Huic ergo laeti psallite
Totius orbis incolae.

Hunc ferte in astra laudibus
Laetis tubae et clangoribus.

Laudate Dominum barbito,
Nervisque carmen jungite ;
Lenisque tibiae modis
Adsit sonora buccina.

Testetur aequor gaudium,
Et quicquid aequor occulit :
Orbisque terrae gestiat,
Et quicquid orbis educat.

Exsultet unda fluminum,
Leni susurrans murmure :
Montesque laeti plausibus
Deum venire gaudeant.

En ipse Dominus advenit,
Cunctis ut orbis incolis
Det aequa justus praemia,
Et facta plestat impia.

Ps. XCIX. *Dominus regnavit, irascantur populi, &c.*

CARM. GEN. xiii.

JAM regnum Dominus, spirituum piis
Qui dat jura choris, suscipit : impiis

Horror

Horror terrificet pectora gentibus,
Tellurem quatiat tremor.

Nec tantum Solymae vim Dominus sui
Fecit conspicuam numinis, et suae
Majestatis opes cernere finibus
Terrarum dedit ultimis.

Ergo te meritis tollat honoribus,
Augustum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui salubri temperie modum
Sceptris constituas tuis.

Selectae soboli qui populi tui
Jus nullis dederis mobile seculis;
Frenas justitiae qui moderamine
Aequali genus Isaci.

Sublimem Dominum laudibus et Deum,
Solutus qui liquido regnat in aethere,
Ferte, et scamna pedum, sanctus enim Deus
Est noster, veneramini.

Huic Moses et Aron, et Samuel bonus,
Docti legitimis tingere victimis
Aras, consilium quum peterent, data
Saepe oracula petentibus.

De pila tereti nubis eis dabat
Responsa ambiguis sollicito metu,
Legum quod monitus pactaque foedera
Servassent stabili fide.

Aurem supplicibus tu facilem dabis,
O rerum genitor maxime et optime,
Indulgensque bonis, et scelerum simul
Vindex, durus in impios.

Sublimem Dominum tollite laudibus,
Solutus qui liquido regnat in aethere: et
Montem quo colitur sanctus enim Deus
Est noster veneramini.

Ps. C. *Jubilare Deo omnis terra, &c.*

CARM. GEN. xxii.

ORbis omnes incolae
A sol Eoo ad Hesperum

Jubilare,

Jubilate, et optimo
 Rerum parenti laudite
 Mente laetâ, et ritibus
 Servite puris numini,
 Gestientes gaudio
 Adite sancta limina.
 Ille noster est Deus,
 Noster parens et conditor :
 Non enim nos finximus
 Ipsi, sed illius sumus,
 Qui levi de pulvere
 Alit creatos et regit,
 Ad fores ergo illius
 Adite lacti, gratias
 Agite : festis laudibus
 Benignitatem pangite.
 Praedicate ceteris
 Numen beatum gentibus.
 Nam benignitas Dei,
 Et in suos clementia
 Clausu nullo est termino :
 Et firma stat pactis fides
 Posterorum posteris
 In sempiterna secula.

Ps. Cl. Misericordiam et judicium cantabo, &c.

CARM. GEN. V.

TE salus rerum cano, qui precanti
 Lenis irarum es, facilisque flecti,
 Impiorum idem tetricus rebelles

Frangere fastus.

Huc meae vires vigilant, labores
 Huc ferent omnes, opis in tuae spem
 Semper ut castis domus institutis

Culta niteat

Si salutarem mihi tu serenus
 Porrigis dextram, tibi corde puro
 Serviam : fraudum scelerisque pura

Serviet

Serviet aula.

Nec mihi exemplum statuum sequendum,

Litibus si quis miseros iniquis

Vexet, aut causam tenuis clientis

Prodidit hosti.

Sponte qui pravis studiis inhæret;

Sit procul: saevi sceleris minister

Candidos nunquam mihi censeatur

Inter amicos.

Quisquis incautum lacerat sodalem,

Clam venenato jaculatus ictu,

Persequar, plectam, penitusque ab ima

Stirpe revellam.

Nec meae mensae dapibus fruetur

Mentis elatae tumor, arrogansque

Vultus, et cunctos veluti minores

Lumine spernens,

Veritas simplex quibus est amor,

Hos amo, amplector, video libenter:

His mihi seros fociis senectus

Impleat annos.

Integer vitae mihi sit minister:

Tecta non intret mea fraudulentus:

Nemo mecum intra mea commoretur

Limina mendax.

Impios longe, mora nulla, terrae

Finibus pellam: procul omne monstrum

Civitas sancta ut Domini releget

Flagitiorum.

Ps. CII, Domine exaudi orationem, &c.

CARM. GEN. xlii.

EXaudi genitor sancte meas preces,

Clamorisque sonum percipe lugubris:

Neu vultum misero subtrahe, cladibus

Omni ex parte prementibus.

Aures supplicii nunc adhibe meis:

Da votis facilem te, pater optime,

Et

Et presso celerem porrigere dexteram,

Et praesenti ope subleva.

Ceu fumi nebulae tempora transvolant,

Ut lentis coquuntur torris ab ignibus,

Paullatim tacitus sic dolor aridis

Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,

Ut secta e viridi gramina cespite

Arescunt nimio torrida sole, cor

Exsuccum mihi tabuit.

Crebro sic remeans spiritus ilia

Tendit, sic gemitus pectora concutit

Moestus continuo, tabida uti cutis

Jam vix haereat ossibus.

Ut saltus habitans cuculus avios,

Aut tectis latitans noctua dirutis,

Aut turtur viduus, solus, inops, dies

Et noctes vigiles gemo.

Dum ceu ludibrium rideor improbris,

Irrisumque petunt fraude nefaria,

Nec panis cinere est gratior arido, et

Potum tempero fletibus.

Istis ira malis me cumulat tua,

Qui me sustulcras ex humili loco,

Sublimi gravius rursus ut e gradu

Tractum praecipitem dares.

Ut sero in tenebras umbra crepusculo

Vanescit, celeres deproperant dies

In mortem : veluti sub medio die

Foenum, corpus inaruit.

At te perpetuis secula seculis

Nectentem volueris non fuga temporis

Carpit, nec memorem nominis obruet

Famam posteritas tui.

Tandem surge, pater, tecta Sionia

Jam lenis placido respice lumine :

Jam pleno redeunt tempora circulo,

Promissumque ferunt diem.

Jam

Jam servi lapides respiciunt tui
 Disiectos faciles, sparsaque rudera,
 Incultique foli jam miserabilem

Versa mente dolent vicem.

Ut vertat populos terror in exteros.

Ut nomen Domini sit celebre omnibus

Et numen, trifidum qua colitur solum,

Formidabile regibus.

Versam restituet quum Solymam, suae

Majestatis opes quum dabit adspici:

Lugentum miseris quum querimoniis

Flectet se, et prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus;

Seris ut Domini nota nepotibus

Sit laus, nec senium prodita posteris

Norit gloria seculis.

De sanctis adytis aetherae domus,

Templi sepositis de penetralibus,

Coelestis Dominum non piguit soli

Curas respicere ad leves.

Nexarum utgemitus audiat, et neci

Addictos tetrica compede liberet:

Laudes ut Solymae templa Deo sonent,

Et nomen recinat Sion

In coetu celebri. Tum procul ultimis

Terrarum populi sinibus exciti

Illuc sacra ferent, et Domino dabunt

Reges munera supplices.

Quamvis in medio curriculo meum

Robur comminuit, destituit manum,

Atque aevi spatiis tempora lubrici

Contraxit brevioribus:

Clamabo tamen, O mi Deus unice;

In vitae medio ne stadio brevem

Cursum siste rotae: quantulum ad ultimam

Jam metam superest mihi?

Te nunquam brevibus clausa recursibus

Astrosum senio conficit dies:

Tu

Tu terrae stabilis mole, volueribus

Tu coeli prior ignibus.

Illis interitus stant sua tempora :

Tu nullo interitum tempore senties.

Annorum series cetera deterit,

Ut vestis territur vetus ;

Ut detrita novis pallia vestibus

Permutat locuples ; sic abit et redit,

Et mutat facies imperio tuo

Mundi daedala machina.

At tu, qui fueras, semper es atque eris :

In te ipsoque habitas ; nec varias vices

Decurso patiens tempore, permanes

Metae secula nescia.

Sed servi soboles, et sobolis tui

Servi posteritas per seriem, tuis

Tecum perpetuis aemula seculis,

Aevi tempora transigent.

Ps. CIII. *Benedic anima mea Domino, &c.*

CARM. GEN. V.

SIT parens rerum mihi carmen : illum

Vox canat, sensus petat, et remotis

Quisquis est fibris vigor, et sacratum

Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates

Mens Deo : nullis benefacta seclis

Excident, et quae tribuit benigna

Munera dextra.

Qui scelus tollit maculosum, et aegros

Sanat angores, animoque vires

Reddit, et vitae properante fato

Prorogat annos.

Qui manu largâ tibi plura donat,

Ore quam poscas, animo vel optes :

Servat ac in morem aquilae virentem

Flore juventam.

Integer iudex, scelerumque vindex,

Tradidit sancto sua jura Mosi ;

Isaci prolem docuit piarum

Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largus,

Tardus irasci : neque sempiternae

Saevit offensae memor, aut perennes

Ardet in iras.

Nec modus poenae numerusve nostris

Æquus est culpis : bonitas redundat

Latius, terrae plaga quam remoto

Distat olympo.

Tam procul nostri maculas removit

Criminis, quam se procul a cubili

Gaditano sol oriens Eois

Exserit undis.

Qualis in natos placidi parentis

Lenitas, talis Domini benigni est,

Quisquis illius pietate verâ

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,

Tu pater nostri penetrabile cordis :

Quippe nos terrae memor e rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venustas

Prodit, occultoque adolescit aevo,

Donec ut focum cadat arefactum

Falce senectae :

Instarant floris Tyrio comantis

Murice, ut vultu modice sereno

Risit, afflatu tepidi repente

Concidit aultri.

Sed Dei aeterna bonitate in aevum

Tutus aeternum remanet piorum

Coetus, et longa serie propago

Sera nepotum :

Si nec aeternas violabit isti

Foederis leges, memorique iussa

Mente servavit, reseratque vita

Puriter actâ.

Ille flamantis super alta coeli
 Culmina immotum solium locavit,
 Et suo nutu facile universum
 Temperat orbem.

Angeli jussis Domini ministri,
 Sub jugum jus est quibus et potestas
 Cuncta cogendi, Domino Deoque
 Pangite laudes.

Quique castrorum comites meretis
 Sub ducis tanti imperio, audientes
 Sedulo dictis, Domino Deoque
 Pangite laudes.

Quaeque per vastos ubicunque fines
 Imperi pollens opifex creavit,
 Plaudite, auctori Domino Deoque
 Pangite Laudes.

Mens Deo grates cane : redde grates
 Mens Deo : hunc sensus petat, et remotis
 Quisquis est fibris vigor, et beatum
 Nomen honoret.

Ps. CIV. *Benedic anima mea Domino, &c.*

CARM. GEN. i.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque pa-
 tremque :

Magne parens, sancta quam majestate verendus,
 Aetheris aeternas rector moliris habenas !

Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
 Et circumfusus vestit pro tegmine lumen,

Tu tibi pro velo nitidi tentoria coeli,
 Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas :

Et levibus ventorum olis per inania vectus,
 Frenas cœu celeres volitantia nubila currus.

Apparent accinctae auræ flammaeque ministrae,
 Ut jussa accipiant. Stat nullo mobilis aevo

Terra, super solidae nitens fundamina molis,
 Pollenti stabilita manu : teraa obruta quondam
 Fluctibus, ut fuso super ardua culmina velo ;

Sed

Sed simul increpuit tua vox, tonitruque tremendo
 Insonuere aurae, paullatim ascendere montes
 Cernere erat, sensimque cavas subsidere valles,
 Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
 Neve iterum immissa tellus stagnaret ab unda,
 Limitibus compressa suis resonantia plangit
 Littora, praescriptas metuens transcendere metas.
 Tum liquidi fontes imis de collibus augent
 Flumina, per virides undas volventia campos,
 Unde sitim sedent pecudes, quae pingua tondent
 Pascua, quique feris onager saxa invia silvis
 Incolit : hic levibus quae tranant aera pennis,
 Per virides passim ramos sua tecta volucres
 Concelebrant, mulcentque vagis loca sola querelis

Tu pater aereos montes, camposque jacentes
 Nectare coelesti saturas, foecundaque rerum
 Semina vitales in luminis eliciis oras.

Unde pecus carpat viridis nova pabula foeni :
 Unde olus humanos geniale assurgat in usus :
 Quaeque novent fessas cerealia munera vires,
 Quaeque hilarent mentes jucundi pocula vini,
 Quique hilaret vultus succus viridantis olivi.
 Nec minus arboribus succi genitabilis humor
 Sufficitur : cedro Libanum frondente coronas,
 Alitibus nidos : abies tibi consista surgit,
 Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus.
 Tu timidis montes damis ; cava saxa dedisti,
 Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.

Tu lunae incertos vultus per tempora certa
 Circumagis ; puroque accensum lumine solem
 Ducis ad occiduas constanti tramite metas :
 Inde superfluis cuncta involentibus umbris,
 Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
 Tum fera prorepat latebris, silvisque relictis
 Praedator vacuis errare leunculus arvis
 Audet, et e coelo mugitu pabula rauco
 Te patrem exposcit : dein rursus sole renato,
 Abditur oculis praedatrix turba cavernis ;

Inque vicem subeunt hominumque bouumque labores,
Donec fera rubens accendat lumina vesper.

Sic pater in cunctos didis te commodus usus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis foecunda bonis; sed et aequora ponti
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu; tot millia gentis
Squamigeræ tremula per stagna liquentis cauda
Exsultant; tot monstra ingentia et horrida visu
Veliferas circum nant puppes; grandia cete
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.
Atque adeo quæ terra arvis, quæ fluctibus æquor
Educat, a te uno pendent, pater optime, teque
Quæque suo proprium poscunt in tempore victum.
Te magnum pendente manum, saturantur abunde
Omnia: te rursus vultum condente, fatiscunt.
Te tollente animam, subito exanimata recurrunt
In cinerem: inspirante animam te denuo, surgit
Illico foecundæ sobolis generosa propago,
Et desolatæ gens incolit aurea terras.

Sic eat, ô nullo regnet cum fine per ævum
Majestas divina: sumque in secula lactus
Servet opus Deus: Ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumifera trepidum nebula testante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, dum spiritus hos reget artus,
Usque colam: tantum ille meas facilisque bonusque
Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
At vero impietas plane exstirpetur ab ima
Radice, et scelerum stirps nulla repulset: ac nos
Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque cahemus.

Ps. CV. Confitemini Domino, et invocate, &c.

CARM. GEN. XXIV.

CAnite Dominum, et invocate nomen ejus: exteris
Facta gentibus per orbem prædicate illustra.
Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.

Hunc

Hunc amantum et hunc petentum palpitet cor gaudio.
Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
Petite; vultum ejus beatum continenter quærite.
Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
Signa, quæ portenta; legum scita quæ reliquerit.
Vos Abrahami, vos Jacobi posteri, servi Dei
Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
Pacta nostris firma servat facta cum majoribus;
Verba meminit; mille sancta in secula necesse foedera,
Ista primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco;
Isaci sancita nato, lege non mutabili;
Posterisque sempiterno roborata vinculo;
Quum, Tibi Chananea, dixit, arva sorte dividam.
Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
Aucta nondum stirpe longis temporum decursibus;
Regna quanquam et nationes exsul errans verteret;
Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia;
Vimque duram præpotenti dextra ab illis arcuit;
Et minis reges potentes tetricis compescuit;
Ne mihi inquit consecratos, ne mihi unctos tangite.
A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem indu-
Gentibusque alimenta late noxiis subduceret, (ceret,
Prævium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filiū pulchrae Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede,
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine;
Et nova sortis benignæ jam vicissitudine.
Regiorum servulorum servus ante ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper e custodia
Missus, aulae purpuratos nunc coercet vinculis:
Et senum juvenis severæ præsidet prudentiæ.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluenta Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, laeta stirpe sic resloruit,
Viribus brevi ut præiret inquilinus incolas.

Tum Phari rector superbae mente versa Abramidas
 Fraude molitus nefanda stirpitus revellere :
 Circulo donec voluto destinati temporis.
 Legifer cum fratre Moses missus est divinitus ;
 Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
 Ergo natura, imperantis non rebellis iussibus,
 Vestiit polum tenebris, et solum caligine
 Condidit, ceu nocte caeca sole iusso cedere.
 Unda decolor, cruoris tabe rivos polluit,
 Squameaeque strage gentis inquinavit littora.
 Terra felix ante frugum, more nunc praeposito,
 Turpibus foecunda ranis, squallet : ipsa regia
 Foeta ranis, ipsa regum foeta sunt cubilia.
 Fusa deinde nube densa musca Memphim occulit :
 Et pediculorum ubique foeda erant examina.
 Instar imbrium ruebat mista flamma grandini,
 Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
 Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit :
 Bruchus abstulit, locustas quod voraces fugerat.
 Tot malis subinde saevis lecta Nili regia,
 Quum ferox non mitigaret contumaces spiritus,
 Dira populum mox in ipsum versa poena saevit.
 Prima pignorum repente per penates omnium
 Occidere : cuncta planctu, cuncta fletu personant.
 Rege tandem pertinace cladibus perterrita,
 Sancta Memphim gens reliquit, jam tyranno libera,
 Dives anro argenteisque barbarorum poculis.
 Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
 Ergo Nili jam pavore liberata regia,
 Voce, vultu, plausibusque praeserebat gaudium.

At parens memor benignus gentis electae sibi,
 Per siticulosae arenae vastitatem imperviam
 Castra nubis textit umbra, luce ; noctem luridam
 Ignium late corusco temperavit lumine.
 Arva, victum cum rogarent, textit imber alitum :
 Panis impluit per auras more densae grandinis :
 Petra iussa fudit undas : deque rupis viscere
 Ante sicca solitudo flumen hiansit. Scilicet

Foederis

Foederis parens benignus immemor nunquam fui,
 Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.
 Sic parentum stirps piorum, tota ducta numinis,
 Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii :
 Occupatis efferarum nationum sedibus,
 Tradidit Deus labores impiorum eis carpere :
 Sanctiones ut tenerent sacrosancti foederis,
 Et piarum ad iussa legum facta cuncta fingerent.
 Laus, honor, decusque Regi sempiterno coelitum.

Ps. CVI. *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

CARM. GEN. XIV.

L Audate Regem coelitum, Regem bonum.
 Suisque nullo non benignum tempore.
 Quis facta verbis aequet ? eloquentia
 Quis assequetur illius potentiam ?
 O ter beatos aequi amantes, et tuae
 Praescripta legis qui tuentur jugiter !
 Memento nostri facilis et favens, tuum
 Prospicere populum qua clementia :
 Et me revise lentis ac salutifer :
 Ut separati tibi bonis populi fruar,
 Carpamque laetus quo fruuntur gaudio,
 Haecreditatique comes applaudam tuae.

Scèlesta proles cum scèlestis patribus
 In te rebelles multa iniqua fecimus :
 Abominanda, dira perpetravimus.
 Nam nec tyranni Aegyptii ex ergastulo
 Nostri parentes liberi per te, tua
 Ostenta graviter ponderarunt, nec tuae
 Meminere gratis mentibus clementiae :
 Sed propter undas aequoris rubri, duces
 Adversus animis turba contumacibus
 Obmurmuravit. At parens malis bonus
 Poenas remittis, ut tuam clementiam
 Agnoscat orbis, et tremat potentiam.
 Nam comminanti cessit unda fluctuum :
 Suspensa moles hinc et inde per sali

Tranquillè

Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu solida campis figerent vestigia:
Donec tyranno liberati et hostium
Crudelitate, tuta tuti littora
Tenuere: at hostes vorticoso gurgite
Absorpsit unda, cladis ut nec nuntius
Superesset. Illic tum salutis compotes
Fidemque verbis praebuere, et cantibus
Cecinere fectis numinis potentiam.
Metu repulso, protinus lascivia
Animos pebelles percudit: nec amplius
Meminere signa nec pericla pristina.
Repente pravâ perciti libidine
Arsere, verbis et Deum procacibus
Irae impulerunt frena justae solvere:
Ac flagitatos impie dedit cibos,
Justisque poenis impios coercuit.
Nec poena mentes, nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducisque fratrem peteret aemulatio,
Et freta studiis semper ambitio malis.
Sed factionis terra vasto condidit
Sinu dehiscens, flammeique gurgitis
Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot poenis modum
Gens prava sceleri fecit. Horebi in jugo,
Proh facinus! ante imaginem bovis Dei
Imago sese stravit, et fronde saturi
Simulacra tauri coluit instar numinis;
Partae salutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis;
Et fluctu eodem sospites se, subrutos
Hostes superbos vorticosis aestibus.
Ergo scelestos ira justa perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moses obtulisset, et prece
Frenasset iras. Nec tamen turbae furor
Illic quievit, expetitur tam diu

Uber feracis spreuit agri: nec fidem
Moli docenti, pollicenti nec Deo
Habuit; tumultu castra complens, respuit
Imperia: donec ille munificus parens,
Delere promptus inter iuvia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias disperdere
Jam destinârat. Ante sculpta numina
Iterum protervi procidere, et mortuis
Diis thura, lectasque immolârunt hostias:
Deum sceleribus provocaverunt novis,
Iramque rursus exasperârunt vindictam;
Justâ incitatus donec irâ Phineas
Ferro scelestam puniit licentiam,
Et savientem dexteram compesuit
Domini, sibi que peperit æternum decus,
Quod nulla sileant posterorum secula.

Nec contumaces supplicia tot spiritus
Coercuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rursus furem accenderent: nec publico
Moses furore liber, etiam incredulâ
Oratione vertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec iussibus
Recte monentis paruerunt numinis:
Sed se profanis miscuere gentibus,
Didicere ritus, serviere ludicris
Diis: ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras a scelere nullo manus.
Quippe immolârunt filios ac filias
Ad dæmonum aras: et suæ propaginis
Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
Terramque sanctam polluerunt cædibus.
In scelera prona abominanda, dum suæ
Manus adorant opera, patrium Deum
Justas ad iras provocârunt, ut suam
Hereditatem abominatus, impius

In servitutem manciparet hostibus:
 Quorum severo pene contriti iugo,
 Posuere sævam spiritus ferociam.
 Ac liberati sæpe Domino vindice,
 Rursus rebelles spiritus in vindicem
 Sumsere; rursus ob scelera pœnas sua
 Dedere; mitis nec Dei bonitas tamen
 In rebus arctis innocentium a prece
 Avertit aurem; fœderis memor sui
 Pœnas remisit lenis et placabilis.
 Quin et superba corda gentis barbaræ,
 Cui serviebant dirntà jam patriâ,
 Lenivit: animos omnium ut perstringeret
 Imago fortis flebilis vel hostibus.

Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
 Et e profanis gentibus recollige:
 Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
 Celebremus unum: populus omnis ut simul
 Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
 Sit laus, honorque in seculorum secula.
 Amen, amen.

PSALMORUM LIBER QUINTUS.

Ps. CVII. *Confitemini Domino, quoniam, &c.*

CARM. GEN. IV.

CAntemus Dominumque bonum, facilemque pa-
 rentem,
 Cujus habet nullas larga indulgentia metas.
 Hunc grato simul ore canant, quos, dira tyrannis
 Quum premeret sævo incolumes ex hoste recepit,
 Et juga captivo excussit servilia collo.
 Perque feras gentes sparsos, qua surgit ab undis,
 Et qua diversas abiens se condit in undas

Phœbus,

Phœbus, ab arctoꝝ campis glacialibus urfæ
 Collegit, tepidoque domum revocavit ab austro
 Per steriles saltus et inhospita saxa vagantes,
 Qua nulla ad cultas ducunt vestigia terras,
 Fracti animos mœrore, inopes undæque cibique,
 Auxilium miseris imploravere querelis;
 Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exsolvit mœrentia pectora curis,
 Monstravitque viam cultas quæ ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
 Et late ignotis pandant facta inclyta terris, [tem,
 Quippe sitim victuque famem compescuit ægram,
 Reddidit et membris vires animoque vigorem.
 Quique Dei monitis ingrata mente relictis,
 Carceris in tenebris et cæcâ nocte jacebant,
 Quum tremarent gelidæ exanimes formidine mortis,
 Afflictique malis humiles fractique jacerent,
 Auxilium miseris imploravere querelis;
 Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exsolvit mœrentia pectora curis:
 Vincula manu validâ rupit, mortisque timorem
 Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
 Et late ignotis pandant facta inclyta terris: [tem,
 Liminaque et portæ qui claustra refregit ahenæ
 Deliciis animi vires quum stulta libido
 Affligit, corpusque gravi languore solutum
 Stultitiæ pendit poenas, et morte propinquâ
 Rejiciunt omnem fastidia marcida victum;
 Auxilium miseris qui imploravere querelis,
 Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exsolvit mœrentia pectora curis:
 Ereptisque suo lethi de limine verbo,
 Restituit lætumque novat per membra vigorem.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
 Et late ignotis pandant facta inclyta terris: [tem,
 Et meritis cumulent memores altaria donis,
 Et gratâ acceptam testentur voce salutem.

Qui

Qui mare fluctifonum sulcat, curvisque carinis
 Admouet externas vaga per commercia gentes,
 Non ignota illi divina potentia, nec quae
 Monstrat in immenso miracula saepe profundo.
 Quum iubet, irrumpunt venti stridente procellâ,
 Et mare nunc spumis canentibus astra laceffit,
 Et nunc tartarei subsidit ad ima barathri:
 Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
 Et velut oppressis vino vestigia nutant:
 Callida nec cani iuvat ars aut cura magistri.
 At Dominum ut moestis imploravere querelis,
 Exaudit trepidos, et opis miseratur egenos.
 Jam venti ponunt, strataque aequaliter undâ,
 Arrident taciti tranquilla silentia ponti.
 Jam positâ laeti gaudent forasidine nautae,
 Cum laceræ optatum portum tetigere carinae.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
 Et late ignotis pandant facta inelyta terris [tem,
 Hunc populi coetus laudent, sanctique senatus
 Concilium super astra serat, qui flumina siccant,
 Et riguos passim rivis bullantibus agros,
 Fontibus ocellus, silenti damnat arenâ:
 Et foecunda, sui facta ob seclerata coloni,
 Arva iubet salis subito sterilescere glebis.
 At contra in sterili campo male pinguis arenæ
 Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes:
 Et fluviis siccos rivisque fugacibus agros
 Irrigat, atque inopi transmittit habere colonos:
 Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,
 Et scrobibus credat vites, et semina sulcis,
 Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
 Quos pater omnipotens alit, et proventibus anget
 Assiduus pecorum foetus. Ubi nescia rursus
 Commoda fortunæ modice mens ferre secundæ,
 Frena dedit vitilis, retrahit sua munera iustus
 Arbiter: indomitos animos et corda superba
 Cladibus affligit: saevis punire tyrannis
 Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus

Contentum,

Contentum, populis praedam jubet esse propinquis.
 Perque inopes victus terras traducit, ubi ante
 Nulla hominum tritam monstrant vestigia collem.
 Avertit mala pauperibusque, animique modestis,
 Atque hilares multa foecundat prole penates.
 Haec spectant gaudentque boni: male conscia mussat
 Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, cura
 Assidua volunt, memorique haec mente recondunt,
 Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

Ps. CVIII. *Paratum cor meum, Deus, &c.*

CARM. GEN. II.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce, rector, te celebrabit Iyra.
 Eia age, depositis mens expergiscere curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quam volucrum exsuscitet,
 Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,
 Quacunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia coeli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus angustum nitido caput exsere coelo,
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ.
 Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Praefens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
 Vocem rependit gaudii praenuntiam.
 En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros:
 Vallem Sucothi metiar decempeda.
 Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?
 Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,
 Moabum, Idumen, et Palaestinas domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
 Muros Idumes divitis quis diruet?
 Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice, tutor?
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,

Q

Offensus

Offensus vitilis pravis: nec in arma ruentes
 Nostros pracibas dux, ut ante, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

Ps. CIX. *Deus laudem meam ne tacueris, &c.*

CARM. GEN. ii.

NE sileas, ne dissimula, mea gloria, neve
 Sine veritatem supprimi mendacio.
 Me scelerati oris fraus, et crudele venenum,
 Proterva fictis lingua me premit dolis.
 In me odia occultis acuunt sermonibus iras,
 Et immerenti fabricant molestiam.
 Qui mihi debebant fidum solamen amici,
 Probra ingerebant clanculum et convicia.
 Ast ego, secretæ tibi qui penetralia mentis
 Cernis, dolente corde fundebam preces.
 Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
 Remunerantur odio amorem simplicem.
 Tu pater hunc saevo vexandum trade tyranno;
 Vastator illi ad dexteram adstet Angelus.
 Judicis adstiterit cum sordidus ante tribunal,
 Damnatus aspris exeat sententiis.
 Quum volet iratos animos inspecere fando,
 Oratione iudices exasperet.
 Ante diem fato pereat praeceptus acerbo:
 Locumque vacuum dominus occupet novus.
 Orba fleat soboles, viduâ gemat uxor in aulâ:
 Ejecta proles patrio exsulet solo:
 Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem
 Lustret; quietum reperiât nusquam locum.
 Conturbetque domum miseram, inscribatque penates,
 Scrutatus omnes foenerator arculas.
 Ignotusque heres longo congesta labore
 Rapiat, opemque nemo poscenti serât:
 Nullaque progeniem misratio subleuet orbam.

Mors

Mors falce totam demetat semel domum :
Proxima gentem omnem cum nomine deleat aetas.
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus versetur et erret :
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miserandi, oblivio gentem
Ejus perenni supprimat silentio :
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus aegrum,
Pertrahere mortis nixus est in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et execratio cadent.
Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Et velut obtegitur talari corpus amictu,
Totus miseris ille sordeat oblitus :
Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,
Ut pleum in ossa penetrat, unda in viscera.
Hoc ergo incedat semper vestitus amictu :
Haec zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio poenas,
Et clam salutem quisquis oppugnat meam.
Alme pater, pater alme, tua me protege dextra,
Et invidorum libera calumniis.
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suavitatem sentiat clementiae.
Eripe me invidiae : sum pauper, egenus et exspes,
Animumque curae turbidum urunt anxiae.
Non aliter pereo, species quam futilis umbrae,
Pallent tenebris sera quum crepuscula :
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta testis pulsa frondelis cadit.
Genua labant infirmant : artus jejuna solvunt :
Exsanguis siccis corpus aret ossibus.
Me tumidi probris hostes petiere superbis :
Me conspicati capita quassarunt sua.
Adfer opem, servumque tuum, pater optime, serva
Pro lenitate semper afflicta tibi.
Agnoscantque tuam, rerum pater optime, dextram :
Q 2 Tuaque

Tuaque saluum me sciant clementia.
 Dum maledicta voment hostes, dum probra loquentur,
 Bonusque placidusque benedices tu mihi.
 Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,
 Laetitia servi pectus hilarabit tui.
 Hos pudor, ut talos a vertice vestis ad imos
 Effusa late corpus omne contegit;
 Hos pudor, et moerens turbato infamia vultu,
 Qui me maligno dente rodunt, obruat.
 Ast ego tum Domino grates memor ore sonabo,
 Coetuque laudes in celebri concinam;
 Qui stetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
 Eripuit ejus hostium ludibrio.

Ps. CX. *Dixit Dominus Domino meo, &c.*

CARM. GEN. iii.

SIC alloquutus Dominus est Dominum meum,
 Asside dexteram ad meam,
 Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
 Hostes tibi provolvero.
 Ad orbis oras ultimas fascies tuos
 Alfa ab Sione proferam:
 Ut juris aequi vinculis coerceas
 Fastus rebelles hostium.
 Te pompa laetis quum reducet plausibus
 Ad templa voti compotem,
 Sancto decorus apparatu exercitus
 Laetum celebrabit diem.
 Non roris imber ante lucem argenteis
 Tot vestit arva gemmulis,
 Quam multa cunctis gentium de sinibus
 Ad te propago confluet.
 Juravit et se adstrinxit immutabili
 Dominus sacramento tibi,
 Tete futurum Melchisedecis sibi
 Ritu sacrorum antistitem,
 Sol inquieto lucis orbe dum diem,
 Dum luna noctem illuminet.

Ad

Ad dexteram ille semper adhsset tuam :
 Ferro tyrannos vindice
 Compeſcet : iram commodans ſuam tibi,
 Gentes rebelles comprimet ;
 Ducesque regnis imperantes ditibus
 Sternet ſolo : torrentibus
 E fortuitis, dum fugam premet, ſitim
 Victor levabit igneam.
 Ergo ſubactis hoſtibus, coelo caput
 Tolleſ decorum gloria.

Ps. CXI. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. iv.

SIVE inter ſidos tractem ſecreta ſodales,
 Seu ſancti ſtipante catervâ
 Me populi loquar, alme parens, te peſtore toto
 Uſque canam : tua munera grato
 Ore ſeram, magna aeternae miracula dextrae :
 Magna quidem, ſed et inclyta certe,
 Et manifeſta bonis, ſtudio ſcrutante fideli.
 Quicquid enim gerit, omnia ſplendor,
 Omnia divinâ majeſtas luce reſulgens
 Illuſtrat : dum ſidera terras
 Ignea luſtrabunt, hunc juſtum ſemper et aequum
 Sera agnoſcent ſecula nepotum.
 Nec quae primaevi quondam ſtupuère parentes
 Attoniti, mirandaque natis,
 Invida delebunt oblivia : parcere largus
 Nempe parens, facilisque querelis
 Flectere cor miſeris : ſpoliis ex hoſte ſuperbo
 Direptis decoravit amicos.
 Nec cum gente ſua percuſſi foederis illum
 Immemorem ulla redarguet aetas.
 Oſtenditque ſuas per facta illuſtria vires,
 Quum populatus regna ſuperba,
 Dimenſuſque novis hoſtilia rura colonis,
 Dilectae dedit oppida genti.
 Quicquid agit loquiturque, fides immobilis aclus

Æqui et regula dirigit omnes.
 Quae jubet, aequa jubet, nulloque interlita fugo,
 Aut tacitam celantia fraudem;
 Quaeque nec aeterno volventia secula lapsu
 Interimant, aut tempore carpant.
 Quippe adstans fidei firmæ constantia et æquum
 Perpetuo rata iussa tuentur.
 Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
 Selecta de gente nepotes:
 Excussitque jugum, et regis sera iussa superbi
 Exiit: aeternaque beatis
 Libertate frui donarat, pignora sera
 Si jurata parentibus olim
 Intemerata pia servassent foedera legis:
 Foedera nullis irrita seclis.
 Quippe Dei sanctum est et formidabile nomen,
 Ac sancte sua pacta tuetur:
 Exigit et duras violato foedere poenas.
 Hunc colere animoque vereri,
 Vivendi recte fons et sapientia prima est.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
 Ad metam, vere sapit: hunc ventura nepotum
 Semper dicent secula beatum.

Ps. CXII. *Beatus vir, qui timet Dominum, &c.*

CARM. GEN. iii.

Beatuſ ille, qui Deum rerum patrem
 Pietate non fictâ colit:
 Deique gaudet legibus: mores suos
 Formare ad illas nititur.
 Late per urbes divites potentiam
 Ejus propago proferet:
 Prolem piorum numinis benignitas
 Larga beabit dextera.
 Res affluenter suppetet semper domi
 Illi; nec aetas longior
 Obliterabit aequitatis gloriam
 Fructumque. Quum premet malos

Fortuna,

Fortuna, saevo gestiens ludibrio
Mutare summis infima,
Benignitatis tum suae iustis Deus
Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonusque in omnibus periculis
Stirpem piorum munit.
Misertus inopis vir bonus, largâ manu
Succurret indigentiae:
Sic cuncta iusto temperans examine,
Nec verba temere ut excidant.
Non turbo fortis cuncta quantentis, loco
Movebit illum, nec dies
Suprema famam condet ejus invidio
Oblivii silentio.
Non livor illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia;
Bellive rumor, aut egestas lurida,
Fragorque lethi proximi:
Sed mente firmâ provocat discrimina,
Deoque solo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis aequoris
Spernit minaces impetus:
Sic ille certâ interritus fiduciâ
Sortis procellas sustinet:
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Salvus suorum adspexerit.
Opes volucris instar aurae mobiles
Largitus est egentibus:
Sibi aequitatis gloriam superstitem
Servavit: orbe gloriam
Vivaciorem, nec senectae dentibus
Aeruginosae obnoxiam.
Dum laude clarum, reque lautum splendidâ
Spectabit impius pium,
Curaeque mentem vellicabunt anxiae,
Succumque carpent corporis;
Dentem fatigans dente ringetur, luc
Se macerabit tabida;

Dominus

Dominus malorum vota ridet irrita,
Spes ut modestas promovet.

Ps. CXIII. *Laudate pueri Dominum, &c.*

CARM. GEN. XXV.

Pallite Dominum pueri, Domini
Nomen festo tollite cantu.
Nomen Domini sic celebretur,
Ut seclorum in secula longi
Nulla oblivia sentiat aevi.
Primo a carcere solis Eoi
Ad purpureos usque occasus,
Omnes Domni nomen adorent,
Qui gentes super arduus omnes
Celsas aetheris incolit arces;
Cujus longe gloria mundi
Trans flammantia moenia vecta est.
O pietatis nescia verae
Pectora! ritu sacra nefando
O qui fingitis, anne deorum
Quenquam Domino similem nostro
Nōstis? quem super ardua coeli
Culmina positum nil latet imae
Sub cava clausum viscera terrae;
Nil humano procul adspectu
Trans multiplices aetheris orbes.
Inopem terrae qui prostratum
Suscitat, et de pulvere egenum
Tollit, ut alto positus folio
Populi primos carpat honores.
Qui maternos sterili fructus
Exoratus donat, et orbos
Laeta renovat prole penates.

Ps. CXIV. *In exitu Israel de Aegypto, &c.*

CARM. GEN. XXII.

QUUM domus Isacidū patrias remearet ad oras,
Barbaraque invisae linqueret arva Phari:
Ipse Deus Judam coelesti numine tutum

Fecit;

Fecit : erat populi signifer ipse sui.
 Vidit et attonitas trepidum mare diffudit undas :
 Jordanis refugas in caput egit aquas.
 Dura per intonitos salierunt culmina montes,
 Ut saturas gessit dux gregis inter oves :
 Celsaque frondentes movère cacumina colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet.
 Quid mare vidisti solito cur cesseris, alveo ?
 Cur fugis in fontes fluminis unda tuos ?
 Cur ita concusso saliistis vertice montes,
 Ut satur exultat dux gregis inter oves ?
 Cur ita frondenti saliistis vertice colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet ?
 Nempe Dei trepidum praesentia terruit orbem,
 Cui cadit in Solymos victima multa focos.
 Qui lapidum venas laticum laxavit in usum,
 Cui fluxit largo flumine dura silex.

Ps. CXV. *Non nobis, Domine, non nobis, &c.*

CARM. GEN. iii.

TE, magne rector orbis, haud victoriam
 Ex hoste saevo poscimus,
 Nos ut per omnes fama gentes disserat,
 Nec apparatu ut splendido
 Per ora vulgi nos triumphus aureo
 Curru superbos transferat :
 Sed impiarum ut secla gentium sciant
 Te largum opis cultoribus
 Tuis, fideque semper immutabili
 Promissa promptum solvere.
 Ne forte rebus insolentes prosperis,
 Ubi nunc Deus vester ? rogent.
 Deus astra noster incolens, mortalium
 Nutu suo res temperat.
 At impiarum finxit error gentium
 Manu deos inutiles :
 Aurum caminis excoquens, aut malleis
 Massa e sequaci bracteas

Ducens,

Ducens, figura multiformi ludicra
Affixit aris numina.
Inane vocis os habent : oculos habent,
Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
Surdus sonores hauriunt :
Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi vestigiis.
Nec vox anhelis edita e pulmonibus,
Cavo recurrit gutture.
Quicumque tales fingit aut colit deos,
Diis ipse similis sit suis.
At tu Jacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dextera,
Et in periculis proteget.
Et vos Aronis posteris, spem ponite
Omnem salutis in Deo,
Qui vos potenti sublevabit dextera,
Et in periculis proteget.
Quicumque cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dextera,
Et in periculis proteget.
Qui nos favore semper amplexus memor
Fovit fovetque sedulo :
Cunctos Jacobi qui fovebit posteros,
Aronis et sacrum genus.
Qui se colentes, sive juvenes, seu senes,
Fovebit et custodiet.
Qui nosque donis semper augebit novis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis segregavit gentibus,
Coeli solique conditor :
Coelum sibi ipse regiam fecit, solum
Sedem dedit mortalibus :
Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum parentem agnoscerent.

Neque

Neque ora laudes in tuas solvent, pater,
 Quos mors tegit silentio.
 Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu
 Vitalis aurae vescimur.
 Te prosequemur laudibus, dūm lucido
 Sol axe terras ambiat.

Ps. CXVI. *Dilexi, quoniam exaudiet Dominus, &c.*

CARM. GEN. XXVI.

TOto pectore diligam
 Unice et Dominum colam,
 Qui lenis mihi supplici
 Non duram appulit aurem.
 Aurem qui mihi supplici
 Non duram dedit; hunc ego,
 Donec pectora spiritus
 Pulsset, semper amabo.
 Jam mors ante oculos erat,
 Jam stabam super aggerem
 Busti, jam dolor anxius
 Omni ex parte premebat:
 Exspes tum prece supplice
 Oravi Dominum: Pater,
 Quaeso, inquam, miserabili
 Saltem consule vitae.
 O justum Dominum et bonum,
 Et pronum veniae! auxili
 Is me et consilii indigum
 Saevo textit ab hoste.
 Ergo mens tibi reddita
 Moerorem cohibe; et Deus
 Quae largā tribuit manu
 Donis laeta fruar.
 Vitam e faucibus eruit
 Mortis, et lacrimas genis
 Absterfit, stabili et pede
 Firmavit tibi gressum.
 Tutus praesidio Dei

Degam;

Degam; et polliciti fide
Fretus non dubiâ, canam

Grato pectore laudes.

Lassus, rebus et asperis

Afflictus, trepidâ fugâ

Vitae prospiciens meae,

Sic mecum ipse loquebar;

Nulli certa homini fides;

At rerum arbiter optimus,

Unus polliciti tenax,

Unus fallere nescit.

Tot liber toties malis,

Tot auctus toties bonis,

Quo tandem officio tibi

Coner solvere grates?

Te festâ dape, te prece,

Te libamine prosequar,

Te vitae columen meae

Grata voce fatebor:

Te vitae columen meae

In coetu populi tui

Grata prosequar hostia,

Damnatus tibi voti.

Electos, genitor, tuo

Custos praesidio tegis,

Nec per vim pereuntium

Manes linquis inultos.

Tu servum Dominus tuum,

Ancillae sobolem tuae

Me minacibus hostium

Vinclis eripuisti.

Te, rerum pater optime,

Semper laudibus efferam:

Nomen in dubiis tuum

Usurpabo periculis.

Te voti reus, erutus

Morte, prosequar hostia,

Sacri limen ad atrii,

Sacrae redditus urbi.

Ps. CXVII. *Laudate Dominum omnes gentes, &c.*

CARM. GEN. X.

OMnes ubique gentium
Quos solis ambit orbita,
Rerum parentis optimi
Laudes libenter pangite,
Agnoscite indulgentiam
Benignius nos in dies
Foventis, et constantiam
Promissa certam reddere.

Ps. CXVIII. *Confitemini Domino, quoniam, &c.*

CARM. GEN. II.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Larga benignum semper indulgentia.
Eia Dei, soboles Jacobi, dicite laudes,
Largâ benigni semper indulgentiâ.
Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
Larga benignum semper indulgentia.
Eia Dei pura cultor pietatē, fatere,
Larga benignum semper indulgentia.
Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
Ac liberavit illico ex angustiis.
Ille mihi assistat solus: non arma, nec ulla
Humana mi vis adferet formidinem.
Ille mihi auxilio sit solus: lumina damnis
Explebo, nec me decipit spes, hostium.
Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quam virorum fortium:
Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quam potentum principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui;
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Quam nube densa vere se fundunt apes,

R

Non

Non secus ac ficcas ignis violentia spinas,
Dei faventis contēram cunctos ope.
Improbe quid frustra labefactum evertere tentas?
Dei potentis sustinet me dextera.
Ille meae vires; illum mea carmina pangent
Unum; salutis unus auctor est meae.
Cunctaque iustorum pariter tentoria plaudent:
Meae salutis pariter auctorem Deum
Laudabunt: cantuque ferent ad sidera dextram
Belli potentem, divitem victoriae.
Dextram armis, dextram praestantem robore, dextram
Belli potentem, divitem victoriae:
Saeva quid insultas mihi mors? tua tela reconde:
Frustra minaci territas me spiculo.
Vivo equidem, vivusque feram super aethera cantu
Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus aeruuna me affixit acerba;
At imminentem reppulit mortem tamen.
Pandite pontifices sacri mihi limina templi,
Salute parta ut laude prosequar Deum.
Haec est illa Deo gratissima janua, iustis
Votis aperta dehinc futura janua.
Te merito, pater alme, canam; tu rebus in arctis
Aurem applicasti supplici placabilem:
Sospes, et insesto, duce te, sum tutus ab hoste:
Et molientū tecta quem rejecerat
Artificum improbitas lapidem, fastigia summi
Late resurgens jam coronat anguli.
Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
Attonita factum quod stupefunt lumina.
O lux festa, o lux jucunda ad gaudia nata,
Coelestis in nos lux favoris conscia!
Usque fave, custosque tui, pater optime, Regis
Sis, et secundos coepta duc ad exitus.
O felix, iterum o felix, quem rector olympi
Populo salutis misit auctorem suo!
Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
Vobis precamur cuncta vertant prospere.

Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
 Qui gratiae in nos lumen effundit suae.
 Lætitia celebrate diem, foetusque bidentis
 Tenellus arae victus astat cornibus.
 Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
 Tuumque semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

Ps. CXIX. *Beati immaculati in via, &c.*

CARM. GEN. XXIV.

ALEPH.

O Beatos, qui sequuntur orbitam legis Dei :
 O beatos qui monenti sponte parent numini,
 Labe puri nec relinquunt lege jussu tramitem,
 Quem severitate durâ nos tenere præcipis.
 O gradum regas labentem sic, monenti ut paream,
 A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina :
 Tum ducem canam acquitatis candido te pectore.
 Obsequar tibi : obsequentem tu tibi ne desere.

BETH.

Quid juventam, ne labascas, servat aequæ ac lex tua ?
 Hinc ne aberram, modo laboro : tu laborantem rege.
 Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
 Rector orbis, acquitatis regulam tuæ doce
 Me, tui oris verba semper ore mēditer ut meo :
 Illa longe cariora semper auro ut aestimem :
 Illa cogitem, illa secter, illa mirer unice ;
 Illa nulla e corde nostro deleant oblivia.

GIMEL.

Da tuæ legi obsequenti vivere : ut propius tui
 Conspicer pacti acquitatem, pande mentis lumina.
 Iniquum jussa legis ne tuæ celaveris.
 Foederum leges tuorum aegra mens desiderat.
 O, tuæ legis superbum qui premis fastidium,
 Me tuæ legis sequacem vindica : cui divites
 Arroganter obloquuntur, jussa quod servem tua,
 E tuo sermone vitæ quod capeſſam formulam.

R 2

DALETH.

DALETH.

Aeger animus languet: aegrum recrea verbo tuo.
 Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem
 Tu doce, praeferque lucem, scita mediter ut tua:
 Et cor anxium tui verbi erigas solatio.
 Absque fuco fac tuarum scita legum ut diligam.
 Recta sector, instituta spectro semper ad tua.
 Lex tua animo sculpta inhaeret: spem meam ne desere.
 Pande iter tuae aequitatis: te comes laetus sequar.

HE.

Legum iter monstra tuarum: foedus erudi tuum,
 Foedus ut legemque totis imbibam prae cordiis,
 Cuncta ut instituta recta sector usque semita,
 Sordidis averte curis iussa pectus ad tua:
 Flecte lumina, impia ne vanitates hauriant.
 Languidum excita: face ut te timeat animus ac amet.
 Libera probro a pudendo me benignus arbiter:
 Tua statuta diligentem servet aequitas tua.

VAV.

Me bonus respice opiferque, foederis memor tui,
 Ora claudam ut exprobranti spem tuae fiduciae.
 Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem, tua iussa quaero sola. Coram regibus
 Differam, nec me pudebit, de tuis sermonibus.
 Hos amavi, et hos amabo, et obsequens his, brachia
 Tollam: ut usque et usque volvam hos ore, mente co-

ZAIN.

[gitem.

Sis memor pacti, columna quae meae fiduciae est:
 Quod levat moerentem, et aegrum e fauce mortis eripit.
 Rideant licet superbi, te sequar: legem tuam
 Usque repetam, in rebus arctis hoc erit solatium.
 Impios quum legis hostes cerno, totus horreo.
 Carmen haec erit mihi, orbem donec hospes hunc colam.
 Hanc ut observem tenebrae me silentes admonent:
 Illa mentem cura semper unice exercet meam.

HETH.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, hereditas.

Ut

Ut bonus praestes, unice unum id ambio.
 Actiones vitae ut omnes ad tuam componerem
 Legem; ad hanc custodiendam, qua licet, me confero.
 Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
 Hujus ergo nocte surgens presequar te laudibus.
 Qui verentur hanc, amicis utor: hanc, parens bone,
 Qui tua benignitate cuncta reple, edoce.

TETH.

Domine ades, pollicita servo fac benigne appareant.
 In tua lege acquiescam: me doce legem tuam.
 Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.
 Scita, fons benignitatis, tua benigne me doce.
 Me superbi criminantur: corde toto ego te sequar.
 Iussa me juvant tua; illis mens hebescit prosperis.
 Erudisti me malis, ut legi adhaeream tuae,
 Haeream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

JOB.

Da manu tua creato nôsse vim legis tuae.
 Me pii laeti obsequentem legibus spectant tuis.
 Justa lex tua est: premis me jure justus arbiter.
 At libenter audientem iussa me tua recrea.
 Tibi libenter obsequentem praeveni clementia.
 Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.
 Me tuae legi obsequentes obsequentem diligant.
 Nec ferat tibi obsecundans pura mens infamiam.

CAPH.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
 Lassa languent lumina: utris corpus instar aridi
 Tabuit: solare promissi in malis memorem tui.
 Quis ferendi finis? hostem quando punies meum?
 Mihi tuae legis superbus hostis effodit scrobem.
 Aequa lex, promissa certa sunt tua: hostes confice
 Qui premunt me, quod te in uno collocem fiduciam.
 Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

LAMED.

Certa eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
 Dum polo stellae micabunt, herba terras vestiet;
 Sempiterno quae recursum legibus parent tuis.

Obruissent me dolores, ni affuisset lex tua,
 Lex salubris: nulla nobis tollet hanc oblivio.
 Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
 Impii mortem parabant scita meditati tua.
 Caeteris est finis: illa sola semper permanent.

MEM.

O tuam quam legem amavi! semper illam cogito.
 Hostibus prudentiorem me meis haec reddidit.
 Factus huic sui obsequendo doctior doctoribus.
 Huic quod audiam, senectia astutior sum; callida:
 Huic ut obsequar, malorum flecto gressum a semitis.
 Te docente non recedo paullulum a verbis tuis,
 Faucibus meis suavi melle suavioribus.
 Eruditus his, recedo a semita mendacii.

NUN.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
 Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.
 Obrutum malis, tuorum foederum memor, leva.
 Edoce me iussa, et oris hanc bonus cape victimam.
 Iussa non rejecta, quamvis undique instarent mala:
 Haec nec abjeci impiorum pene clausus retibus,
 Haec voluptas, hoc mihi unum gaudium, haec hereditas.
 Hic scopus mihi manebit, vivus aurâ dum fruar.

SAMECH.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
 Unica es spes, una verbis in tuis fiducia.
 Ut Dei mandata servem, hinc impii faceffite.
 Me tuo sermone fulci, ne sequar spes irritas,
 Te regente salvus usque iussa diligam tua.
 Perfugas calcas tuos, qui vana frustra cogitant.
 Legem amo tuam, quod omnes impios extermines.
 Corpus horret quum severum cogito te iudicem.

AIN.

Aequa ne me diligentem defere opprimentibus:
 Iusta fac amem superbo tutus a ludibrio.
 Dum salutem spero, scita spectro dum tua, lumina
 Lassa languent: tu benignus edoce servum tua
 Placita: legum fac tuarum intelligat mysteria.

Tempus

Tempus instat, puniendi legis adversarios.
At tuum foedus mihi auro est carius carissimo :
Hoc amo, huc errore misso dirigo vitae ordinem.

PE.

Mira rituum tuorum mens colit mysteria,
Verba pectori imperito luminis sunt janua.
Faucibus tua verba apertis duco, vitae ut spiritum.
Ceu soles te diligentes, intueri me bonus.
Dirige ad tua verba gressus : tum scelus non opprimet
Me. Tuae legi, impiorum liber a calumnia,
Obsequar ; bonus intueri me, tuam ut legem sequar.
Si quis hanc spernit, fluunt mihi more rivi lachrymae.

ZADE.

Iustus es creator orbis : iusta jussa sunt tua.
Plena lex est aequitatis : certa verbis veritas.
Rumpor irâ, quum scelestis impie contemnitur.
Sermo purus instar ignis : servus hunc amat tuus.
Impii spernant licebit me, tuam legem sequar,
Jussa stant tua sempiterna mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam : vitam mihi donaveris.

COPH.

Corde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuae.
Invoco, adjuva invocantem, foedus ut colam tuum :
Invoco te mane, verbis in tuis fiducia est.
Nocte vigiles anteverto, verba mediter ut tua.
Me benigne audi, ut soles, et sauce mortis eripe.
Impii me persequuntur, legis expertes tuae,
Tu propinqua, Domine, jussa cujus omnia iusta sunt.
Jussa firma sine nullo, firma nullo exordio.

RES.

Adspice afflictum : leva me, foederis memorem tui :
Foederis memor meam vitam patronus asserere.
Impii male interibunt, jussa qui tua negligunt.
O bonus sine fine, robor, ut soles, vitam meam.
Me prementum multitudo a lege non flectit tua.
Moeret animus intuendo pacta qui spernunt tua.
Tu bonus tua jussa amantem me yicissim recrea.

Cuncta

Cuncta promissa tua nullum fixa norunt terminum.

SIN.

Me premit tyrannis: at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Dilligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam aequitatem me canentem lux videt.
Legem amantibus tuam pax multa, nulla offensio.
Spectat a te mens salutem, nixa promissis tuis.
Mens amat promissiones unice et servat tuas.
Servo tua pacta, ut vicissim tu vitam observas meam.

THAU.

Invocanti da tuarum scire legum abscondita:
Invocantem libera me, foederis memor tui.
Te docente praedicabit os tuas laudes: tua
Jussa lingua nuntiabit, jussa longe aequissima.
Dexterâ tuâ obsequentem jussibus juva tuis.
Abs te opem spero: tuarum scita legum diligo.
Sospita me, ut praedicem te: lex juvabit me tua.
Me, vagam ut pecudem, require foederis memorem tui.

Ps. CXX. *Ad Dominum cum tribularer, &c.*

CARM. GEN. iii.

HINC me obsidebant bella, et hinc calumniae
Livor faces admoverat:
Ad te refugi destitutus omnibus,
Rerum creator optime.
Te voce supplex invocavi, tu meas
Non lentus audisti preces.
A fraudulentæ toxico linguae Deus
Me protege et mendaciis.
O lingua fraudis machinatrix impiae,
Quâ spe meum oppugnas caput?
Scythae ferocis lingua pestilentior
Tinctis veneno spiculis:
Ignis voracis lingua flammis acrior,
Quum silva flagrat arida.
Hec vita tristis, vita dura et anxiosa,
Per invios erratica

Montes,

Montes, latrones inter, atque inhospita

Gentis ferae mapalia:

Mens aegra vitae carpitur fastidio,

Hostes quietis aecolens;

Hostes quietis, blanda quos oratio

Ferociores efficit:

Quos innocentis mentio concordiae

Ad bella saeva exasperat.

Ps. CXXI. *Levavi oculos meos in montes, &c.*

CARM. GEN. xvii.

DUM ferox armis inimicus instat,

Ad montes vaga lumina

Proximos circumfero, si quid illinc

Forte appareat auxilium.

At mihi coeli Dominus solique

Certam solus opem feret.

Ille (quid vano trepidans tumultu

Cor pulsas mihi pectora?)

Ille sanctorum, mihi crede, custos

Noctes excubat et dies:

Vista nec blandi illecebris soporis

Unquam lumina dimovet:

Leniter passis tibi semper alis

Umbrae more supervolat;

Ne cutem solis violentioris

Urant spicula de die,

Nocte ne lunae nebulosioris

Artus degravet halitus.

Seu domi clausus lateas, latentem

Clausis servat in aedibus:

Seu foris pacis obeas amicae,

Seu belli fera munera,

Sospitem e cunctis Dominus periculis

Semper te bonus cruet.

Ps. CXXII. *Lactatus sum in bis, &c.*

CARM. GEN. XXVI.

O Lux candida, lux mihi
 Lactitia conscia nuncii:
 Jam pleno stata tempora
 Reddit circulus anno:
 Jam festi revocant dies
 Augustam Domini ad domum:
 Jam sacri pedibus premam
 Lactus limina templi.
 Jam visam Solymae edita
 Coelo culmina, et aedium
 Moles nobilium, et suo
 Augustam populo urbem:
 Urbem, quam procul ultimis
 Terrae finibus exciti
 Petunt Isacidae, ut Deum
 Placent more parentum:
 Jussam coelitus oppidis
 Urbem jus dare caeteris;
 Et sedem fore Davidic
 Cuncta in secula proli.
 Mater nobilis urbium,
 Semper te bona pax amet:
 Et te semper amantibus
 Cedant omnia recte.
 Semper pax tua moenia
 Colat; semper in aedibus
 Tuis copia dexterâ
 Largâ munera fundat.
 Dulcis Isacidum domus,
 Te pax incola sospitet:
 Sedes numinis, omnia
 Succedant tibi fauste.

PSALMUS CXXIII, CXXIV. 203

Ps. CXXIII. *Ad te levavi oculos meos, &c.*

CARM. GEN. vi.

AD te levavi, Rex, pater, et Deus;
 Ad te levavi lumina, qui procul
 Contagio humano remotus,
 Templâ habitas radiata coeli.
 Ut servus observat Domini manus,
 Gestus et omnes lumine mobili;
 Arguta ceu nutus acutis
 Serva oculis dominae tuesur:
 Te nostra spectant, te, Domine et Deus,
 Intenta mentis lumina, dum graves
 Iras remittas, servulisque
 Des veniam bonus atque pacem.
 Jam lenis in nos respice: servulis
 Jam parce tandem, parce fidelibus,
 Quos hostis insultans superbo
 Ludificatque premitque vultu.
 Contemtus hosti ac opprobrium sumus,
 Vitaeque taedet: ferre animus nequit
 Supercilli fastum superbi,
 Ludibriumque opibus tumentum.

Ps. CXXIV. *Nisi quia Dominus, &c.*

CARM. GEN. xxiv.

NI faventis affuisset numinis praesentia,
 Dicat Isaci propago, numinis praesentia
 Ni faventis affuisset, quum veniret perditum
 Nos superba multitudo, freta stultis viribus,
 Forte vivos devorassent, debilesque et pauculos:
 Ira servidi furoris, avida nostri sanguinis,
 Obruiisset instar undae nos procellâ cladum:
 More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus
 Nos repente sustulisset: usque ad animam gurgites,
 Usque ad animam transiissent gurgites impervii.
 Sempiterna laus Deo sit, qui suos non tradidit
 Dentibus praedam cruentis perfidarum gentium.

Cassibus

204 P S A L M U S CXXV, CXXVI.

Cassibus fractis dolosis sospites evasimus;
 Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
 In Deo nostrae salutis spes reposita est unico,
 Qui solum coelumque fecit vi potentis dexteræ.

Ps. CXXV. *Qui confidunt in Domino, &c.*

CARM. GEN. vi.

Sionis arcem non aquilo impotens
 Saxo sedentem perpetuo quatit,
 Nigrantibus non auster alis
 Imbriferas glomerans procellas.
 Quicumque vere spem locat in Deo,
 Non hostis hunc vis, non quatiet dolus:
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.
 Ut civitatem moenia montium
 Sanctam tuentur, sic Dominus suos
 Vi cingit arcana, nec unquam
 Praesidiū viduos relinquet.
 Nec impiorum perpetuo jugo
 Sinet piorum progeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitiis labefacta mentem.
 Ut affluenter fac bona sint bonis:
 Ut continenter fac male et malis,
 De calle quos recti illecebris
 Impietas male sana flexit.
 Fac, sancte rerum conditor, ut domum
 Beata semper pax colat Isaci;
 Tranquillitas secura pulchrae
 Exhilarret Solymae colonos.

Ps. CXXVI. *In convertendo Dominus, &c.*

CARM. GEN. ii.

Quam pater omnipotens captam remeare Sionem,
 Dulcemque jussit patriam revisere,
 Attoniti stupuere animi, nec opinaque secum
 Metum librant inter et spem gaudia.

Vixque

Vixque sibi credunt : veluti qui noctis opacae
 Sopore pulso mane versat somnia.
 Pro lacrymis redeunt risus : sua gaudia quisque
 Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
 Nec minus attonito stetit ad miracula vultu
 Sic barbarorum turba secum mustitans,
 En pater ille Deum quot signa ostendit amoris !
 Hujus saluti gentis usque ut prospicit !
 Nec falso : nam signa Deus monstravit amoris
 Praeclara, nostrae dum saluti prospicit.
 Ergo alacres laeto testamur gaudia plausu.
 At tu benigne fac parens ut caeteri
 Jam redeant, plenisque viis sic agmen inundet,
 Ut aestuosi quum fiat austri spiritus,
 Indignata suis cohiberi flumina ripis,
 Vagâ per agros murmurant licentiâ.
 Qui male foecundae commisit semina terrae,
 Et corde tristis multa volvit anxio,
 Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
 Exultat hilari cor metentis gaudio.
 Nos quoque longa fugae post taedia, postquæ labores,
 Laeti arva dulcis patriae revisimus.
 Te patrium canimusque Deum, semperque canemus :
 Agimusque memores atque agemus gratias.

Ps. CXXVII. *Nisi Dominus aedificaverit, &c.*

CARM. GEN. iii.

NI coepta Dominus juverit, frustra struis
 Moles superbas aedium.
 Ni Dominus urbem servet, incassum excubat
 Muris vigil custodia.
 Frustra antevertis mane solem, et vespere
 Sero domum reverteris :
 Victum labore vix parabis anxio,
 Ni Dominus admôrit manum.
 At ille amicis interim suis dabit
 Purum soporem somniis :
 Domumque dulci prole foetam liberum

S

Præbebit.

Praebebit. Haec haereditas,
 Haec illa merces, quâ beat caros sibi
 Rerum ille Dominus omnium.
 Non sic timori est dexteram telis gravis
 Bellator hostis hostibus,
 Ut quem parentem masculae propaginis
 Favor beavit numinis.
 O ter beatum et amplius, qui talibus
 Pharetram sagittis impleat!
 Non ad tribunal erubescet iurgia.
 Procacis adversarii.

Ps. CXXVIII. *Beati omnes qui timent, &c.*

CARM. GEN. XXVI.

Felix ô ter et amplius,
 Quem timor Domini tenet.
 Quem non illius a via
 Flestit devius error.
 Felix, et tibi prospere
 Cederent omnia: nam tuo
 Carpes dulcia fereula
 Comparata labore.
 Instar palmitis uberi
 Proventu gravidi, et comâ
 Cingentis viridi domum,
 Te conjux hilarabit.
 Ceu plantaria fertili
 Pubescunt oleae solo,
 Jucundô tibi liberi
 Cingent agmine mensam.
 Quem timor Domini tenet,
 Inter talia comoda
 Vitae tempora transiget.
 At te ex arce Sionis
 Ditabit Domini manus
 Largâ: et conspicias bonis
 Florentem Solymam, tibi
 Donec vita manebit.

Prolis

Prolis adspicies tuae
 Longâ stirpe propaginem :
 Festâ semper et Isaci
 Laetos pace nepotes.

Ps. CXXIX. *Saepe expugnaverunt, &c.*

CARM. GEN. XXIV.

Jure dicat grex bonorum, Mille me molestiis
 Factio pressit malorum; primâ ab usque origine
 Factio pressit malorum mille me molestiis :
 Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis.
 Terga saevis exaravit verberum vibicibus :
 Terga longis secta fulcis, hostis ad fastidium :
 Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
 Meque nervo liberavit servitutis asperae.
 Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
 Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat :
 Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
 Herba summis nata tectis, quae repente corrui
 Ante falcis plagam acutae, sicca marcidis comis ;
 Unde nec sinum replevit qui manipulos colligit ;
 Nec manam messor perustus, prata tondens florea :
 Nec viator ominatus prospera est metentibus,
 Sic precatus, Arva laeta, et arva lauta, et roseida,
 Hunc in annum, et usque in annos hunc sequentes, nu-
 Vos favor semper benigni servet, ornet, augeat. [minis

Ps. CXXX. *De profundis clamavi, &c.*

CARM. GEN. viii.

Curarum rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,
 Audi verba precantis,
 Clamavi, pater optime :
 Audi verba, pater, quae tibi supplices
 Multo cum gemitu fundimus : applica
 Intentam bonus aurem
 Tristes ad queremonias.
 Si vindex tetricus facta nefarie

Poenis cuncta velis plectere, quis sibi

Tam confidit, acerbum

Ut non horreat exitum?

At tu non furiis tristis es asperis,

Sed largus veniae, et munificus parens:

Ut te jure colamus,

Legum et iussa salubria.

Nam spes polliciti me recreat tui,

Promissique fides fallere nescii;

Et fiducia certa

Mentem sustinet anxiam.

Non sic praecipiti nocte vigil diem

Observat roseum, non roseum vigil

Phoebe sic avet ortum,

Ut flagrat mea mens Deum.

Securi in Domino figite spem pii,

Non duro veniam supplicibus dare;

Et prompto dare pressis

Duro servitio manum:

Electi generis progeniem gravi

Pressam servitio ex hostibus asseret:

Et de morte redemptam

Noxis eximet omnibus.

Ps. CXXXI. *Domine, non est exaltatum cor, &c.*

CARM. GEN. xxvii.

SI spiritu impotenti,
Si lumine insolenti

Elatum ambulavi;

Si virium mearum

Fiduciâ superbus

Despexerim minores:

Si mentis arrogantis

Sublime vectus alis,

Majora, quam liceret

Sperare, cogitavi:

Ni vota temperavi

Modestia salubri:

Nil deprecor rogove,
 Nullam recuso poenam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam;
 Aeterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Unum, uni adhaeret, unum
 Te vindicem salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Unum Deum parentum,
 Spectate, spes in uno
 Locate, cuncta ab uno
 Sperate: spem nec unquam
 Fovebitis caducam.

Ps. CXXXII. *Memento, Domine, David, &c.*

CARM. GEN. i.

DAVIDIS esto memor, genitor, memor esto laborum
 Quos tulit, in rebus tua iussa secutus egenis.
 Ille tibi, Hebraeae gentis Deus unice, votis
 Obstrinxit caput, et promissis ora reclusit;
 Non aedes prius ingrediar, mollive reponam
 Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,
 Quam fanum inveniam, et sacri fundamina templi
 Designem, sanctisque locum dimetiar aris.
 Fama licet patriae multum promitteret orae,
 Inter saxa tamen silvestribus obsita dumis
 Monstravit Deus ipse locum. Deus ipse perenne
 Hic templum, templique sacris sedem innuit aris.
 Ergo alacres gratam Domino properemus ad aedem:
 Scamna pedum pronis veneremur vultibus; et tu
 Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
 Laetus adi sedem: neu dedignare penates
 Qui memorem aeterni servabunt foederis arcam.

Templa sacerdotes casti tueantur, et omnes
 Qui tua rite piis venerantur numina sacris
 Laetitiâ exsultent. Si David pectore puro
 Te coluit, ne Davidicae nunc respue prolis
 Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.
 Davidi enim quondam (neque jam sententia vertet
 Ulla tuam mentem) jurâsti: E stirpe propago
 Nata tuâ solium et sceptrum retinebit avitum.
 Quod si posteritas servet mea foedera, pactis
 Si steterit, leges si non temerârit avitas,
 Nulla dies folio; vis nulla exiudet avito,
 Et natos natorum, et qui nascentur ab illis.
 Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem, [tas:
 Quam colerem: hic mihi certa quies, hic certa volup-
 Haec mihi grata domus: coeli indulgentia fruges
 Faxo alat, et duros large saturabo colonos.
 Templa tuebuntur casti justique ministri,
 Laetitiâque piis perfundam pectora certâ:
 Davidicoque novum producam e semine germen,
 Quod late in populos fundet sua brachia: stirpi
 Prospiciam serae solium qui illustret avitum,
 Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor, et turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet vultus: Jessaea propago
 Florebit, cingetque sacrum diademate crinem,
 Transmittetque suam longaeva in secula famam.

Ps. CXXXIII. *Ecce quam bonum, &c.*

CARM. GEN. iii.

NIL caritate mutua fratrum, nihil
 Jucundius concordia;
 Non aura suavis balsami, quum funditur
 Aronis in sacrum caput,
 Et imbre laeto proluens barbam et sinus
 Limbum pererrat aurcum:
 Non ros, tenella gemmulis argenteis
 Pingens Sionis gramina,
 Aut verna dulci inebrians uligine

Hermonis

PSALMUS CXXXIV, CXXXV. 211

Hermonis intonsi juga.
Fraterna quam pax incolit, domum juvat
Dominus benigna dextera :
Et opibus auget : filiorum et filios
Multis propagat seculis.

Ps. CXXXIV. *Ecce nunc benedicite, &c.*

CARM. GEN. iii.

Domini ministri, nocte qui custodiæ
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec sacro
Nox annuit silentio.
Interque laudes mentibus puris manus
Coelo supinas tollite.
Et vos beabit Dominus invicem omnibus
Coeli folique commodis :
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Coeli folique conditor.

Ps. CXXXV. *Laudate nomen Domini, &c.*

CARM. GEN. i.

VOS quibus est sacri custodia credita templi,
Eia Deum laudate : Deum celebrate ministri,
Qui sacra assidua vigilatis ad atria cura.
Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
Tollite perpetuo vestro super aethera cantu.
Quippe Jacobum ultro legit, lectumque dicavit
Hunc sibi, ceu privam patrimoni in secula sortem.

Nota quidem Domini est immensa potentia, notum
Numen ; quippe deos sub se premit altior omnes,
Quos alii stolidi placant ceu numina cura.
Versat enim nutu coclo, terraque, marique,
Aut si quod caecis clausum est penetrabile tenebris
Naturae, quodcunque libet : de viscere terrae
Evocat, et liquido suspendit in aere nubes :
Fulguribusque vagis venientes praevenit imbres :
Deque suis promit ventorum flamina gazis.

Ille hominum primos foetus pecudumque per arva
Divitis

Divitis Aegypti stravit : regemque superbum,
 Et quicumque bibunt septemflua flumina Nili,
 Terruit ostentis : validis ille oppida muris
 Turrita evertit : numeroſo milite cinctos
 Cum ſtirpe exſtinxit violento funere reges :
 Stravit Amorhaeum valida virtute Seonem,
 Quique Baſan Ogus magna ditione tenebat,
 Regnaque non uni Cananea ſubdita ſceptro :
 Arvaque, deſectis nuper viduata tyrannis,
 Accipere novos Jacobi e ſtirpe colonos.

Sancte parens rerum, qui juſto examine noſſi
 Parcere ſubjectis, et debellare ſuperbos,
 Poſteritas te ſera canet : tua ſplendida facta
 Nulla unquam ex animis tollent oblivia noſtris.
 At ſibi quae variis finxit ſimulacra figuris
 Vana ſuperſtitio, calidis fornacibus aurum
 Argentumve liquans, nil ſunt niſi ludicra dextrae
 Humanae commenta : illis os vocis inane :
 Lucis egent oculi : ſurdas ſonus advolat aures :
 Et patulas fruſtra nares jucundus odorum
 Halitus incurſat : calidus non pectora pulſat
 Spiritus. O quiſquis ludibria talia fingit,
 Aut colit, ipſe ſuis ſimilis diis exigit aevum,
 Mentis inops, et lucis egens : non aure nec ore
 Accipiat reddatve ſonos : nec nare ſagaci
 Sentiat halantes per prata nitentia flores.
 Tu vero genus a magno Iſraele profeſtum,
 Et domus Aronis, genitique e ſanguine Levi,
 Et quicumque pio rerum venerare parentem
 Obſequio, laudate Deum, qui teſta Sionis
 Ardua, qui ſacram Solymae bonus incolit aedem.

Ps. CXXXVI. *Confitemini Domino, &c.*

CARM. GEN. ii.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum ſemper indulgentiâ.
 Eia Deum laudate : Deus namque ille deorum eſt,
 Largâ benignus ſemper indulgentia.

Cui

Cui domini rerum submittunt sceptrā tyranni,
Larga benigno semper indulgentia.
Qui facit attonito solus miracula mundo,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui nitidos mira arte polum convolvit in orbes,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui liquidis terras emergere jussit ab undis,
Larga benignus semper indulgentia;
Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui solem auricomum jussit dare jura diei,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui lunam et stellas tenebras distinguere noctis
Jussit, benigna semper indulgentia.
Pignora prima Phari qui fato exstinxit acerbo,
Larga benignus semper indulgentia.
Isacidas medio incolumes ex hoste recepit,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui rubri Oceani torpentes diffudit undas,
Larga benignus semper indulgentia.
Perque undas fissas sobolem traduxit Abrami,
Larga benignus semper indulgentia.
Pharonem et Pharios submersit gurgite currus,
Larga benignus semper indulgentia.
Deduxitque suos deserta per avia tutos,
Larga benignus semper indulgentia.
Et validos merita prostravit clade tyrannos,
Larga benignus semper indulgentia.
Stravit Amorrhæum valida virtute Seonem,
Larga benignus semper indulgentia.
Stravit et incassum confisum viribus Ogum,
Larga benignus semper indulgentia.
Metatusque novis agrum est utriusque colonis,
Larga benignus semper indulgentia.
Isacidis habitare suis dedit hostica rura,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui nos in rebus miseros respexit egenis,
Larga benignus semper indulgentia.

Avertitque

Avertitque ferum nostris cervicibus hostem,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui genti vitam humanæ victumque ministrat,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Astrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
 Larga benignus semper indulgentia.

Ps. CXXXVII. *Super flumina Babylonis, &c.*

CARM. GEN. xxii.

DUM procul a patria moesti Babylonis in oris,
 Fluminis ad liquidas forte sedemus aquas;
 Illa animum subiit species miseranda Sionis,
 Et nunquam patrii tecta videnda soli.
 Flevimus, et gemitus luctantia verba repressit;
 Inque sinus liquidæ decidit imber aquæ.
 Muta super virides pendebant nabilia ramos,
 Et salices tacitas sustinere lyras.
 Ecce ferox dominus, Solymæ populator opimæ,
 Exigit in mediis carmina læta malis:
 Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
 Nos jubet ad patrios verba referre modos,
 Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
 Regia, finitimis invidiosa locis.
 Siccine divinos Babylon irrideat hymnos?
 Audiat et sanctos terra profana modos?
 O Solymæ, ô adyta, et sacri penetralia templi,
 Ullane vos animo deleat hora meo?
 Comprecor, ante meae capiant me oblivio dextræ,
 Nec memor argutæ sit mea dextra lyrae:
 Os mihi destituat vox; arescente palato,
 Haereat ad fauces aspera lingua meas:
 Prima mihi vestrae nisi sint praeconia laudis;
 Hinc nisi laetitiae surgat origo meae.
 At tu (quæ nostræ insultavit læta rapinae)
 Gentis Idumææ tu memor esto, pater.
 Diripite, ex imis evertite fundamentis,
 Æquaque, clamabant, reddite tecta solo.
 Tu quoque crudeles Babylon dabis impia poenas,

Et

Et rerum instabiles experiere vices.
 Felix qui nostris accedet cladibus ultor,
 Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
 Felix qui tenero consperget saxa cerebro,
 Eripiens gremio pignora cara tuo.

Ps. CXXXVIII. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. xxviii.

PECTORE te grato Dominumque Deumque fatebor
 Corâm superbis regibus,
 Et tua facta canam.
 Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans
 Nomen celebrabo tuum,
 Perpetuamque fidem:
 Qui donis promissa novis cumulata rependis,
 Audis, vocantem robora
 Das animo trepido.
 Te, quacunq; pater tellus circumflua ponto,
 Reges fatebuntur Deum,
 Quum sine labe fidem
 Audierint: ritusque tuos super aethera cantu
 Ferent, tuaeq; gloriae
 Ad jubar attoniti.
 Nam liquidi quanquam trans ignea moenia mundi
 Beatus in te permanes:
 Attamen hand humiles
 Despicias; elatosque premis; discrimina mille
 Passim mihi circumstrepant,
 Te duce tutus ero.
 Tu validâ obsisites dextrâ furialibus ausis
 Qui me laceffunt hostium:
 Incolumique dabis
 Quod superest, si quid superest: bonitate perenni,
 Quo coeperas gradu, tuae
 Facta tuere manûs.

Ps.

Ps. CXXXIX. *Domine probasti me, &c.*

CARM. GEN. iii.

Momenta vitae nulla te latent meae,
 Rector benigne coelitum.
 Seu sedeo, sive surgo, seu quid cogito,
 Tu cuncta praesens adspicis.
 Lux sive curam, seu quietem nox tulit,
 Curam et quietem temperas.
 Nec te minutae voculae fugit sonus,
 Quam lingua temere fuderit.
 Et os et humeros, totiusque corporis
 Sic arte mirâ fabricam
 Finxisti, acumen nullum ut humani ingen?
 Ratiove possit assequi.
 Quonam ergo vultum fugero tuum? quibus
 Clausus latebris ocular?
 Petamne coelum? praesto es hic: ad inferos
 Demergar? illinc non abes.
 Aurora curru me volucris ut deferat
 Ad occidentis limitem,
 Hic deprehendes me, nec hic tutus tuae
 Vitabo fulmen dexterae.
 Incauta mens si forte secum cogitet,
 Nox me tenebris occulet,
 Obscura tenebris nostra nox luce est tibi
 Meridiana clarior:
 Tibi nec tenebrae sunt tenebrae, nec tuae
 Nox ulla providentiae est.
 Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
 Arcana fabricatus es.
 Qui me parentis ventre conditum, cutis
 Tenello amictu involveras.
 Compago mira corporis nostri, tuae
 Miraculum est solertiae:
 Stupenda cuius opera nec nostra assequi,
 Sed nec negare mens potest.
 Nam nulla nostri tam minuta est corporis

Pars

Pars, ut tuam scientiam
 Fugiat : nec ulla claustra pectoris latent
 Te conditorem pectoris.
 Massae recentis rudia adhuc primordia,
 Rudisque massae semina,
 Ceu scripta haberes, corporisque lineas,
 Motum statumque noveras.
 Et membra nondum quum forent, quid adderent
 Dies sciebas singuli.
 Haec mente tacita cogitanti mihi, stupor
 Torporque sensus alligat :
 Animus labascit quum tuae miracula
 Perpendo mecum dexterae.
 Citius inibo numerum, arenae in littore
 Quot volvat aestus corpora :
 Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
 Dulcem soporem indulsero.
 O quando perdes impios, rerum parens ?
 O quando sanguinarios
 A me repelles, qui scelesti nomini
 Et numini illudunt tuo ?
 Te quisquis odit, non ego odi ? non tuos
 Hostes habebam pro hostibus ?
 Odi profecto : nec tuis ex hostibus
 Amicus est quisquam mihi.
 Revolve mentis intimos siquis Deus,
 Latebrasque nostri pectoris ;
 Nisi hic amorem videris tui, nisi
 Animum obsequi nunquam pigrum,
 Si par scelestis scelere sum, vitae parem
 Da cum scelestis exitum.

Ps. CXL. *Eripe me, Domine, ab homine malo, &c.*

CARM. GEN. VI.

A Eterne rerum conditor, a malae
 Linguae veneno me bonus asserere,
 Meamque perjuri tuere
 Hostis ab insidiis salutem,

T

Qui

Qui fraude tectâ bella nefaria
Ciet : nec atris mitior anguibus
Vibratque linguam virulentam, et
Ore vomit rabido venenum.

Averte fraudem, et me violentiae
Hostis scelesti subtrahe, qui mea
Vestigia observat, scrobesque
Objiciens, laqueosque tendens.

At tu, salutis praesidium meae.
Audi precantem : tu Dominus mihi
Deusque : tu me liberaasti
Incolumem crepero e duello.

Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac vota : saevam frange superbiam :
Virusque linguae pestilentis
In domini exitium refunde.

Dejecta coelo flammea perfidos
Procella fundat praecipiti fuga,
Caecosque propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.

Linguae loquacis perfida vanitas
Nunquam quieto deget in otio;
Sed impie dignum patrat
Exitium domino parabit.

At impiorum a vi Dominus suos
Et fraude vindex asseret : ut pii
Numen Dei praesens potensque
Perpetuo celebrent honore.

Ps. CXLI. *Domine, clamavi ad te, &c.*

CARM. GEN. iii.

AUrem vocanti da patens propere, meas
Audi preces salutifer.

Quoniam verba fundo tristis, et puras manus
Attollo, sic preces meas

Manusque puras respice, ac si thureo
Odore mane te colam :

Ac si colam te victima et libamine

Sero

Sero rubente vespere.
 Freno coerce linguam; ad oris januam
 Fac excubet custodia.
 Fac mens sequatur recta, fac in lubricam
 Ne flectat in erroris viam.
 Fac ne scelesto gaudeat coetu, neque
 Mensa fruatur impia.
 Me malo iustus increpet, me verberet,
 Quam palpet impius, comam
 Quam rore nardi spargat. Impii, precor,
 Et impiorum praesides,
 De rupis altae quum ruent specula, sui
 Supplicia sceleris ut luant;
 Tum subeat animum conscius, salubriter
 Quod me monentem, preverint.
 Sic mortis horror ossium compagines
 Mihi laxat, ut caesae jacent
 Fagi per arva fissa cuneis fragmina.
 Tu sancte rector coelitum,
 Spes una nobis es salutis, unicum
 Agnoscimus te vindicem.
 Vitam tuere ab impiorum cassibus,
 A fraude quam struunt mihi.
 Compos salutis impios fac in sua
 Cernam ruentes retia.

Ps. CXLII. *Voce mea ad Dominum clamavi, &c.*

CARM. GEN. xvii.

INvoco supplex Dominum, manusque
 Tendo ad sidera supplices.
 Mentis huic pando lacrimas: querelis
 Imploro miseris opem.
 Pectus afflictum dolor obruebat:
 Quamvis, Rex bone coelitum,
 Puriter vitae mihi tu peractae
 Esset arbiter optimus;
 Quum domo gressum tamen efferebam,
 Tendebant mihi retia.

Nec mihi notus, nec amicus usquam,
 Quoquo lumina verteram :
 Exitus nusquam, fuga nulla, nemo
 Qui me sospite plauderet.
 Ergo te, rerum pater, invocavi,
 Unum praesidium in malis :
 Tu meae vires, mea spes, opesque,
 Dum sedes hominum colo.
 Da meis aurem facilem querelis
 Fracti cladibus ultimis :
 Assere a saevi manibus tyranni,
 Qui me fortior opprimit.
 Carceris vitam rape de textris,
 Ut te laudibus efferam :
 Teque conventus celebret piorum,
 Promptum ferre piis opem.

Ps. CXLIII. *Domine exaudi orationem meam, &c.*

CARM. GEN. XV.

A Udi vocantem rebus in asperis,
 Et lenis aurem da precibus meis,
 Rerum creator : quaque soles fide
 Et aequitate ex hostibus eripe.
 Juris severi ne trutinâ meam
 Expende vitam : nemo hominum innocens
 Sic est, tribunal possit ut ad tuum
 Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, et premit
 Stratum : tenebris tristibus abditus,
 Et lucis exfors dego, velut specu
 Quos in sepulchri mors fera condidit.

Mens pene curis obruta volvere
 Priora cecepit tempora, quum patres,
 Spes quos fovebat praesidii tui,
 De fauce lethi saepe revelleres.

Hâc recreatus rursus imagine,
 Imploro supplex auxilium tuum,
 Intenta mens te respicit, arida

Tellus

Tellus ut imbres sub cane torrido.

Non lentus audi, nam mihi spiritus

Vix fessa pulsat pectora : si tui

Avertis oris lumen amabile,

Mors atra siccis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui

Fert : spectat unum te, pater optime,

Audi precantem lenis, et exitum

Jamjam obruturis pande periculis.

Ab hoste saevo protege me, meae

Custos salutis : prava repellere

Mentem manumque, et recta capeffere

Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui

Per plana gressum dirigat, ut tua

Mandata sceler : neu male credulum

Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum

Et acquitatem natio, recrea

Me destitutum praesidio : et malis

Hostis scelesti libera ab artibus.

Favoris umbrâ me solitâ tege ;

Et, qui me acerbis usque doloribus

Affligit, hostem perde nefarium,

Servumque serva perpetuo tuum.

Ps. CXLIV. *Benedictus Dominus Deus meus, &c.*

CARM. GEN. xiii.

QUO te Rex hominum carmine prosequar ?

Qui firmas animum robore, qui manum

Et beliare doces, et dubii regis

Per discrimina praelii.

Quod vivo et valeo, tutus et hostium

A fraude, eximiâ fulgeo gloriâ :

Quod late validis impero gentibus,

Totum muneris id tui est.

O rerum genitor, quantulus est homo,

Hâc quem prosequeris munificentia.

Et curas patria sollicitudine!

Figmentum fragilis luti,

Quo nec bulla levis vanior est, neque

Quae mentes agitant somnia turbidas,

Nec serum fugiens umbra crepusculum,

Nec fumi volucris vapor.

Coeli pande fores, Rex bone coelitum,

Ac de sideris labere sedibus:

Montes nube operi: per liquidi aeris

Campos fulgur trajice.

Turbatos trepidâ sparge fugâ impios,

Et sparfos jaculis perde sequacibus:

Porrectâque manu me, pater optime,

Saavis eripe fluctibus.

Hostis pelle malam vim bonus impii:

Linguae vaniloquae reprime toxica;

Assuetæque dolis pestiferis manûs

Vires contere viribus.

Ut te nostra novo carmine barbitos

Dicat, subsidio qui recreas tuo

Reges: qui gravibus saepe periculis

Vitam Davidis eripis.

Hostis pelle malam vim procul impii:

Linguae vaniloquae reprime toxica;

Assuetæque dolis pestiferis manûs

Vires contere viribus.

Natorum soboles crescat, ut ubere

Surgit silva solo laurea: virgines

Cultu sic niteant, ut laquearibus

Templorum tholus aureis.

Stipentur gravidis horrea frugibus:

Pleno cuncta penu copia suggerat:

Fœcundi pecoris non capiant greges

Latis pascua saltibus.

Pingues plaustris a boves et nitidi trahant:

Nec tristi resonent compita classico,

Nec fletu plateae: nec furor hosticus

Clausis affremat oppidis.

Felicem

Felicem populum, inter bona talia
Qui vitam in tacito transigit otio :
Felicem populum, ter quater, omnium
Cui rerum pater est Deus.

Ps. CXLV. *Exaltabo te, Deus meus Rex, &c.*

CARM. GEN. XXIX.

TE Regem Dominumque canam, dum lucida volvet
Lucidus astra polus
Et unicum colam Deum.
Luce canam te, nocte canam te : nulla carebit
Laudibus hora tuis,
Rerum creator et salus.
Magne parens, nullo cui clauso potentia fine est,
Secula cuncta tuas
Laudes sonabunt : et patres
Longaevi tua facta canent, seraeque nepotum
Per seriem soboli
Prodent : nec aetas gloriam
Nesciet ulla tuam : mirandaque facta decusque
Ille memor referet,
Hic magnitudinem canet :
Ille bonum feret et iustum, et placabilis irae,
Et veniae facilem, et
Largâ benignum dextrâ :
Totque inter decora, et laudum praekoniam nullo
Emoritura die,
Nil clarius elementia.
Ergo, parens rerum, stellantis machina coeli
Cuncta suo gremio
Complexa praedicat tuum
Robur : et intacti scelerum contage nefandâ,
Te celebrant alacres,
Tuique vires imperi
Per populos late vulgant : ne nescia sceptri
Terra sit ulla tui,
Et gloriae et potentiae.
Imperium sine fine tibi : nec legibus aevi

Subdita

Subdita sceptrā tenes,
 Aut clausa metis temporum.
 Tu lapsos rursū attollis, firmasque labantes:
 Incolumesque foves
 Vitae beatæ commodis.
 Te volucrum pecudumque genus, te saeva ferarum
 Secula respiciunt
 Unum, suoque tempore
 Accipiunt victum: tu dextram pandis, et omne
 De locuplete penu
 Animal benigne recreas.
 Quicquid agis, iusteque et sancte agis: impiger aurem
 Supplicibus facilem
 Praebes: opisque compotes
 Dimittis puro qui pectore cumque precantur:
 Auxilioque piis
 Praesens es, et periculis
 Eruis e cunctis qui te venerantur amantque:
 Cumque suo scelere
 A stirpe vellis impios.
 Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit
 Natio nulla tuum
 In seculorum secula.

Ps. CXLVI. *Lauda anima mea Dominum, &c.*

CARM. GEN. vi.

TE, magne rerum conditor, et tuas
 Sonabo laudes, factaque posteris
 Miranda prodam, dum recurret
 Per calidos mihi sanguis artus.
 Securitatem ne stabilem tibi
 Promitte, regum praesidio; neque
 De stirpe mortali et caduca
 Pone tibi columen salutis.
 Ut membra liquit spiritus, in suam
 Terrena moles terram abit; et diu
 Consulta vaneſcunt, et auras
 Irrita per vacuas feruntur.

O ter beatum, quem Deus aetheris
 Fido tuetur praesidio, suas
 Qui spes opeſque omnes in uno
 Conſtituit Domino Deoque:
 Qui terram et aequor condidit et polum,
 Et quicquid aequor terraque continet
 Polusque: qui promiſſa praestat
 Perpetuo ſtabilis tenore.
 Qui nec tyranni vi ſinit opprimi
 Infirmiorem, aut eſurie premi:
 Qui carcerum exemptos tenebris
 Compedibus levat innocentes.
 Qui nocte pulſa luminis aurei
 Caecis reſundit luminibus jubar;
 Greſſusque firmat claudicantes,
 Juſtitiamque amat aequus aequam.
 Cura fideli qui fovet advenam,
 Orbae marito qui viduae favet,
 Orbos puellōs qui tuetur,
 Et ſclerum labefactat artes:
 Rex ergo habenas imperii tuus,
 Sion, tenebit, ſidera dum polum
 Pingent, et obliquum per orbem
 Sol rutilos agitabit axes.

Ps. CXLVII. *Laudate Dominum, quoniam, &c.*

CARM. GEN. ii.

Ela Deum laudate, Deo date carmina digna;
 Certe erudito dignus ille eſt carmine:
 Qui Solymam inſtaurat rursus, paſſimque per orbem
 Sparſos reducit exſules Abramidas:
 Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit;
 Mulcet dolores, mitigatque vulnera:
 Qui numerat tacito labentia ſidera mundo,
 Suiſque quaeque nuncupat vocabulis.
 Magna Dei virtus, immenſa potentia; nulla
 Quam lingua fari poſſit, aut mens cogitet.
 Qui mite ingenium fovet, allevat, augeat honore;
 Humique

Humique sternit impiam superbiam.
 Eia Deum cantate, Deo persolvite grates;
 Grato benignum canite patrem barbito:
 Qui coelum obnubit tenebris, terram rigat imbre,
 Montesque laeto vestit altos gramine:
 Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
 Corvoque victum se roganti sufficit.
 Quem neque magnanimum delectat robur equorum,
 Nec vis ferocis aut lacertus militis:
 Sed pietas animi simplex, et in illius una
 Quae spem salutis colloceat clementia.
 Eia, Dei laudes Solymaeae pangite turres;
 Benignitatem mons Sionis praedica.
 Qui portarum aditus claustris firmavit ahenis,
 Civesque cunctis commodis auxit tuos.
 Qui te pace beat laeta, et defendit ab hoste:
 Et messe flava tritici campos tegit.
 Cujus ad imperium fundit sua munera tellus;
 Natura cujus prompta paret jussibus.
 Qui nivibus celso operit, ceu vellere, montes:
 Densas pruinas cineris instar dejicit.
 Et glacie lapsus solidarum frenat aquarum;
 Cujus rigorem quis feret mortalium?
 Quum libuit, molles glacies tabescit in undas,
 Adspirat aura mitior, rivi fluunt.
 Ostenditque suam per signa illustria mentem:
 Legesque Abrami tradidit nepotibus.
 Non ita se populis aliis monstravit amicum,
 Qui scita legum nesciunt coelestium.

Ps. CXLVIII. *Laudate Dominum de coelis, &c.*

CARM. GEN. X.

Laudate Dominum coelitum
 Chori beati, qui procul
 Contagio mortalium
 Templa aetheris tuemini.
 Laudate Dominum, quos sibi
 Adesse jussit angelos:

Laudate

Laudate Dominum exercitus
Parere prompti jussibus.

Laudate Dominum, qui diem
Sol, luna noctem illuminas :
Laudate Dominum lucidis
Stellae decorae flammulis.

Laudate eum rotatiles
Tot orbium compagines,
Et unda longe celsior
Campis nitentis aeris.

Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet :

Fixitque firmo cardine,
Ne vi senectae corruant :
Certisque vinxit legibus,
Quas transgredi non audeant.

Laudate Dominum sub specus
Terrae dracones abditi :
Et vasta cete, quae sinus
Ponti repositos finditis.

Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et aurae spiritus,
Ad jussa Domini mobiles
Circumrotantes turbines :

Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores ;
Seu montibus rigescitis,
Seu cultibus mansuescitis :

Mites feraeque bestiae,
Humique lente reptiles,
Et quae liquentes aeris
Campos volando carpitis.

Reges et orbis praesides,
Et nationes liberae,
Et pauperi plebeculae
Qui jus ab alto dicitis :

Et

Et vos juventâ florâ
 Laeti puelli et virgines,
 Senesque vitæ in ultimo
 Jamjam exituri limine,
 Laudate Dominum: nummi
 Sit ejus uni gloria,
 Unumque noscat omnium
 Coelum solumque principem.
 Hunc omne in ævum laudibus
 Propago tollat Ifaci:
 Sibi dicatam qui bonis
 Gentem beavit omnibus.

Ps. CXLIX. *Cantate Domino canticum novum, &c.*

CARM. GEN. X.

CAntate Domino canticum
 Novum: sonet laus illius
 Coetus per omnes, qui sacris
 Non se profanis polluant.
 Oblectet Ifaci genus
 Auctore se suo: suo
 Regi Sionis arduæ
 Congratulentur filiae:
 Nomen celebrent illius
 Laetis choris et tympanis;
 Ejusque laudes accinant
 Blande canoro pectine.
 Gentem bonus parens suam
 Amore sancto amplectitur,
 Mitemque mansuetudinem
 Firmat salute immobili:
 Coetus piorum ut gestiant
 Foris paratu splendido,
 Domique secum clanculum
 Laetentur in cubilibus.
 In ore, rerum præsidis
 Laus continenter personet;
 Utrinque acuti in dexteris

Vibrentur

Vibrentur enses vindices.

In se ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent :

Et in futurum iras, minas,
Superbiamque comprimant.

Reges suorum ut hostium
Arctis catenis alligent ;

Et ferreis coerceant

Vinclis feroces principes.

Poenas secundum coelitus

Praescripta ab iis ut exigant,

Et laus piorum pervolet

Omnes per orbis cardines.

Ps. CL. *Laudate Dominum in sanctis ejus, &c.*

CARM. GEN. X.

Laudate Dominum, lucidum
Templum colentem fiderum,

Qui vi suae potentiae

Firmavit orbis cardines.

Laudate Dominum fortiter

Ubique gestis inclitum :

Laudate magnitudinem

Captum supra mortalium.

Laudate Dominum bellicae

Claris tubae clangoribus :

Laudate Dominum nabliis,

Lyrisque blande garrulis.

Laudate Dominum tympanis,

Chorique festi cantibus :

Laudate Dominum fidibus, et

Sonore dulce tibiae.

Laudate eum tinnitibus

Lactis canori cymbali.

Hunc cuncta laudent, quae trahunt

Vitalis aurae spiritum.

F I N I S.

Ejusdem Georgii Buchanani Hymnus matutinus ad Christum.

PRoles parentis optimi,
Et par parenti maximo,
De luce vera vera lux,
Verusque de Deo Deus :

En nox recessit, jam nitet
Aurora luce praevia,
Coelum solumque purpurans,
Et clausa tenebris detegens.

Sed fuscet ignorantiae
Caligo nostra pectora,
Et nubilis erroribus
Mens pehe cedit obruta.

Exsurge sol purissime,
Diemque da mundo suum :
Nostramque noctem illuminans
Erroris umbram discute.

Dissolve frigus horridum ;
Arvumque nostri pectoris,
Calore lampadis tuae,
Humore purga noxio :

Ut irrigetur coelitus
Roris beati nectare,
Et centuplo cum foenore
Coeleste semen proferat.

*Ejusdem Epigramma, in quo Imago introdu-
citur alloquens peregre advenientes.*

FAre agi qui terras lustras vagus hospes et undas,
Quid petis hinc? longae quae tibi caussa viae?
Non Deus hic quisquam, nec imagine numen in ista est;

Nos lapis et tantum putria ligna sumus:
Vermibus esca, cibus tineis, domus hospita blattis,
Opprobrium

Opprobrium coeli, ludibriumque soli.
 Non capiunt humiles numen coeleste penates,
 Structa nec humana faxea tecta manu.
 Quem mare, quem tellus, quem non capit igneus aether,
 Clauditur in nullo spiritus ille loco.
 Ut Christum invenias, animi secreta revolve,
 Aut lege fatidici quae cecinere patres :
 Aut quae dives habet passim circumspice mundus,
 Haec vera est sedes, hoc penetrale Dei.
 At quisquis piæto gaudet dare basia trunco,
 Crassaque pulvereo lingere faxes croco,
 Dignus morte perit, qui mortua vivus adorat,
 Et vitae in fragili spem sibi ponit humo.
 Si te piæta juvant, cariem ne perline trunci,
 Sed vera mentem simplicitate tuam :
 Hac ratione domi poteris reperire, quod omnes
 Erro vagus terras sic peragrandō fugis.

FINIS.

SOLD BY
JAMES GILLIES, Bookseller,
GLASGOW;

ENGLISH and Latin school books.
Writing papers plain, gilt, or mourning.
Wire wove and common dressed papers.
Paper books, plain or ruled, for counting-
houses or schools.
Pencils, black or red.
English, Irish, and Dutch quills.
Best black, red, and coloured wafers.
Best black and red sealing wax.
Pocket books and strap cases.
Ink stands, and ink chests.
Leather, brass, or paper pocket-ink-pots.
Rollers, and tin ruling pens, &c.

9009 2104

